

สารนิพนธ์

เรื่อง การศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง

โดย

นางสาวจรรุวรรณ สุตาตวง

รหัสนักศึกษา 05590744

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

สารนิพนธ์

เรื่อง การศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง

โดย

นางสาวจรรุวรรณ สุตาตวง

รหัสนักศึกษา 05590744

สารนิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตร์บัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อเรื่องสารนิพนธ์	การศึกษาโอกาสและการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนาม เวียดนามกลาง
ผู้เขียน	นางสาวจรรุวรรณ สุดาตวง
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปันสุวรรณ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

ปัจจุบันอุตสาหกรรมการผลิตถือเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจทั้งในระดับประเทศและระดับโลก โดยมีความสำคัญคือในฐานะหน่วยผลิตสินค้า เพื่อการใช้หรือขายสำหรับการศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางมีจุดประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง และศึกษาโอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โดยนำข้อมูลทฤษฎีภูมิที่รวบรวมมาคัดแยกเป็นหมวดหมู่และนำมาทบทวนวรรณกรรม จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ทราบถึงปัญหาและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ SWOT Analysis ผลการศึกษาพบว่ามูลค่าการลงทุนในพื้นที่เวียดนามกลางมีการผกผันตามกระแสเศรษฐกิจโลก เนื่องจากเวียดนามมีความเชื่อมโยงทางด้านเศรษฐกิจโลกผ่านองค์การการค้าเสรีต่างๆ ในส่วนของปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางพบว่า ปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนได้มากที่สุดคือ แรงงานที่มีจำนวนมากและราคาถูก ความอุดมสมบูรณ์ของวัตถุดิบ และทรัพยากรในพื้นที่ ที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เป็นจุดเชื่อมระหว่างภาคเหนือและภาคใต้ รวมถึงยังติดกับประเทศลาวในทิศตะวันตก และนโยบายสนับสนุนการลงทุนจากรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่น อย่างไรก็ตามนอกจากโอกาสในการลงทุนในเวียดนามกลาง ยังพบอุปสรรคในการลงทุนในพื้นที่ดังกล่าว ได้แก่ แรงงานขาดทักษะ การเข้าถึงสาธารณูปโภคที่ไม่เท่าเทียม การแข่งขันทางตลาดยังไม่

สามารถสู้เมืองฮานอยที่อยู่ทางเวียดนามเหนือและโฮจิมินห์ที่อยู่ทางเวียดนามใต้ ประกอบกับกรอบ
กฎหมายบางประการที่ยังไม่เอื้อต่อการลงทุน เป็นต้น

คำสำคัญ : อุตสาหกรรมการผลิต, การลงทุนในเวียดนามกลาง

กิตติกรรมประกาศ

สารนิพนธ์เรื่องการศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลาง เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

สารนิพนธ์ชิ้นนี้สามารถทำสำเร็จลุล่วงได้ดี เนื่องจากได้รับความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก ปันสุวรรณ อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำปรึกษา ให้คำแนะนำ ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

และขอขอบคุณคุณตาสุนทรและคุณยายบังอรที่แม้จะไม่อยู่ในวันนี้ แต่ก็เป็นที่กำลังใจและแรงผลักดันที่ดีเสมอมา ขอขอบคุณคุณพ่ออดุลย์ คุณแม่ยุภา และพี่สาวธารธารา ที่เป็นครอบครัวที่น่ารักเสมอ ขอขอบคุณไม่ว่าที่ผ่านมาจะเลือกเดินทางไหนก็คอยรับฟัง เป็นห่วง ให้กำลังใจ และสนับสนุนอย่างเต็มที่ ขอขอบคุณคุณนายพิน ที่คอยสร้างรอยยิ้มและพาไปกินของอร่อย ขอขอบคุณที่เป็นบ้านที่อบอุ่นอีกหลังหนึ่ง

ขอบคุณเพื่อนสนิทอย่างจันทร์สุรินทร์ วนาวีระกร (เบบี๋น้องจันทร์) ที่อยู่ข้างกันจนมาถึงวันนี้ ขอขอบคุณที่คอยผลักดันในเรื่องต่างๆและคอยดูแลมาตลอด ขอขอบคุณเพื่อนคนอื่นๆที่ไม่ได้เอ่ยชื่อ และท้ายที่สุดขอบคุณตนเองที่อดทนและตั้งใจทำวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ และเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

จารุวรรณ สุดาตวง

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ.....	ง
บทที่ 1	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	3
1.4 ขอบเขตการวิจัย.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2	5
2.1 แนวคิดและทฤษฎี.....	5
2.1.1 ทฤษฎีวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์.....	5
2.1.2 ทฤษฎีการเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม.....	7
2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการพัฒนาประเทศเวียดนาม	11
2.2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนโยบายพัฒนาภูมิภาคเวียดนามกลาง	20
2.2.3 ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในของ เวียดนามกลาง.....	24
2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต.....	36

สารบัญ

2.2.5 กรณีศึกษา.....	38
บทที่ 3	45
3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล.....	45
3.2 วิธีการจัดทำข้อมูล.....	45
3.3 วิธีการดำเนินงาน	45
3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา.....	46
3.5 เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
บทที่ 4	45
4.1 ผลการวิเคราะห์ประเภทข้อมูลและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาค เวียดนามกลาง.....	45
4.2 ผลการศึกษาหาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาค เวียดนามกลาง.....	73
4.3 ผลการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่ เวียดนามกลาง.....	82
บทที่ 5	88
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	88
5.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	89
5.3 ข้อเสนอแนะ	92
5.3.1 ข้อเสนอแนะทางนโยบาย	92
5.3.2 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต	92
5.4 ข้อจำกัด.....	92

สารบัญ

บรรณานุกรม.....	93
ภาคผนวก	103
แผนภูมิที่ 7 แสดงการเติบโตของประชากรเวียดนาม และการคาดการณ์ในอนาคต.....	108
แผนภูมิที่ 8 แสดงอัตราการเติบโตของ GDP ของประเทศเวียดนาม (ปี ค.ศ. 2008-2018)....	109
ประวัติผู้วิจัย.....	110
แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์	111

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
ตารางที่ 1 เปรียบเทียบนโยบายพัฒนาเวียดนามในภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและ ในระดับภูมิภาค : เวียดนามกลาง.....	23
ตารางที่ 2 เปรียบเทียบนโยบายพัฒนาเวียดนามในภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและใน ระดับภูมิภาค : เวียดนามกลาง.....	24
ตารางที่ 3 แสดงจำนวนประชากรของเวียดนาม ปี 2007-2018.....	34
ตารางที่ 4 ภาคส่วนของโครงการโครงสร้างพื้นฐานในแต่ละจังหวัดในภูมิภาคเวียดนามกลาง ข้อมูลปี 2020	58
ตารางที่ 5 ภาคส่วนของโครงการโครงสร้างพื้นฐานในแต่ละภูมิภาค ข้อมูลปี 2020	59
ตารางที่ 6 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนของแต่ละบริษัทในพื้นที่เวียดนามกลาง	79
ตารางที่ 7 วิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่ เวียดนามกลางผ่านปัจจัยขั้นปฐมภูมิ	82
ตารางที่ 8 วิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลาง ผ่านปัจจัยขั้นทุติยภูมิ	84
ตารางที่ 9 แสดงจำนวนประชากรวัยแรงงานที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป โดยจำแนกตามจังหวัด และปี (ปี 2007-2017).....	103

สารบัญรูปภาพ

หน้า

ภาพที่ 1 ระบบขององค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม	11
ภาพที่ 2 แสดงโครงการอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลาง	22
ภาพที่ 3 แผนที่ประเทศเวียดนาม	25
ภาพที่ 4 แผนที่แสดงแหล่งทรัพยากรแร่เวียดนาม	30
ภาพที่ 5 แนวโน้มการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรเวียดนามในอดีต-ปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต.....	32
ภาพที่ 6 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา	47
ภาพที่ 7 ข้อพิพาทกันระหว่างจีนและเวียดนาม สืบเนื่องจากรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้บริษัท	52
ภาพที่ 8 แผนที่จังหวัดซาลาย (Gia Lai)	61
ภาพที่ 9 สนามบินเปล็ญู (Pleiku Airport)	62
ภาพที่ 10 แผนที่จังหวัดเหงะอาน (Nghê An)	63
ภาพที่ 11 สนามบินนานาชาติเหงะอานวิงห์ (Nghê An's Vinh)	65
ภาพที่ 12 จังหวัดบิन्हดินห์ (Binh Dinh)	66
ภาพที่ 13 ท่าเรือยอนเจิว (Nhon Chau)	67
ภาพที่ 14 ท่าเรือกวีญิน (Quy Nhon)	69
ภาพที่ 15 แผนที่จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận)	70
ภาพที่ 16 สนามบินนานาชาติกามซังญู (Cam Ranh International Airport)	72
ภาพที่ 17 VIET NAM-SINGAPORE INDUSTRIAL PARK (VSIP) จังหวัดกว๋างงาย	75
ภาพที่ 18 เขตเศรษฐกิจ Da Nang Industrial Zone	77

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การลงทุนนั้นมีความสำคัญอย่างมากในระบบเศรษฐกิจ เพราะถือเป็นปัจจัยหลักที่ช่วยสะสมเงินทุนภายในประเทศและนำมาซึ่งความมั่นคงของประเทศ คุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน รวมถึงโอกาสในการต่อรองในอนาคต ประเทศต่างๆทั่วโลกมักมีนโยบายส่งเสริมการลงทุนภายในประเทศ รวมถึงสิทธิประโยชน์ต่างๆ เช่น สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษี เพื่อสร้างแรงจูงใจให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนภายในประเทศ แต่นอกจากปัจจัยทางด้านภาษีที่เป็นเครื่องมือที่รัฐบาลใช้สนับสนุนการลงทุน ก็ยังมีปัจจัยด้านอื่นๆที่มาประกอบรวมกันและนำมาซึ่งความน่าสนใจในการลงทุน อาทิ ลักษณะทางภูมิศาสตร์ของประเทศหรือพื้นที่นั้นๆ แรงงานราคาถูกและมีคุณภาพ ทรัพยากรธรรมชาติเพียบพร้อม และการคมนาคมขนส่งที่สะดวกช่วยให้ประหยัดค่าขนส่ง เป็นต้น และอีกหนึ่งปัจจัยสำคัญที่ขาดไม่ได้คงจะเป็นขนาดตลาดและกำลังซื้อของประชากรในประเทศนั้นๆ

ในส่วนของประเทศเวียดนาม ซึ่งนับเป็นพื้นที่ที่น่าสนใจเข้าไปลงทุนอย่างยิ่ง เนื่องจากที่ผ่านมาภาวะการเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศเวียดนามถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างดี โดยเวียดนามมี GDP ในไตรมาสแรกในปี 2562 ขยายตัวร้อยละ 6.79 รายได้ประชาชาติต่อหัวประมาณ 1,160 ดอลลาร์สหรัฐฯ ปัจจัยหลักที่ขับเคลื่อนการเติบโตทางเศรษฐกิจของเวียดนามในไตรมาสแรกในปี 2562 คือ อุตสาหกรรมการแปรรูปและการผลิตที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 12.35 และอุตสาหกรรมการก่อสร้างยังคงเติบโตร้อยละ 6.68 ธนาคารโลกคาดการณ์ว่า GDP ของเวียดนามน่าจะลดลงมาอยู่ที่ร้อยละ 6.6 ในปี 2562 และร้อยละ 6.5 ในปี 2563 ขณะเดียวกันธนาคารเพื่อการพัฒนาเอเชีย (ADB) คาดการณ์ว่า GDP ของเวียดนามในปี 2562 จะเติบโตร้อยละ 6.8 อีกทั้งเวียดนามเป็นประเทศที่มีความอุดมสมบูรณ์ด้านทรัพยากรธรรมชาติสูง และมีทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพ ประกอบกับค่าแรงของแรงงานเวียดนามนั้นถูกกว่าอินโดนีเซีย จีน และไทย โดยค่าแรงเวียดนามถูกกว่าค่าแรงใน อินโดนีเซียกับจีนประมาณร้อยละ 30-40 และถูกกว่าไทยร้อยละ 60 ด้านผู้บริโภค ชาวเวียดนามมีวัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกับผู้บริโภคชาวไทย ซึ่งจากการที่เวียดนามมีประชากรมากถึง 90 ล้านคน ทำให้ ตลาด

เวียดนามถือเป็นตลาดที่ใหญ่และมีโอกาสในการลงทุนสูง(สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ กรุงเทพมหานคร, 2560)

ในส่วนของภูมิภาคเวียดนามกลางนั้นมีเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญหลายเมือง ได้แก่ Thuan Yen Industrial Zone (IZ) อุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการผลิตภัณฑ์สิ่งทอ อะไหล่เครื่องยนต์ ผลิตภัณฑ์อิเล็กทรอนิกส์, Danang Aquatic Product Industrial Park (IZ) อุตสาหกรรมแปรรูปอาหารทะเลบริการโลจิสติกส์ด้านการประมง, Van Phong Economic Zone (SEZ) ท่าเรือน้ำลึก ด้านโลจิสติกส์ ศูนย์การแพทย์การกลั่น น้ำมันและปิโตรเคมี การขนส่งคอนเทนเนอร์และบริการขนส่ง ปิโตรเลียม, Da Nang Hitech Park (HTZ) การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการฝึกอบรม อุตสาหกรรมเทคโนโลยีขั้นสูง, Dungquat Economic Zone (IZ) อุตสาหกรรมหนัก อุตสาหกรรมเบา เทคโนโลยีขั้นสูง อุตสาหกรรมปิโตรเคมี และการกลั่นน้ำมันที่ดีที่สุดของภาคกลาง (สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ กรุงเทพมหานคร, 2560)

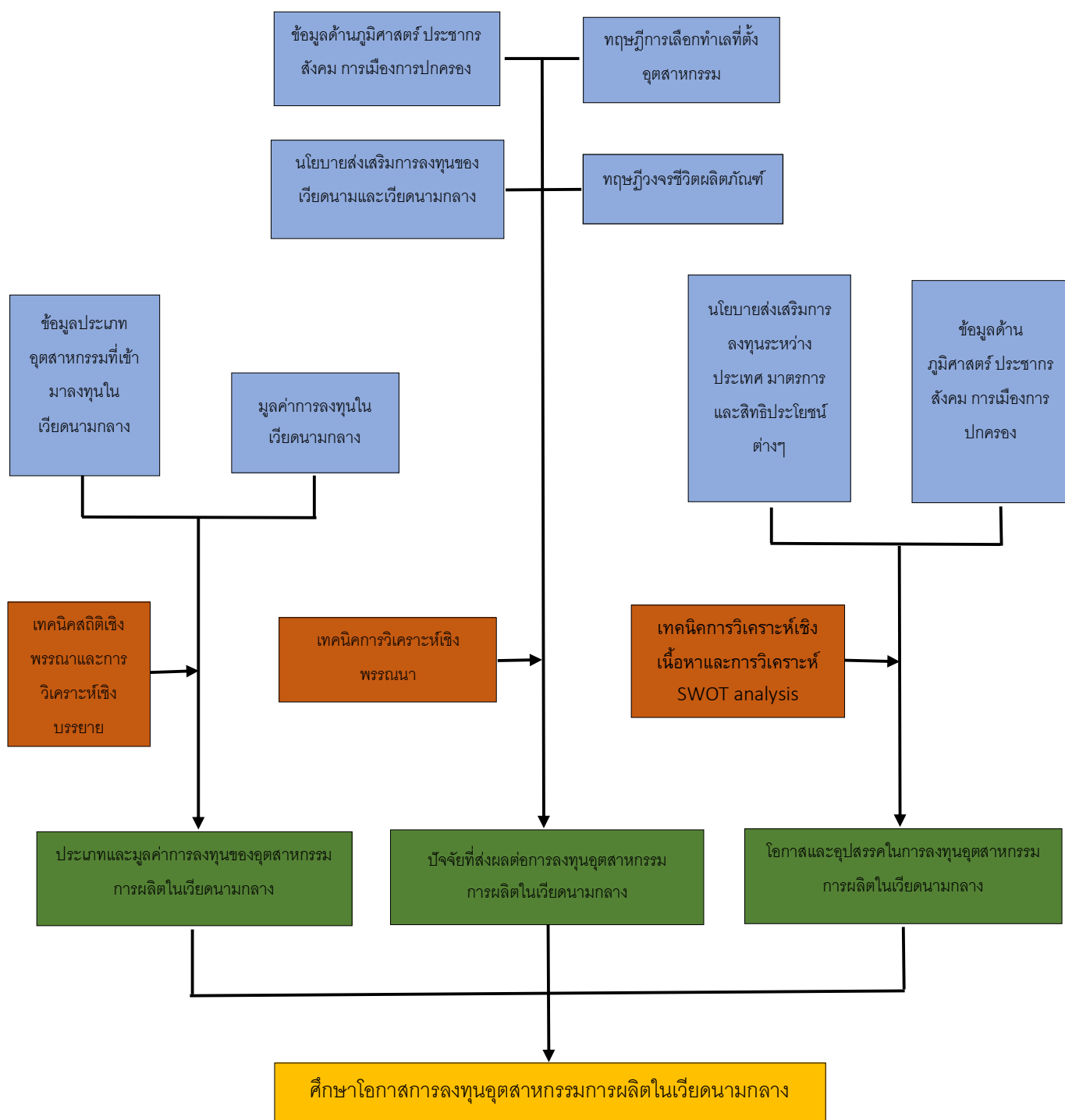
จากการที่เวียดนามกลางมีเขตเศรษฐกิจที่มีศักยภาพแตกต่างกันในแต่ละด้าน แสดงให้เห็นถึงความพร้อมสำหรับการเปิดรับการลงทุนจากต่างชาติในทุกๆรูปแบบการลงทุน โดยงานศึกษาชิ้นนี้จะศึกษาเพิ่มเติมในแง่ภูมิศาสตร์เพื่อชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งเสริมโอกาสในการเข้าไปลงทุนภูมิภาคเวียดนามกลางมากขึ้นรวมถึงข้อได้เปรียบในการเลือกพื้นที่การลงทุน โดยจะชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับรวมถึงทำเลที่ตั้งซึ่งเหมาะสมแก่การเข้าไปลงทุน เนื่องจากบริเวณดังกล่าวมีการพัฒนาคมนาคมเชื่อมถึงกันและมีศักยภาพทางด้านสิ่งแวดล้อมที่สามารถรองรับการลงทุนได้ โดยพื้นที่ในเวียดนามกลางนั้นถือว่าเป็นพื้นที่ที่มีความเชื่อมโยงกันในแง่ของเศรษฐกิจและการลงทุน นอกจากนี้ยังศึกษาข้อเสียเพื่อให้รู้เท่าทันถึงประโยชน์ที่จะได้รับเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับโทซ จึงเป็นที่มาของการศึกษาโอกาสในการลงทุนอุตสาหกรรมในภูมิภาคเวียดนามกลาง

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.2.1 เพื่อวิเคราะห์ประเภทและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง
- 1.2.2 เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง
- 1.2.3 เพื่อวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง

1.3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

กรอบแนวคิดการศึกษาและวิเคราะห์

1.4 ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตพื้นที่ศึกษาในงานวิจัยครั้งนี้คือภูมิภาคเวียดนามกลาง ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่สามส่วน ได้แก่ บริเวณที่ราบสูงตอนกลาง จังหวัดดักลัก (Đắk Lắk) จังหวัดซาลาย (Gia Lai) จังหวัดคอนตูม (Kon Tum) และจังหวัดเลิมต่ง (Lâm Đồng) บริเวณชายฝั่งทะเลตอนเหนือของเวียดนามกลาง จังหวัดฮาติง (Hà Tĩnh) จังหวัดแห่งอัน (Nghệ An) จังหวัดกว๋างบิ่ง (Quảng Bình) จังหวัดกว๋างจิ (Quảng Trị) จังหวัดแทงฮว่า (Thanh Hóa) และจังหวัดเทื่อเทียนเว้ (Thừa Thiên-Huế) และบริเวณชายฝั่งทะเลตอนใต้ของเวียดนามกลาง จังหวัดบิ่งติง (Bình Định) จังหวัดแก๊งฮว่า (Khánh Hòa) จังหวัดฟูเอียน (Phú Yên) จังหวัดกว๋างนาม (Quảng Nam) จังหวัดกว๋างงาย (Quảng Ngãi) จังหวัดบิ่งเทวิน (Bình Thuận) จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận) และจังหวัดดานัง (Da Nang) รวม 18 จังหวัด

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.1.1 ทำให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆที่มีส่วนสนับสนุนการเข้าไปลงทุนในเวียดนามในด้านอุตสาหกรรมการผลิต
- 1.1.2 เพื่อทราบถึงโอกาสและผลกระทบในการเข้าไปลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลาง
- 1.1.3 เพื่อนำไปสู่การต่อยอดในการสร้างนโยบายความร่วมมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง
- 1.1.4 เพื่อนำไปสู่ศึกษาและนำมาเป็นแนวทางในการต่อยอดพัฒนาพื้นที่อื่นภายในประเทศให้มีความเหมาะสมแก่การลงทุนอุตสาหกรรมการผลิต

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดและทฤษฎี

2.1.1 ทฤษฎีวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle Theory)

ทฤษฎีวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle Theory) โดย เรย์มอนด์ เวอร์นอน ค.ศ. 1996 (Raymond Vernon) คือการศึกษาช่วงเวลาของผลิตภัณฑ์ใดผลิตภัณฑ์หนึ่งโดยเริ่มต้นเมื่อผลิตภัณฑ์ถูกนำออกสู่ตลาด เป็นการแสดงถึงการเริ่มต้นของวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ชนิดนั้นๆ โดยในระยะเวลาที่หลังจากนี้จะมียอดขายขยับขึ้นลงเป็นการแสดงถึงการเจริญเติบโตของผลิตภัณฑ์ หากผลิตภัณฑ์ได้รับการยอมรับจากตลาดเป็นอย่างดียอดขายจะเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อผู้ซื้อไม่ต้องการผลิตภัณฑ์นั้น ยอดขายจะตกต่ำลง ในที่สุดผลิตภัณฑ์นั้นก็จะหายไปจากตลาด แต่จะมีผลิตภัณฑ์ใหม่เข้ามาสู่ตลาดแทนผลิตภัณฑ์เก่า ผลิตภัณฑ์ใหม่ส่วนหนึ่งอาจได้รับการต้อนรับจากตลาด แต่ผลิตภัณฑ์อีกหลายชนิดไม่สามารถเข้าสู่ตลาดจนลูกค้ายอมรับได้ ดังนั้นระยะเวลาที่ผลิตภัณฑ์แต่ละชนิดจะอยู่ในตลาดจึงไม่เท่ากัน เป็นการแสดงให้เห็นวงจรชีวิตที่สั้นหรือยาวของผลิตภัณฑ์ โดยสรุปคือวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์จะแบ่งได้เป็นสี่ช่วง คือ

- 1) ขั้นแนะนำ (Introduction)
- 2) ขั้นเจริญเติบโต (Growth)
- 3) ขั้นเจริญเติบโตเต็มที่/ อิมตัว (Maturity)
- 4) ขั้นถดถอย/ ตกต่ำ (Decline)

ในส่วนของขั้นแนะนำผลิตภัณฑ์ใหม่ เริ่มแรกผลิตภัณฑ์จะยังไม่เป็นที่รู้จักของผู้บริโภค ดังนั้นผู้ผลิตจึงต้องเสนอรายละเอียดของสินค้า โดยอาศัยในการส่งเสริมการตลาด (Promotion) เพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้บริโภคให้ทราบว่าสินค้าใหม่ออกสู่ตลาด ผู้ผลิตที่อยู่ในฐานะผู้บุกเบิกตลาด (Pioneer) จะเผชิญหน้ากับภาระค่าใช้จ่ายในการขายสูง อีกทั้งอยู่ในภาวะที่มีการเสี่ยงภัยสูงมาก

ขั้นที่สองคือขั้นเจริญเติบโต หลังจากผ่านการยอมรับในตัวผลิตภัณฑ์แล้วจะส่งผลให้ยอดขายเพิ่มสูงขึ้นและเพิ่มในอัตราที่เร็ว ดังนั้นในช่วงต้นของขั้นเติบโตผู้บุกเบิกตลาดจะได้รับผลประโยชน์จากกำไรที่ค่อนข้างสูง เนื่องจากไม่มีคู่แข่งในตลาด แต่มักจะมีโอกาสได้ไม่นานเพราะ คู่ผู้ผลิตรายอื่นจะ

เริ่มตีตลาดตาม ในส่วนของการแข่งขันมากหรือน้อยนั้นขึ้นอยู่กับอัตราการเจริญเติบโตของความ ต้องการในผลิตภัณฑ์

เมื่อเริ่มมีคู่แข่งกันเกิดขึ้น ผู้บุกเบิกจะต้องเปลี่ยนวิธีการในการส่งเสริมการตลาด หันไปเน้น การสร้างความชอบตราสินค้าให้มากขึ้น (Brand preferences) การที่ยอดขายเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ความต้องการของผู้ซื้อแสดงอย่างชัดเจนว่า เป็นแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นทำให้มีการกระจายสินค้า การจัด จำหน่ายให้กว้างขวางมากขึ้น การสินค้าไปให้กับสมาชิกต่างๆ ในช่องทางการจำหน่าย ก่อให้เกิด ภาพลักษณ์ที่แสดงแนวโน้มของตลาดที่ดี โดยเฉพาะในกรณีสินค้าอุปโภค

ขั้นที่สามหรือตลาดอิมตัว (Market Maturity) วงจรขั้นอิมตัวเกิดจากผู้ซื้อส่วนใหญ่ได้ซื้อ ผลิตภัณฑ์มาบริโภคกันทั่วหน้า ประกอบกับมีคู่แข่งมาเสนอขายผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันเพิ่มมากขึ้น เรื่อย ๆ ผู้ผลิตแต่ละรายได้รับลดน้อยลง ประกอบกับผู้ซื้อเริ่มให้ความสนใจน้อยลง ยอดขายจะไม่ เพิ่มขึ้นมากเหมือนขั้นตลาดเจริญเติบโต และในที่สุดอัตราการเพิ่มจะหยุดนิ่ง หากไม่มีการแก้ไข ความ ต้องการ ในตลาดสินค้านี้จะตกต่ำลง อาจเพราะลูกค้ามีสินค้านี้แล้ว ลูกค้าเบื่อหน่ายแล้ว หรือต้องการ แสวงหาสินค้าใหม่หรืออาจเพราะผู้ผลิตได้ แนวคิดผลิตภัณฑ์ใหม่

และขั้นสุดท้ายคือขั้นยอดขายตกต่ำ (Sale Decline) เมื่อผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นถึงจุดอิมตัว หาก ไม่ได้รับการปรับปรุง ผลิตภัณฑ์นั้นจะเริ่มมียอดขายลดลงเรื่อย ๆ อาจเนื่องมาจากผลิตภัณฑ์ใหม่กว่า มาแทนที่ในตลาด การที่ยอดขายลดลง จะทำให้ส่วนแบ่งตลาดของผู้จำหน่ายแต่ละรายลดลงไปด้วย ดังนั้นการขาดทุนจะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ผู้ผลิตที่มีฐานะการเงินมั่นคง มีส่วนแบ่งตลาดมากกว่าอาจจะ อยู่ในตลาดเพื่อเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ต่อไป แต่ผู้ผลิตรายเล็ก ๆ ที่มีทุนน้อยจะค่อย ๆ ถอนตัวออก จากตลาดเพราะไม่สามารถรับภาระการขาดทุนได้ (กรรณิการ์ พรจิตรสุวรรณ ; 2012)

จากที่กล่าวมาข้างต้น การศึกษาทฤษฎีวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle Theory) จะทำให้ผู้ผลิตที่มีความต้องการจะเข้าไปลงทุนในพื้นที่ใดๆ สามารถเข้าใจแนวโน้มการตลาดของพื้นที่ นั้นได้ว่าในอนาคตพื้นที่ดังกล่าวมีแนวโน้มที่จะเติบโตมากน้อยเพียงใด และเหมาะสมหรือไม่ในการ ขายผลิตภัณฑ์ชนิดนั้นๆ นอกจากนี้ยังสามารถวิเคราะห์ตลาดเพื่อเตรียมตัวรับมือผ่านกลยุทธ์ ต่างๆหากผลิตภัณฑ์มีแนวโน้มจะถึงจุดอิมตัวของตลาด

2.1.2 ทฤษฎีการเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม (Selection of Plant Location)

ในการศึกษาหาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลางนั้น อาศัยทฤษฎีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของ E. WILLARD MILLER มาเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์ร่วม เนื่องจากทฤษฎีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมได้วิเคราะห์ถึงสาเหตุต่าง ๆ ของการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ต่างๆรวมถึงปัจจัยเสริมที่มาจากอำนาจ โดยจะแบ่งเป็นปัจจัยขั้นปฐมภูมิและปัจจัยทุติยภูมิ ดังนี้

ปัจจัยปฐมภูมิที่ส่งผลต่อการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมการผลิต

1. วัตถุดิบ เป็นปัจจัยที่สำคัญในกระบวนการผลิต อุตสาหกรรมทุกประเภทต้องการวัตถุดิบไปป้อนโรงงานเพื่อทำการผลิตสินค้า วัตถุดิบจะกระจายตัวแตกต่างกันในแต่ละพื้นที่และมีปริมาณไม่เท่ากัน วัตถุดิบบางชนิดมีไม่มากพอหรือไม่อยู่ในช่วงเวลาที่จำเป็นนำไปป้อนโรงงานได้อย่างเพียงพอเป็นเวลานานๆ จึงจำเป็นต้องหาวัตถุดิบจากแหล่งอื่นมาใช้เพิ่มเติม ทำให้ผู้ประกอบการต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขนส่งจากแหล่งวัตถุดิบมายังโรงงานเพิ่มมากขึ้น หลักเกณฑ์สำคัญในการพิจารณาอิทธิพลของวัตถุดิบที่มีต่อที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมมีดังต่อไปนี้

(1) ถ้าวัตถุดิบนั้นเมื่อแปรรูปแล้วมีน้ำหนักลดลงมากหรือสูญเสียน้ำหนักไปมากหรือที่เรียกว่าวัตถุดิบสูญเสียน้ำหนัก (วิชัย ศรีคำ ; 2524) โรงงานที่ใช้วัตถุดิบในลักษณะนี้จะต้องไปตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบเพื่อลดค่าใช้จ่ายในการขนส่งวัตถุดิบที่มีน้ำหนักมาก

(2) ถ้าวัตถุดิบนั้นเสียหายง่าย เสื่อมสภาพอย่างรวดเร็ว หรือการขนส่งทำได้ลำบาก โรงงานแปรรูปสินค้าประเภทนี้จึงจะตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบเพื่อประหยัดเวลาในการขนส่ง

(3) ถ้าวัตถุดิบที่นำไปใช้ได้โดยไม่มีการสูญเสียน้ำหนักเลย หรือที่เรียกว่าวัตถุดิบมีอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง (Ubiquitous Raw Materials) โรงงานที่ใช้วัตถุดิบชนิดนี้ไม่จำเป็นต้องไปตั้งอยู่ที่แหล่งวัตถุดิบ แต่ควรไปตั้งโรงงานอยู่ที่ตลาด

2. การขนส่ง ปัจจัยที่มีผลต่อค่าขนส่งคือ ระยะทาง ปริมาณ น้ำหนักของสินค้าและวัตถุดิบ ซึ่งจะมีผลทำให้ราคาสินค้าแตกต่างกัน การขนส่งเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลมากต่อการเลือกแหล่งที่ตั้ง เพราะจะต้องพิจารณาความสะดวกในการขนส่งวัตถุดิบมายังโรงงาน การส่งสินค้าออกสู่ตลาดลูกค้า

(1) ระยะทาง การขนส่งสินค้าระยะไกลมีผลให้อัตราค่าขนส่งต่อหน่วยระยะทางลดลง ค่า

ขนส่งจะถูกกว่าการขนส่งระยะใกล้ นอกจากนั้นการขนส่งในเส้นทางที่มีถาวรอยู่แล้วทำให้สะดวก รวดเร็ว และจะมีราคาค่าขนส่งถูกกว่าระยะทางที่บุกเบิกใหม่

(2) วิธีการขนส่ง การขนส่งทางรถยนต์ รถไฟและเรือ มีผลให้อัตราค่าขนส่งแตกต่างกัน จาก การเปรียบเทียบอัตราค่าขนส่งต่อหน่วยระยะทางของการขนส่งโดยวิธีต่างๆ ปรากฏว่าอัตราค่าขนส่ง ทางรถยนต์จะเป็นอัตราส่วนกับระยะทาง กล่าวคือ ค่าขนส่งจะเพิ่มขึ้นเมื่อระยะทางเพิ่มขึ้น ดังนั้น การขนส่งทางรถยนต์จึงเหมาะกับการขนส่งระยะสั้นๆ ส่วนการขนส่งทางรถไฟและทางเรือ ค่าขนส่งมี แนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นในอัตราที่ลดลง แต่สำหรับทางเรือจะลดลงมากกว่าในระยะทางที่ไกลออกไป ดังนั้นการขนส่งสินค้าและวัตถุดิบในระยะทางที่ไม่ไกลนักจึงควรขนส่งด้วยทางรถไฟ ส่วนการขนส่งใน ระยะทางที่ไกลมากๆ การขนส่งทางเรือจะเหมาะที่สุด เพราะราคาค่าขนส่งจะต่ำกว่าการขนส่งด้วยวิธี อื่นๆ

(3) ชนิดของสินค้าและวัตถุดิบ สินค้าและวัตถุดิบที่มีขนาดใหญ่ น้ำหนักมากจะแตกหักและ เสียหายง่าย ทำให้เสียค่าขนส่งสูงเนื่องจากต้องระมัดระวังเป็นพิเศษและระยะเวลาในการขนส่งจำกัด

ในอุตสาหกรรมที่ค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับค่าขนส่งสินค้าและวัตถุดิบจึงควรเลือกที่ตั้งใน บริเวณที่มีเส้นทางคมนาคมสะดวกและเลือกใช้วิธีการขนถ่ายให้เหมาะสมกับชนิดของสินค้าและ วัตถุดิบของตนมากที่สุดเพื่อลดต้นทุนการผลิตให้ต่ำลง ฉะนั้นการเลือกที่ตั้งโรงงานจะต้องพิจารณา ความสะดวกในการขนส่งวัตถุดิบมายังโรงงาน การส่งสินค้าสู่ตลาดรวมทั้งความสะดวกในการเดินทาง มาทำงานของคนงานด้วย

3. แรงงาน แรงงานอุตสาหกรรมแต่ละประเภทมีความต้องการแรงงานต่างกันออกไปตาม ลักษณะการผลิตสินค้า และการผลิตสินค้าจำเป็นต้องมีตัวบุคคลเข้ามาดำเนินการผลิต โดยเฉพาะ อุตสาหกรรมที่ต้องใช้แรงงานมาก และต้นทุนการผลิตขึ้นอยู่กับค่าจ้างแรงงานเป็นส่วนใหญ่ แรงงาน จะมีอิทธิพลต่อการเลือกที่ตั้งโรงงานโดยทั่วไปในเขตเมืองใหญ่จะเป็นเขตที่ดึงดูดให้โรงงานไปตั้งอยู่ มากเพราะเป็นแหล่งที่หาแรงงานง่าย มีจำนวนมากและมีความชำนาญ นอกจากนี้ยังได้ประโยชน์จาก การรวมตัวของเมืองในด้านสาธารณูปโภค สาธารณูปการและการคมนาคมที่สะดวกซึ่งช่วยลดต้นทุน การผลิตรวมทั้งยังเป็นแหล่งตลาดที่สำคัญอีกด้วย แต่ก็มีข้อเสียคือค่าใช้จ่ายแรงงานมักจะสูงและ แรงงานจะมีการรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องตามความต้องการ มีการนัดหยุดงานเพื่อให้รัฐเข้ามาบีบบทบาท ในการกำหนดกฎหมายต่างๆ เช่น กำหนดค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำ เพศ หรืออายุต่ำสุดของแรงงาน ซึ่งจะ

มีผลเสียต่อการผลิตอุตสาหกรรม ดังนั้น อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานมากและค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับค่าจ้างแรงงาน จึงต้องเปรียบเทียบต้นทุนการได้เปรียบเสียเปรียบในด้านต่างๆ ในการตั้งโรงงานในเขตเมืองกับเขตอื่นๆ

4. ตลาด มิลเลอร์ (Miller, 1977) กล่าวว่าปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อการผลักดันให้โรงงานอุตสาหกรรมเข้าไปตั้งในบริเวณตลาด (Market Area) อาศัยปัจจัยเหล่านี้

(1) น้ำหนักของสินค้าเพิ่มขึ้น (Weight Increase) อุตสาหกรรมบางประเภทจำเป็นต้องไปตั้งอยู่ที่ตลาด เนื่องจากสินค้าที่ผลิตขึ้นมีน้ำหนักมากขึ้นกว่าเดิม โดยปกติวัตถุดิบที่หาได้ทั่วทุกหนทุกแห่ง เช่น น้ำ จำเป็นต้องนำมาใช้ในการผลิตสินค้า วัตถุดิบที่มีทุกหนทุกแห่งดังกล่าวไม่ทำให้ต้องเสียค่าขนส่งจากแหล่งวัตถุดิบไปยังโรงงานแต่อย่างใด หรือหากต้องเสียค่าใช้จ่ายก็เสียน้อยกว่าการขนส่งสินค้าสำเร็จรูป ยิ่งไปกว่านั้นเพื่อการลดค่าขนส่งผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปไปยังตลาด โรงงานดังกล่าวต้องไปตั้งอยู่ที่ตลาด

(2) ขนาดของสินค้าใหญ่ขึ้น (Bulk Increase) เมื่อสินค้าที่ผลิตขึ้นมีขนาดใหญ่ขึ้นหรือเทอะทะยากแก่การขนย้ายเป็นอย่างมาก โรงงานอุตสาหกรรมดังกล่าวควรจะไปเลือกที่ตั้งอยู่ที่ตลาด เช่น อุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ อุตสาหกรรมผลิตเฟอร์นิเจอร์ เป็นต้น ตัวอย่างที่เห็นได้อย่างเด่นชัดในกรณีนี้คืออุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ โรงงานอะไหล่ และชิ้นส่วนรถยนต์ไม่จำเป็นต้องไปตั้งอยู่ที่ตลาด แต่ควรไปตั้งอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ เช่น แหล่งเหล็ก เชื้อเพลิง หรือพลังงาน มิเช่นนั้นจะตั้งเสียค่าขนส่งวัตถุดิบไปยังโรงงานประมาณ 5 ใน 6 เท่าของค่าขนส่งทั้งหมด (Miller, 1977) ส่วนโรงงานประกอบรถยนต์จะต้องไปตั้งอยู่ที่ตลาด เนื่องจากสินค้าที่ผลิตมีขนาดใหญ่ขึ้นและเทอะทะซึ่งยากต่อการขนย้าย

(3) สินค้าที่ผลิตขึ้นแตกหรือบอบสลายได้ง่าย ในกรณีที่สินค้าที่ผลิตขึ้นเปราะบางหรือบอบสลายง่ายถือเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการผลักดันให้โรงงานอุตสาหกรรมประเภทนั้นเข้าไปตั้งอยู่ที่ตลาด ถ้าหากไปตั้งที่แหล่งวัตถุดิบจะต้องเสียค่าใช้จ่ายมากเป็นพิเศษจากการขนส่งสินค้าสำเร็จรูปดังกล่าวไปยังตลาด

(4) สินค้าเน่าเสีย หמדคุณค่าหรือเสื่อมราคาได้ง่าย (Perishability) การเน่าเสียได้ง่ายของสินค้าที่ผลิตขึ้นเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่จะผลักดันให้โรงงานดังกล่าวเข้าไปตั้งอยู่ที่ตลาด

(5) สินค้าที่มีราคาถูก (Low Value of the Product) อุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้ามีราคาถูกควรจะไปตั้งอยู่ที่ตลาดเพื่อลดค่าขนส่ง มิเช่นนั้นค่าขนส่งจะทำให้สินค้าที่ผลิตขึ้นมีราคาแพงเกินกว่าที่จะจำหน่ายได้

(6) สินค้าที่ผู้บริโภคต้องการอยู่ตลอดเวลา (Consumer Requirements) อุตสาหกรรมที่ผลิตสินค้าที่ผู้บริโภคต้องจับจ่ายใช้สอยตลอดเวลาจำเป็นต้องตั้งอยู่ที่ตลาด เพื่อความสะดวกรวดเร็วในการจำหน่ายให้แก่ผู้บริโภค สินค้าบางอย่างต้องผลิตและจำหน่ายให้ทันกับความต้องการของผู้บริโภคในขณะนั้นด้วย ซึ่งความต้องการดังกล่าวจะเปลี่ยนไปตามยุคสมัย

5. ทุน ทุนมีความสำคัญต่อโรงงานอุตสาหกรรมโดยที่ทุนจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับทุกขั้นตอนการผลิต นับตั้งแต่ก่อสร้าง ซื้อเครื่องจักรอุปกรณ์ การผลิตสินค้า การขนส่ง การโฆษณา ตลอดจนการตลาด ทุนในอุตสาหกรรมแบ่งได้ 2 ประเภทคือ

(1) ทุนที่เป็นเงิน หมายถึง เงินทุนที่เป็นตัวเงิน ซึ่งเป็นปัจจัยที่เคลื่อนย้ายได้ง่ายขึ้นอยู่กับบรรยากาศในการลงทุน

(2) ทุนคงที่หรืออุปกรณ์คงที่ ได้แก่ ที่ดิน โรงงาน เครื่องจักร ฯลฯ ทุนชนิดนี้ทำการเคลื่อนย้ายไม่ได้หรือเคลื่อนย้ายได้ยาก

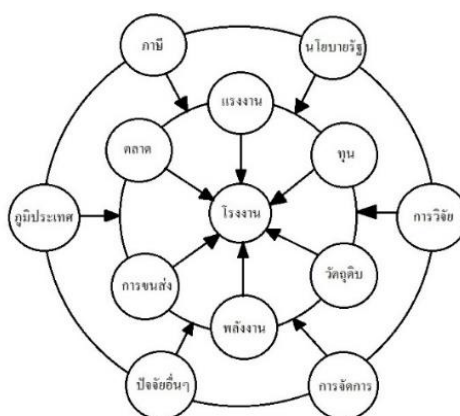
ทุนที่มีความสำคัญในการผลิตสินค้าอุตสาหกรรมคือ ทุนที่เป็นตัวเงินเพราะจะเป็นตัวให้ได้มาซึ่งปัจจัยการผลิตต่างๆ เช่น ที่ดิน เครื่องจักร เป็นต้น เนื่องจากอุตสาหกรรมต้องลงทุนสูง แหล่งเงินทุนจึงเป็นปัญหาสำคัญของอุตสาหกรรมการผลิต แต่อุตสาหกรรมขนาดใหญ่เงินทุนจะไม่เป็นปัญหามากนักเพราะมีทุนสำรองภายในหรือสามารถหาเงินทุนจากภายนอกโดยการขนาดหุ้นในตลาดเงินทุน อิทธิพลของเงินทุนที่จะกำหนดที่ตั้งของอุตสาหกรรมขนาดใหญ่จึงมีน้อย แต่ในอุตสาหกรรมขนาดเล็กเงินทุนจะเป็นปัญหา การหาเงินทุนจะยากเนื่องจากไม่มีเงินสำรอง อุตสาหกรรมขนาดเล็กจึงจำเป็นต้องพึ่งแหล่งเงินทุนใกล้ตัว ดังนั้น แหล่งเงินทุนจึงมีส่วนในการกำหนดที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมขนาดเล็ก

6. พลังงาน การพัฒนาพลังงานจากน้ำและถ่านหินมาเป็นน้ำมันเชื้อเพลิง ไฟฟ้า และพลังงานนิวเคลียร์โดยลำดับ มีผลให้โรงงานอุตสาหกรรมกระจายที่ตั้งกันออกไป ยิ่งในปัจจุบันน้ำมันและไฟฟ้าเป็นพลังงานที่มีความสำคัญกับอุตสาหกรรมที่สุด มีการขยายตัวเพราะความก้าวหน้าจากการสำรวจ การกลั่น และการพัฒนาการขนส่งทำให้พลังงานเคลื่อนย้ายได้สะดวก ขนส่งได้ไกลและมีประสิทธิภาพมากขึ้น มีผลให้ที่ตั้งอุตสาหกรรมผูกพันกับแหล่งพลังงานน้อยลง

อุตสาหกรรมแต่ละชนิดจะใช้เชื้อเพลิงและพลังงานสำหรับการผลิตในจำนวนที่ไม่เท่ากัน ลักษณะการใช้ก็ต่างกัน นอกจากนั้นก็ยังมี ความแตกต่างกันในเรื่องของราคา ดังนั้น ในบริเวณใดที่เป็น

แหล่งพลังงานหนาแน่น เช่น แหล่งผลิตไฟฟ้าพลังน้ำจำนวนมาก จะเป็นแหล่งที่ดึงดูดให้โรงงานมาตั้งอยู่ใกล้แหล่งผลิตไฟฟ้า เพราะราคาของพลังงานจะถูกและมีโอกาสใช้พลังงานได้มากตามต้องการ

ปัจจัยทุติยภูมิ แม้จะไม่มีสำคัญเท่าปัจจัยปฐมภูมิ แต่มีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ใดๆ ปัจจัยทุติยภูมิ ได้แก่ ภาษีและนโยบายรัฐ มีผลต่อการลงทุนและส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ต่างๆ โดยอาจมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจที่มีความได้เปรียบเรื่องการลงทุนมากกว่าพื้นที่อื่น ทั้งความพร้อมเรื่องโครงสร้างพื้นฐานและการลดหย่อนรายจ่ายบางประการ การวิจัย มีการวิเคราะห์พื้นที่ในลักษณะต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกเรื่องการลงทุน การจัดการ ที่สะดวก รวดเร็วและเข้าถึงง่าย ภูมิประเทศ ที่เอื้อต่อการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม เป็นพื้นที่ที่สามารถพัฒนาได้และอยู่ใกล้แหล่งวัตถุดิบ เป็นต้น

ภาพที่ 1 ระบบขององค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม

ที่มา : E.WILLARD MILLER, MANUFACTURING : A STUDY OF INDUSTRIAL LOCATION (ปี 1977)

2.2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนโยบายการพัฒนาประเทศไทยเวียดนาม

เวียดนามมีการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมทั้งระยะสั้นและระยะยาว ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงวางแผนและการลงทุนของเวียดนาม (Ministry of Planning and Investment : MPI) ปัจจุบันเวียดนามอยู่ในระหว่างการใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม 2 ฉบับ

ควบคู่กันไปได้แก่แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี(The 10-year Socio-Economic Development Strategy) ทั้งนี้ MPI ได้วางเป้าหมายในการพัฒนาประเทศไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดวิสัยทัศน์ในการพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรม จัดปัญหาความยากจน และยกระดับความความเจริญให้เทียบเท่าประเทศที่พัฒนาแล้ว

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี มีการวางเป้าหมายให้เวียดนามหลุดพ้นจากการเป็นประเทศด้อยพัฒนาและก้าวไปสู่การเป็นประเทศอุตสาหกรรมในอนาคต พร้อมทั้งยกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนให้ดีขึ้น ทั้งนี้รัฐบาลเวียดนามตั้งเป้าหมายให้ทยอยลดสัดส่วนของภาคเกษตรกรรมและให้ความสำคัญกับภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการมากขึ้น

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 5 ปีเน้นการเปิดประเทศและดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ มากขึ้นเพื่อพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น โดยกำหนดเป้าหมายอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจไว้ที่ระดับอัตราเฉลี่ยร้อยละ 7.5-8 ต่อปีควบคู่ไปกับการพัฒนาด้านสังคม โดยมุ่งจัดปัญหาความยากจนและยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนให้ดีขึ้น

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี (2011-2020)

ในปี 2018 เวียดนามอยู่ภายใต้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะ 10 ปี (2011-2020) ตามทิศทางที่พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้วางเอาไว้หลังการประชุมสมัชชาใหญ่ของพรรคครั้งที่ 11 ในปี 2011 โดยแผนการดังกล่าวนี้ได้กำหนดทิศทางและเป้าหมายในการพัฒนาประเทศคือ รัฐบาลเวียดนามมองถึงแนวโน้มของการพัฒนาของโลกตามยุคโลกาภิวัตน์ว่าจะมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและอาจจะเกิดความผันผวนอย่างไม่คาดหมายได้ตลอดเวลา จึงได้คาดการณ์ถึงแนวโน้มใหญ่ในการพัฒนาเศรษฐกิจโลกว่าจะมีลักษณะดังต่อไปนี้

รัฐบาลเวียดนามมองว่าเทคโนโลยีจะเป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจในยุคปัจจุบัน มีการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างก้าวกระโดด เศรษฐกิจจะขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้เป็นสำคัญ (Knowledge-based economy) จะมีการใช้เทคโนโลยีสอดคล้องกับสิ่งแวดล้อมมากขึ้น มีการพัฒนาเศรษฐกิจร่วมกับการรักษาสิ่งแวดล้อม(Green economy) ไปด้วย ในขณะเดียวกัน เศรษฐกิจของประเทศต่างๆ จะมีการเชื่อมโยงกันมากขึ้น กระบวนการผลิตจะมีความเป็นสากลมากขึ้น เกิดแรงงานข้ามชาติ ในสถานการณ์เช่นนี้การแข่งขันในทางเศรษฐกิจก็จะเข้มข้นขึ้น นอกจากนี้

มหาอำนาจทางเศรษฐกิจที่เติบโตขึ้นมาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจีนและอินเดียจะมีบทบาทในโลกมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงดุลยภาพของความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจและการเมืองของโลก ในส่วนของเศรษฐกิจระดับภูมิภาคนั้น กลุ่มสมาคมประชาชาติเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียนจะมีการรวมกลุ่มในลักษณะที่แนบชิดมากขึ้นซึ่งจะส่งผลดีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติสมาชิก แต่อีกด้านหนึ่งก็จะเพิ่มเสียงของประเทศที่อาจจะได้รับผลกระทบจากการผสมผสานเศรษฐกิจเข้ากับกลุ่มอาเซียน

หลังจากวิกฤตเศรษฐกิจรอบล่าสุดในปี ค.ศ. 2008 เศรษฐกิจโลกกลับมาฟื้นตัวอย่างช้าๆ และเต็มไปด้วยความขัดแย้ง ภาระหนี้สาธารณะเพิ่มขึ้นจนกลายเป็นปัญหาทางการเงินในหลายพื้นที่ อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความพยายาม แก้ไขปัญหาวิกฤตก่อนหน้านี้ในประเทศตะวันตกทั้งในสหรัฐและยุโรป เวียดนามตั้งเป้าจะพัฒนาเศรษฐกิจเป็นประเทศอุตสาหกรรมที่ทันสมัยในปี ค.ศ. 2020 และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าว รัฐบาลเวียดนามจึงมีภารกิจที่จะต้องฝ่าฟันให้ได้ 3 ประการ คือ ต้องพัฒนาเศรษฐกิจระบบสังคมนิยมแบบตลาด (Socialist-oriented market economy) ให้ได้ กล่าวคือ จะต้องสร้างสภาพแวดล้อมของการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่สมบูรณ์แบบและมีการปฏิรูประบบ การบริหารเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ต้องเร่งพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ให้ได้ คุณภาพสูงขึ้นผ่านระบบการศึกษาและเทคโนโลยี และสุดท้ายคือสร้างโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างครบถ้วน มีโครงการที่ทันสมัย สร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่สำหรับภาคเมือง และสร้างระบบการขนส่งที่เพียงพอ เพื่อเชื่อมโยงภูมิภาคต่างๆ ของประเทศเข้าด้วยกัน รัฐบาลเวียดนามมุ่งเน้นการปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจเป็นสำคัญ และการปรับโครงสร้างเศรษฐกิจนั้นมุ่งไปใน 5 แนวทาง ดังนี้

1) พัฒนาอุตสาหกรรมและความทันสมัย ส่งเสริมภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการให้มีสัดส่วนในผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศหรือ GDP ให้มากยิ่งขึ้น แต่ยังคงเน้นสร้างภาคเกษตรให้เป็นฐานความมั่นคงทางสังคม สร้างความมั่นคงทางอาหาร และส่งเสริมคุณภาพชีวิตของเกษตรกร

2) ปรับโครงสร้างด้านการผลิตและการบริการ โดยการเน้นอุตสาหกรรมสนับสนุน หรือ Supporting Industry และการบริการที่ยกระดับคุณภาพสูงขึ้น เพื่อให้เวียดนามมีผลิตภัณฑ์ที่สามารถแข่งขันในตลาดโลก มีการปรับเปลี่ยนให้ใช้เทคโนโลยีในการปรับปรุงการผลิตภาคเกษตรและ

นำเทคโนโลยีมาเป็นส่วนช่วยในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรและเพิ่มผลผลิตต่อไร่เฉลี่ยให้สูงขึ้น

3) ปรับโครงสร้างวิสาหกิจ ปรับปรุงคุณภาพรัฐวิสาหกิจ และพัฒนาวิสาหกิจเอกชน เพื่อให้สามารถเพิ่มศักยภาพในการผลิตให้มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพ

4) ให้ความสำคัญกับตลาดภายในประเทศมากขึ้น และสร้างเครือข่ายการกระจายสินค้าภายในประเทศเพื่อใช้เป็นฐานในการเข้าถึงตลาดโลก เพิ่มตลาดส่งออก และหาประโยชน์จากความตกลงการค้าเสรีมากขึ้น

5) ปรับปรุงกลไกการลงทุนและเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการลงทุน โดยรัฐจะเน้นการลงทุนเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ซึ่งนับว่าเป็นโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจสังคม สนับสนุนการผลิตที่มีมูลค่าเพิ่ม สนับสนุนอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีสะอาดปลอดภัยและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม จำกัดอุตสาหกรรมเหมืองแร่อุตสาหกรรมที่ใช้พื้นที่และพลังงานมาก และละทิ้งการลงทุนในเทคโนโลยีต่างๆ ซึ่งทำลายสิ่งแวดล้อม

โดยสรุปแล้วทิศทางการพัฒนาของเวียดนามจะเปลี่ยนจากเศรษฐกิจที่เติบโตจากการพึ่งพิงเงินลงทุนจำนวนมาก ใช้ทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรบุคคลคุณภาพต่ำ ไปสู่เศรษฐกิจที่เติบโตอย่างมีคุณภาพโดยอาศัยเทคโนโลยีใช้ทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพสูง และใช้ทักษะการจัดการที่ทันสมัย ทั้งนี้รัฐบาลเวียดนามได้กำหนด เป้าหมายระยะสั้นในปีแรกของแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาปี ค.ศ. 2011-2020 ดังนี้

- 1) สร้างเสถียรภาพเศรษฐกิจมหภาคและควบคุมเงินเฟ้อ
- 2) เริ่มต้นปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจและเปลี่ยนแปลงแผนความเติบโตทางเศรษฐกิจ
- 3) สร้างเงื่อนไขที่เอื้อต่อการลงทุนในการผลิต พัฒนาธุรกิจ และขยายตลาด
- 4) เน้นการพัฒนาภาคสังคมเพื่อลดความยากจนและการสร้างงาน

5) กระตุ้นกลไกทางการจัดการ ผสานภาคส่วนทางเศรษฐกิจต่างๆ เข้าด้วยกัน ทบทวนแผนการ กระจายอำนาจเพื่อให้มั่นใจว่าการบริหารจัดการจากส่วนกลางในส่วนของการดำเนินงานตามแผนพัฒนาต่างๆ นั้น เป็นไปอย่างเข้มแข็งเพียงพอ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 5 ปี (ค.ศ.2016-2020)

นอกจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะ 10 ปี เวียดนามยังมีการจัดทำแผนพัฒนาสังคม-เศรษฐกิจแห่งชาติทุก 5 ปี เพื่อสนับสนุนให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็วมากขึ้น โดยแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมฉบับปี ค.ศ. 2016-2020 มีสาระสำคัญ คือ มีจุดมุ่งหมายในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจระดับมหภาคควบคู่ไปกับการตั้งเป้าการเติบโตทางเศรษฐกิจเฉลี่ยร้อยละ 6.5-7 ต่อปี ในช่วง ค.ศ. 2016-2020 มีการตั้งเป้าหมายให้ภาคอุตสาหกรรมก่อสร้างและบริการ สร้างรายได้รวมกันเฉลี่ยเป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ โดยในส่วนของภาคอุตสาหกรรมจะเน้นอุตสาหกรรมที่มีความทันสมัยและปลอดภัยกับสิ่งแวดล้อม นอกจากนี้รัฐบาลมีความพยายามในการลดการขาดดุลงบประมาณอย่างค่อยเป็นค่อยไปให้เหลือ 4.8% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศในปี ค.ศ. 2020 และหนี้สาธารณะจะต้องไม่เกิน 55% ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ

นอกจากนี้รัฐบาลเวียดนามยังได้จัดตั้งเขตเศรษฐกิจ (Economic Zone) หลายแห่งทั่วประเทศตั้งแต่ปี 1991 ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดเม็ดเงินลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาในเวียดนาม เพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ ซึ่งได้ศึกษาแนวทางและรูปแบบต่างๆ ในการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจทั้งจากไต้หวัน สิงคโปร์และจีน เพื่อมาเป็นต้นแบบในการพัฒนาเขตเศรษฐกิจในประเทศ โดยเขตเศรษฐกิจของเวียดนามแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1) Export Processing Zone (EPZ) เขตเศรษฐกิจที่เน้นอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก มีการจัดระบบสาธารณูปโภคเพื่อให้บริการและอำนวยความสะดวกในการผลิตให้กับนักลงทุนที่เข้ามาลงทุนใน EPZ สามารถทำการผลิตรับช่วงต่อ (Sub-contract) และประกอบชิ้นส่วนสินค้าเพื่อการส่งออก

2) Industrial Zone (IZ) หรือ Industrial Park Industrial Zone (IZ) หรือ Industrial Park ได้ จัดตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกในเวียดนามเมื่อปี ค.ศ. 1994 ซึ่งเป็นเขตเศรษฐกิจอุตสาหกรรมซึ่งเน้นผลิตสินค้าเพื่อจำหน่ายใน ประเทศ โดยมีจำนวน 325 แห่ง และเป็นเขตเศรษฐกิจที่มีจำนวนมากที่สุด

3) High-Tech Zone (HTZ) High-Tech Zone เป็นเขตเศรษฐกิจที่จัดตั้งขึ้นเพื่อส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา (The Research and Development: R&D) รวมทั้งผลิตสินค้าที่ใช้เทคโนโลยีการผลิตขั้นสูง การพัฒนาและการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีขั้นใน

4) Special Economic Zone (SEZ) เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษที่จัดตั้งขึ้นเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศ จึงให้ความสำคัญกับนโยบายด้านการ ยกเว้นภาษีและการถือครองที่ดิน เพื่อเป็นการกระตุ้นแรงจูงใจให้กับผู้เริ่มต้นดำเนินธุรกิจซึ่งจะมีการมอบสิทธิ ประโยชน์ให้กับนักลงทุนและผู้ที่เกี่ยวข้องอยู่ในพื้นที่

อย่างไรก็ตามนิคมอุตสาหกรรม High-Tech Zone (HTZ) เป็นส่วนที่รัฐบาลเวียดนามกำลังให้ความสำคัญมากขึ้นส่งเสริมประเทศให้เป็น “ศูนย์กลางด้านเทคโนโลยี (Silicon Valley)” แห่งใหม่ของเอเชีย ซึ่งโครงการเหล่านี้แสดงถึงความพร้อมของเศรษฐกิจเวียดนามที่จะเพิ่มความน่าลงทุนทั้งในอุตสาหกรรม และเทคโนโลยีในอนาคต โดยรายละเอียดนั้นเขตเศรษฐกิจแต่ละแห่งจะให้สิทธิประโยชน์ที่แตกต่าง กันตามอุตสาหกรรมและพื้นที่เป้าหมาย ซึ่งประเภทธุรกิจที่ได้รับการส่งเสริมให้มีการลงทุนในเวียดนามคือ อุตสาหกรรม เทคโนโลยี โครงสร้างพื้นฐาน และอุตสาหกรรมเกษตร ส่วนพื้นที่ที่รัฐบาลสนับสนุนการลงทุนคือ เขตเศรษฐกิจพิเศษต่างๆ และเขตพื้นที่ด้อยพัฒนา

นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมเวียดนาม

การพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมภายใต้การปฏิรูปโดยเหมย (1986-1988) ในช่วงเวลาดังกล่าวสามารถแบ่งได้เป็นสองระยะคือ ระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมห้าปี ฉบับที่ 4 ตั้งแต่ ค.ศ. 1986 -1990 และระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมห้าปี ฉบับที่ 5 ตั้งแต่ ค.ศ. 1991-1995 และแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมห้าปี ฉบับที่ 6 เป็นระยะเวลา 3 ปีแรก ตั้งแต่ ค.ศ. 1996-1998 ในระยะแผนพัฒนาเศรษฐกิจสังคมห้าปี ฉบับที่ 4 รัฐบาลได้มีมติให้ดำเนินนโยบายปฏิรูปโดยเหมย เมื่อปี ค.ศ. 1986 โดยมีเนื้อหาสาระสำคัญของนโยบายนี้คือ การกระจายอำนาจบริหารแก่ภาคธุรกิจและท้องถิ่น เปิดระบบเศรษฐกิจเสรี กำหนดอัตราแลกเปลี่ยนและดอกเบี้ยเป็นไปตามกลไกตลาด ให้สิทธิ

กรอบครองที่ดินในระยะยาวและเปิดเสรีการซื้อขายสินค้าเกษตร เพิ่มบทบาทภาคเอกชน และเปิดเสรีการลงทุน

นโยบายภายใต้การปฏิรูปโดยะหมยที่มีการเพิ่มบทบาทของภาคเอกชนมากขึ้น การกระจายรายได้แก่ภาคธุรกิจและท้องถิ่น การเปิดเสรีการลงทุน จะสามารถแบ่งช่วงเวลาได้เป็น 2 ช่วง (ชญาณี ชวะโนทย์ อ้างอิงจาก Perkins and Vu-Thanh, 2011) คือ ช่วงแรก ระหว่าง ค.ศ. 1986 - 2006 และช่วงหลัง 2007-ปัจจุบัน (หลังจากเข้าร่วมกับองค์การการค้า WTO) เนื่องจากการเข้าเป็นสมาชิก WTO ทำให้เวียดนามต้องปรับเปลี่ยนนโยบายและกฎระเบียบในหลายๆส่วนเพื่อให้สอดคล้องกับข้อตกลงของ WTO ที่เน้นการค้าเสรีที่เป็นธรรมกับทุกประเทศสมาชิก และการเข้าร่วมองค์การดังกล่าวนี้เองเป็นผลให้เศรษฐกิจของเวียดนามเชื่อมกับเศรษฐกิจภายนอกมากขึ้น

ช่วงแรก : การปฏิรูปด้านนโยบายการลงทุนและอุตสาหกรรม ค.ศ. 1986 - 2006

นโยบายการลงทุนจากต่างชาติ (Foreign Investment Law) เริ่มขึ้นในเดือนธันวาคม 1987 แต่ยังคงมีปัญหาหลายอย่างในการดำเนินการตามมา เช่น ปัญหาการจัดการของรัฐบาลท้องถิ่นล่าช้า ปัญหาขาดแคลนกำลังไฟฟ้า ดังนั้นการเข้ามาของต่างชาติเริ่มต้นอย่างจริงจังหลังปี ค.ศ. 2000 หลังจากมีการพัฒนาโครงสร้างด้านต่างๆให้มีความพร้อมมากขึ้น ในช่วงเวลาดังกล่าวมีการนำกฎหมายการลงทุนจากต่างชาติเกี่ยวข้องกับการเข้าร่วมธุรกิจ การยกเว้นภาษีสำหรับการนำเข้าและส่งออก และการคุ้มครองเงินลงทุนและการแก้ปัญหาทางกฎหมายเวลามีปัญหาข้อขัดแย้ง

ที่ผ่านมาได้มีการปฏิรูปกฎหมายการลงทุนหลายครั้งโดยมีประเด็นหลักคือ การปฏิรูปในด้านการจัดการ โดยรัฐบาลเวียดนามผลักดันให้การลงทุนสะดวกและรวดเร็วมากขึ้น ในปี ค.ศ. 1996 เวียดนามเริ่มมีการเปิดประตูนโยบายทางเศรษฐกิจหรือ “One door” โดยให้มีตัวแทนหน่วยงานเป็นผู้จัดการเอกสารในหน่วยงานเดียวแทนที่จะต้องติดต่อหลายหน่วยงานเพื่ออนุมัติเอกสารต่างๆ นอกจากนี้ยังพยายามกระจายอำนาจการอนุมัติใบอนุญาตและการควบคุมดูแลให้แก่หน่วยงานท้องถิ่น โดยกฎหมายในปี ค.ศ. 2005 อนุญาตให้คณะกรรมการเขตอุตสาหกรรมในท้องที่จังหวัดนั้นๆ สามารถดำเนินการอนุมัติได้เอง หากโครงการลงทุนมีเงินลงทุนไม่เกิน 3 แสนล้านเวียดนามด่งหรือประมาณ 15 ล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ และจะต้องเป็นอุตสาหกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการป้องกันประเทศ สวัสดิการของประชาชน ธุรกิจด้านการเงินและธนาคาร การสาธารณสุขชุมชน ธุรกิจการ

พิมพ์ด้าน ข้อมูลข่าวสารและวัฒนธรรม ธุรกิจบันเทิงธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ธุรกิจด้านสิ่งแวดล้อมและการใช้ทรัพยากร และด้านการศึกษาอบรม

การปฏิรูปข้อจำกัดต่างๆ เพื่อให้เกิดความธรรมต่อนักลงทุนทุกฝ่าย เช่น ในปี ค.ศ. 1993 มีการขยายเวลาการร่วมทุนจาก 20 ปีเป็น 50 ปี นักลงทุนต่างชาติสามารถมีสิทธิทั้งหมดในกำไรหลังหักภาษีปี ค.ศ. 1996 มีการกำหนดให้โครงการลงทุน จากต่างชาติต้องใช้วัตถุดิบจากบริษัทภายในประเทศหากสามารถผลิตได้คุณภาพตามที่บริษัทต่างชาติต้องการแต่กฎดังกล่าวถูกยกเลิกไปในปี ค.ศ. 2005 นอกจากนี้ นักลงทุนยังมีสิทธิที่จะเลือกใช้อินนุญาติตุลาการในประเทศหรืออนุญาตโดยตุลาการระดับสากลก็ได้ในกรณีมีข้อพิพาทเกิดขึ้น

การปฏิรูปเพื่อให้เวียดนามเป็นที่น่าดึงดูดใจในการมาลงทุน โดยส่วนใหญ่มีมาตรการมอบสิทธิพิเศษด้านต่างๆ เช่น สิทธิพิเศษด้านภาษีนำเข้าและส่งออก การยกเว้นภาษี รายได้บางส่วน การใช้ที่ดิน หรือแรงจูงใจเพื่อให้ไปลงทุนในพื้นที่ห่างไกล เป็นต้น โดยสิทธิพิเศษเหล่านี้มักจะอยู่ในเงื่อนไขที่ให้นักลงทุนไปลงทุนในเขตเศรษฐกิจพิเศษต่างๆ ในภาคอุตสาหกรรม ในช่วงแรกของการปฏิรูปเศรษฐกิจผู้ผลิตหลักในอุตสาหกรรมหนักยังคงเป็นรัฐวิสาหกิจ หรือ SOEs ที่ดูแลโดยรัฐบาลกลางและยังคงมีการตั้งกำแพงภาษีที่สูงเพื่อลดความกดดันในการพยายามลดต้นทุนหรือการพัฒนาการผลิตให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และในช่วงปลาย ค.ศ. 1990 เกิดเหตุการณ์วิกฤตเศรษฐกิจ เป็นผลให้รัฐบาลต้องเปลี่ยนแผนมาเน้นการพัฒนาภาคเอกชนและมีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจมากขึ้น ดังนั้นแนวทางในการพัฒนาอุตสาหกรรมในช่วงนี้มี สองประเด็นหลัก คือ การพัฒนารัฐวิสาหกิจ โดยการเพิ่มความเข้มแข็งของวิสาหกิจหรือ SOEs และยกเลิกการอุดหนุนจากภาครัฐ และการพัฒนาภาคเอกชน โดยเปิดโอกาสให้มีการลงทุนจากต่างประเทศเพิ่มมากขึ้นและส่งเสริมการเชื่อมโยงเศรษฐกิจกับภายนอกมากขึ้น นอกจากนี้ยังมีประเด็นการพัฒนาอุตสาหกรรมที่ยังเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นแรงงาน เป็นหลักในการประชุมพรรคคอมมิวนิสต์ครั้งที่ 7 ในปี ค.ศ. 1991 รัฐบาลพยายามที่จะนำองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาเป็นส่วนในการผลักดันอุตสาหกรรม ไม่ใช่เพียงเน้นสัดส่วนภาคอุตสาหกรรมต่อโครงสร้างเศรษฐกิจของประเทศ แต่ยังมีเทคโนโลยีเป็นฐานในการเจริญเติบโต การประชุมพรรคคอมมิวนิสต์ครั้งที่ 8 ในปี ค.ศ. 1996 ได้กำหนดเป้าหมายสำหรับปี ค.ศ. 2020 ไว้โดยเน้นอุตสาหกรรมสำคัญที่เน้นทักษะไม่ใช่ทุนมากนัก ให้ความสำคัญกับอุตสาหกรรมที่สนับสนุนภาคเกษตร การแปรรูปผลิตภัณฑ์ อุตสาหกรรมที่สนับสนุนการส่งออกสินค้าอุปโภคบริโภค

สินค้าอิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสาร การผลิตน้ำมันและก๊าซ รวมไปถึงอุตสาหกรรมการท่องเที่ยง

นโยบายด้านอุตสาหกรรมและการประกอบธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงในช่วง ค.ศ. 2000-2007 มาจากสองปัจจัยคือ เปิดการค้ากับประเทศต่างๆ โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และ ญี่ปุ่นและ การเข้าเป็นสมาชิก WTO โดยจะต้องปรับปรุงกฎระเบียบให้เกิดความเท่าเทียมกับสมาชิกทุกประเทศ รวมถึงการทบทวนการพัฒนาเศรษฐกิจ ฉบับที่ 87 ที่ต้องยกเลิกสิ่งที่เป็นอุปสรรคทางการค้าโดยเฉพาะกลุ่มรัฐวิสาหกิจที่ได้รับการอุดหนุนหรือการปกป้องการผลิตในภาคอุตสาหกรรมจากรัฐบาล และอีกส่วนคือการออกกฎหมายองค์กร ในปี ค.ศ. 2000 และปี ค.ศ. 2005 ที่สนับสนุนการเป็นเจ้าของกิจการของภาคเอกชนในเศรษฐกิจเวียดนามให้กว้างขวางมากขึ้น กฎหมายองค์กร ปี ค.ศ. 2000 พยายามทำให้การเริ่มต้นทำธุรกิจง่ายขึ้นเป็นประโยชน์ต่อบริษัทเอกชนทั้งหลาย ขณะที่กฎหมายการประกอบธุรกิจปี ค.ศ. 2005 พยายามยกเลิกสิทธิพิเศษต่างๆ ที่รัฐวิสาหกิจได้รับจากรัฐบาลต่างไปจากบริษัทเอกชนทั่วไป ผลจากกฎหมายดังกล่าวทำให้จำนวนธุรกิจภาคเอกชนเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ทำให้การดำเนินธุรกิจและผลประกอบการในเวียดนามมีความแตกต่างกันระหว่างเจ้าของกิจการที่มีสถานะต่างกัน นั่นคือ แบ่งออกเป็นรัฐวิสาหกิจ (State-owned Enterprises: SOEs) ภาคเอกชนในประเทศ (Non-state Enterprises) และบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนในเวียดนาม (Foreign invested Enterprises: FIEs)

ช่วงที่สอง : การปฏิรูปด้านนโยบายการลงทุนและอุตสาหกรรมหลังเข้าเป็นสมาชิก WTO

การปฏิรูปด้านนโยบายการลงทุนและอุตสาหกรรมหลังจากการเป็นสมาชิก WTO เริ่มต้นอย่างเป็นทางการในปี ค.ศ. 2007 แม้อ่อนหน้านี้กฎหมายการประกอบธุรกิจปี ค.ศ. 2005 จะมีการกำหนดให้ลดความไม่เท่าเทียมระหว่างเจ้าของกิจการรูปแบบต่างๆ อย่างไรก็ตามก็รัฐวิสาหกิจหรือ SOEs มักจะได้รับความช่วยเหลือพิเศษจากรัฐบาลในการเข้าถึงแหล่งเงินทุน โดยส่วนใหญ่รัฐวิสาหกิจหรือ SOEs จะสามารถกู้เงินลงทุนได้จากธนาคารที่รัฐถือกรรมสิทธิ์และยังอาจได้รับเงินลงทุนโดยตรงจากรัฐบาลอีกด้วย การลงทุนภาครัฐในบางภูมิภาคอย่างเช่นภาคกลางของเวียดนาม ก็เป็นการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานที่เอื้อประโยชน์ให้กับกิจการอุตสาหกรรมหนักที่รัฐบาลวางแผนไว้แล้ว การได้รับประโยชน์ของรัฐวิสาหกิจแม้ว่าจะลดลงไปจากการปรับปรุงกฎระเบียบเพื่อเข้าเป็นสมาชิก WTO แต่ก็ยังไม่ได้หมดไปเสียทีเดียว หากพิจารณาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ระหว่างบริษัทต่างชาติกับบริษัทใน

ประเทศ ทั้งในเรื่องของกฎ ระเบียบ และสิทธิพิเศษต่างๆที่สร้างเพื่อดึงดูดนักลงทุนจากต่างชาติ เท่ากับเป็นการให้ประโยชน์แก่บริษัทต่างชาติมากกว่าบริษัทในประเทศ อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายการประกอบธุรกิจปี ค.ศ. 2005 สำหรับเอกชนในประเทศกลับไม่สามารถนำมาใช้ได้จริงในกระบวนการบังคับใช้ มีเรื่องของการเลือกปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ที่ไม่เป็นธรรมยังคงเป็นปัญหาและซับซ้อนยิ่งขึ้น รัฐบาลเวียดนามจึงได้กำหนดยุทธศาสตร์นโยบายอุตสาหกรรมของประเทศในช่วงปี ค.ศ. 2011-2020 ไว้ดังนี้

1) รักษาอัตราการเติบโตของภาคอุตสาหกรรมให้สูงไว้ได้โดยจะต้องปรับโครงสร้างเพื่อเร่งกระบวนการ เข้าร่วมทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ

2) เน้นการพัฒนาความได้เปรียบโดยเปรียบเทียบและอุตสาหกรรมที่เน้นแรงงานได้แก่ อุตสาหกรรมเกี่ยวข้องกับอาหาร เครื่องจักร วิศวกรรมเครื่องยนต์และ วัสดุก่อสร้าง

3) ส่งเสริมการพัฒนาอุตสาหกรรมหลักอย่างต่อเนื่อง ได้แก่ พลังงาน เคมีภัณฑ์เครื่องจักรกล และสนับสนุนอุตสาหกรรมรองที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาคุณภาพให้เป็นอุตสาหกรรมและเร่งพัฒนา ด้านเทคโนโลยี (UNIDO, 2011) โดยในปี ค.ศ. 2015 เวียดนามได้เริ่มใช้กฎหมายใหม่คือ กฎหมายเกี่ยวกับองค์กรปี ค.ศ. 2014 ซึ่งคาดว่าจะก่อให้เกิดการพัฒนาธุรกิจและอุตสาหกรรมที่เป็นธรรมมากขึ้น (ชญานี ขวະโนทย์, 2561 อ้างอิงจาก Tran, 2557)

2.2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนโยบายพัฒนาภูมิภาคเวียดนามกลาง

ในปี 2008 นายกรัฐมนตรีได้มีมติจัดตั้งเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางที่ประกอบด้วย 4 จังหวัด คือ จังหวัดเถื่อเทียนเว้ จังหวัดกว๋างนาม จังหวัดกว๋างหงาย จังหวัดบิ่งดิ่งและนครดานัง โดยมีเขตเศรษฐกิจสำคัญ 4 แห่ง คือ เงินไม-ล้งโก จุลาเย ยุงกวตและเถินไทย์ และมีตัวเมืองใหญ่ 7 แห่งได้แก่ เว้ ดานัง ฮอยอัน ตามก๊ หว่านเตื่อง กว๋างหงายและกวีเถิน โครงสร้างเศรษฐกิจต่างๆได้รับการปรับปรุงตามแนวทางเน้นพัฒนาการบริการอุตสาหกรรมและการก่อสร้าง ซึ่งช่วยยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันของทั้งเขต

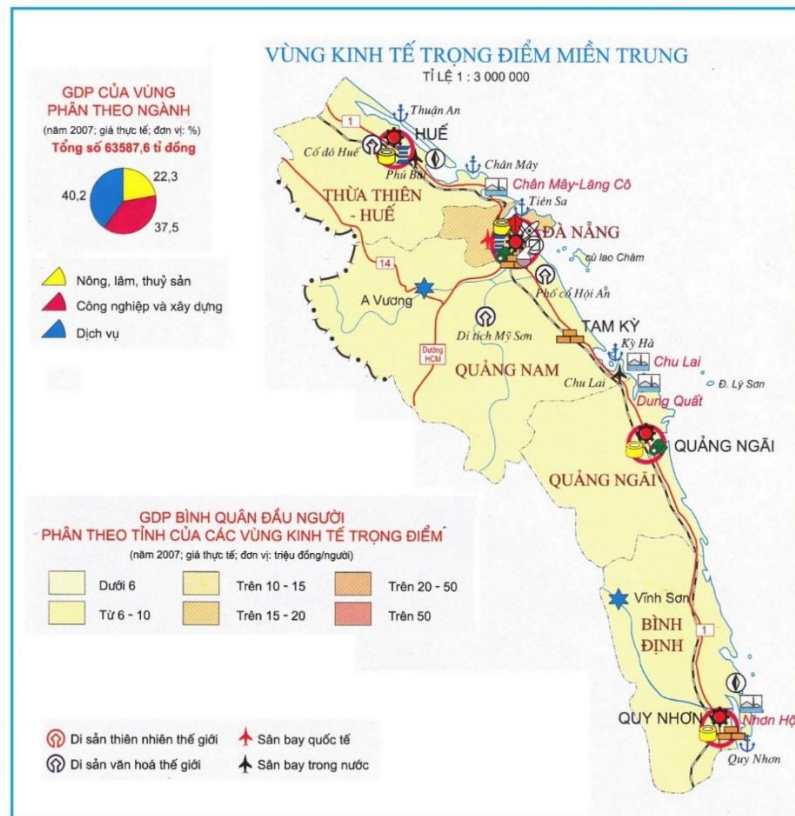
เขตเศรษฐกิจหลักภาคกลาง ซึ่งประกอบด้วยจังหวัดเถื่อเทียนเว้ จังหวัดกว๋างนาม จังหวัดกว๋างหงาย จังหวัดบิ่งดิ่งและนครดานังเป็นบริเวณที่มีความสามารถในการแข่งขันด้านเศรษฐกิจสูง

อย่างไรก็ตามรัฐบาลมองว่าการพัฒนาของเขตเศรษฐกิจดังกล่าวยังไม่ทัดเทียมกับศักยภาพที่มี รัฐบาลเวียดนามจึงแสดงความคิดเห็นว่าควรที่จะต้องปรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจของทั้งเขตนี้ โดยรัฐบาลกำลังจัดทำและปฏิบัตินโยบายเฉพาะสำหรับเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางเพื่อระดมพลังทุกแหล่งที่สนับสนุนให้แก่การสร้างความกระตือรือร้นในการพัฒนาของเขต โดยมีเป้าหมายว่าต้องคำนึงถึงผลประโยชน์ของทั้งเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางโดยเขตนี้มีศักยภาพด้านการท่องเที่ยวมาก ดังนั้นรัฐบาลมีความคิดว่าควรผลักดันการเชื่อมโยงเพื่อประชาสัมพันธ์โปรแกรมท่องเที่ยวของทั้งเขต รวมทั้งเรียกร้องและมีกิจกรรมส่งเสริมการลงทุนในระดับเขต ตลอดจนมีแผนฝึกอบรมแหล่งบุคลากรเพื่อสร้างตลาดแรงงานร่วมของเขต (Đình Thiện ; 2016)

นอกจากนี้เขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางมีจุดแข็งในการดึงดูดการลงทุนเนื่องจากมีเขตเศรษฐกิจสำคัญ 4 แห่งพร้อมเขตนิคมอุตสาหกรรมต่างๆในแนวเศรษฐกิจตะวันออก-ตะวันตก แต่จำเป็นต้องมีการเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่นต่างๆเพื่อการพัฒนาไปในทิศทางเดียวกันและยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันในการผสมผสาน โดยกลุ่มคณะกรรมการได้แสดงความเห็นว่าควรมีความเชื่อมโยงในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการก่อสร้างทางไฮเวย์ ที่เชื่อมระหว่างเว้กับกว๋างบิ่ญ รวมทั้งการเชื่อมโยงระหว่างท่าเรือ ถนนเลียบชายฝั่งทะเลและสนามบินระหว่างจังหวัดต่างๆในเขต และรัฐบาลควรมีกลไกเฉพาะสำหรับเขตเศรษฐกิจดังกล่าว

รัฐบาลมีเป้าหมายที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและการบริการที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง โดยได้ตั้งเป้าหมายว่าจนถึงปี ค.ศ. 2020 เขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางจะต้องบรรลุอัตราการขยายตัวด้านเศรษฐกิจร้อยละ 9 ต่อปี ส่วนการจัดเก็บรายได้เข้างบประมาณแผ่นดินจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 7.5 ซึ่งท้องถิ่นต่างๆในเขตได้วางมาตรการเน้นพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงและการบริการที่มีมูลค่าทางเศรษฐกิจสูง และเจ้าหน้าที่สภาเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางยังมีแนวคิดร่วมกันว่า จังหวัดต่างๆ ต้องการสร้างความร่วมมืออย่างสมานฉันท์ที่สุดเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมในเขต รวมทั้งสร้างความเชื่อมโยงในเขตริมฝั่งทะเลทางภาคกลางและความร่วมมือในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาเศรษฐกิจสังคม การท่องเที่ยว การประมงและการฝึกอบรมแหล่งบุคลากร เขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางมีความหมายสำคัญในแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจสังคมของประเทศเนื่องจากมีเขตเศรษฐกิจและตัวเมืองต่างๆที่เอื้อให้แก่การพัฒนาเศรษฐกิจอย่างคล่องตัว ซึ่ง

การวางกลไกเฉพาะเพื่อขยายการเชื่อมโยงระหว่างท้องถิ่นต่างๆถือเป็นปัญหาสำคัญเพื่อพัฒนาเขตเศรษฐกิจสำคัญทางภาคกลางในเวลาข้างหน้า

ภาพที่ 2 แสดงโครงการอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลาง

ที่มา : <https://cafeland.vn/quy-hoach/da-nang-do-thi-hat-nhan-cua-vung-kinh-te-trong-diem-mien-trung-49065.html> (ปี 2557)

จากรูปดังกล่าวจะแสดงถึงสัดส่วนอุตสาหกรรมการเกษตรป่าไม้และประมง(สีเหลือง) อุตสาหกรรมก่อสร้าง(สีแดง) และอุตสาหกรรมภาคบริการ(สีน้ำเงิน) โดยจะเห็นได้ว่าอุตสาหกรรมต่างๆมีการกระจุกตัวอยู่บริเวณริมชายฝั่งทะเลซึ่งมีการคมนาคมที่สะดวกทั้งท่าเรือน้ำลึกและสนามบิน โดยเฉพาะเขตนครพิเศษดานังซึ่งมีความพร้อมด้านการคมนาคมมากกว่าพื้นที่อื่นๆ จึงมีอุตสาหกรรมที่หลากหลายและใหญ่กว่า

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบนโยบายพัฒนาเวียดนามในภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและในระดับ

ภูมิภาค : เวียดนามกลาง

แผนพัฒนา/นโยบาย	ปี ค.ศ.	ผลกระทบต่อพื้นที่
นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจโดยเหมา	1986-ปัจจุบัน	นโยบายภายใต้การปฏิรูปโดยเหมาที่มีการเพิ่มบทบาทของภาคเอกชนมากขึ้น การกระจายรายได้แก่ภาคธุรกิจและท้องถิ่น การเปิดเสรีการลงทุน โดยเน้นนโยบายการลงทุนจากต่างชาติ และได้มีการปฏิรูปกฎหมายการลงทุนเพื่อสนับสนุนให้เกิดการเข้ามาลงทุนอุตสาหกรรมมากขึ้น นโยบายดังกล่าวส่งผลให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมในพื้นที่ต่างๆทั่วประเทศเพื่อเตรียมพร้อมอำนวยความสะดวกให้นักลงทุนเข้ามาลงทุน
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะสิบปี	2011-2020	มีเป้าหมายพัฒนาอุตสาหกรรมให้ทันสมัย ปรับโครงสร้างด้านการผลิตและการบริการ ปรับโครงสร้างวิสาหกิจ ให้ความสำคัญกับตลาดภายในประเทศมากขึ้น และปรับปรุงกลไกการลงทุนและเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการลงทุน โดยนโยบายดังกล่าวจะดำเนินการทั่วประเทศเพื่อปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงให้พื้นที่ต่างๆเป็นไปตามที่เป้าหมายกำหนด
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะห้าปี	2016-2020	มีจุดมุ่งหมายในการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจระดับมหภาค และมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจในพื้นที่ต่างๆทั่วประเทศ ถือเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดเม็ดเงินลงทุนจากต่างประเทศให้เข้ามาในเวียดนามเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบนโยบายพัฒนาเวียดนามในภาคเศรษฐกิจอุตสาหกรรมและในระดับ

ภูมิภาค : เวียดนามกลาง

แผนพัฒนา/นโยบาย	ปี ค.ศ.	ผลกระทบต่อพื้นที่
นโยบายพัฒนาภูมิภาคเวียดนามกลาง	2008-2020	เขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางที่ประกอบด้วย 4 จังหวัด คือ จังหวัดเถื่อเทียนเว้ จังหวัดกว๋างนาม จังหวัดกว๋างหงาย จังหวัดบิ่งดิ่งและนครดานัง รัฐบาลมีเป้าหมายที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในพื้นที่เหล่านี้ และได้มีความเห็นว่าควรมีความเชื่อมโยงในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานและการก่อสร้างทางไฮเวย์ ที่เชื่อมระหว่างเว้กับกวีญ รวมทั้งการเชื่อมโยงระหว่างท่าเรือถนนเลียบชายฝั่งทะเลและสนามบินระหว่างจังหวัดต่างๆในเขต

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

2.2.3 ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในของเวียดนาม

กลาง

ข้อมูลที่ตั้งและพื้นที่

เวียดนามมีพื้นที่ประมาณ 331,690 ตารางกิโลเมตร ตั้งอยู่ด้านตะวันออกของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ อาณาเขตด้านทิศเหนือติดกับประเทศจีน ทิศตะวันตกติดกับลาว ทิศตะวันตกเฉียงใต้ติดกับกัมพูชา มีทางเชื่อมต่อทะเลจีนใต้และอ่าวตังเกี๋ยทางทิศตะวันออก และทิศใต้ติดกับอ่าวไทย ทั้งนี้ ประมาณ 3 ใน 4 ของเวียดนาม ประกอบด้วยภูเขาสูงและป่าไม้ ไหล่เขา และหมู่เกาะต่างๆ นับพื้นที่ตั้งแต่อ่าวตังเกี๋ยไปจนถึงอ่าวไทย

ข้อมูลลักษณะภูมิประเทศ

เวียดนามเป็นประเทศที่มีพื้นที่แคบแต่ยาวมาก ทำให้ลักษณะภูมิประเทศ และภูมิอากาศแตกต่างกันค่อนข้างมาก โดยทางภาคเหนือมีอุณหภูมิเฉลี่ย 10-35 องศาเซลเซียส ช่วงเดือนธันวาคม-มกราคมอาจมีหิมะตก หรือ อุณหภูมิระดับ 0 องศาเซลเซียส ภาคกลางและภาคใต้มีอุณหภูมิเฉลี่ย 15-40 องศาเซลเซียส พื้นที่ส่วนใหญ่ของประเทศเป็นพื้นที่มรสุมเขตร้อน มีฝนตกชุกในช่วงเดือนพฤษภาคม-พฤศจิกายน และมีมรสุมเข้าในช่วงดังกล่าวทุกปี

ในส่วนของภูมิภาคเวียดนามกลางพื้นที่ส่วนใหญ่จะเป็นที่ราบสูง มีเทือกเขาที่ยังมีป่าไม้อุดมสมบูรณ์ บริเวณทางทิศตะวันออกติดกับทะเลจีนใต้ ทำให้ได้รับมรสุมเขตร้อน มีฝนตกชุกและจะมีอุณหภูมิเฉลี่ย 25-30 องศา

อาณาเขตโดยรอบเวียดนาม ทิศเหนือติดกับประเทศจีน ทิศใต้ติดกับทะเลจีนใต้และอ่าวไทย ทิศตะวันออกติดกับทะเลจีนใต้ และอ่าวตังเกี๋ย และทิศตะวันตกติดกับประเทศลาวและประเทศกัมพูชา ภูมิภาคเวียดนามกลาง ประกอบด้วยพื้นที่สามส่วน ได้แก่ บริเวณที่ราบสูงตอนกลาง ประกอบด้วย จังหวัดดักลัก (Đắk Lắk) จังหวัดซาลาย (Gia Lai) จังหวัดคอนตูม (Kon Tum) และจังหวัดเลิมด่ง (Lâm Đồng) บริเวณชายฝั่งทะเลตอนเหนือของเวียดนามกลาง ได้แก่ จังหวัดฮ่าติง (Hà Tĩnh) จังหวัดแห่งอัน (Nghệ An) จังหวัดกว๋างบิ่ง (Quảng Bình) จังหวัดกว๋างจิ (Quảng Trị) จังหวัดแทงฮว่า (Thanh Hóa) และจังหวัด เทื่อเทียนเว้ (Thừa Thiên-Huế) บริเวณชายฝั่งทะเลตอนใต้ของเวียดนามกลาง ได้แก่ จังหวัดบิ่งดิง (Bình Định) จังหวัดแก่งฮว่า (Khánh Hòa) จังหวัดฟูเอียน (Phú Yên) จังหวัดกว๋างนาม (Quảng Nam) จังหวัดกว๋างงาย (Quảng Ngãi) จังหวัดบิ่งเทวิน (Bình Thuận) จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận) และจังหวัดดานัง (Da Nang)

ภาพที่ 3 แผนที่ประเทศเวียดนาม

ที่มา : <https://es.kisspng.com/kisspng-t60lfj/preview.html> (ปี 2557)

ข้อมูลสภาพภูมิอากาศ

สภาพภูมิอากาศภาคกลาง มีภูมิอากาศคล้ายแถบเส้นศูนย์สูตร มีอุณหภูมิ เฉลี่ย คล้ายประเทศไทยคือประมาณ 27 – 30 องศาเซลเซียส และมี 2 ฤดู คือ ฤดูฝน (พฤษภาคม - ตุลาคม) และ ฤดูแล้ง (ตุลาคม - เมษายน)

ข้อมูลทรัพยากรและแร่ธรรมชาติ

ทรัพยากรแร่ของเวียดนาม นอกเหนือจากน้ำมันและก๊าซธรรมชาติในทะเลแล้ว ยังรวมถึง ฟอสเฟต ถ่านหิน บ็อกไซต์ โลหะมีค่าและกึ่งมีค่า และแร่อุตสาหกรรมอีกหลายชนิด มีการค้นพบแหล่ง แร่กว่า 6.000 แหล่งจากแร่จำนวน กว่า 60 ชนิด แหล่งแร่หลักๆ ส่วนใหญ่อยู่ทางเหนือของประเทศ ได้แก่ พลวง บ็อกไซต์ หินปูน โครไมต์ ดินเหนียว ถ่านแอนทราไซต์ ทองแดง รัตนชาติ ทองคำ กราไฟต์ เหล็ก ตะกั่ว มังกานีส ไมก้า นิเกิล ฟอสเฟต ไพโรฟิลไลต์ แร่หายาก ทราายแก้ว ดีบุก ดิตาเนียม สังกะสี และเซอร์โคเนียม เป็นต้น เวียดนามมีสินแร่ที่ค้นพบแล้วมากกว่า 60 ชนิด โดยหลายชนิดมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและ มีปริมาณมากพอสำหรับการผลิตในเชิงพาณิชย์ เช่น เหล็ก พบมากในจังหวัด Thai Nguyen และใน บริเวณลุ่มแม่น้ำแดง ถ่านหิน โดยเฉพาะถ่านหินแอนทรา

ไซต์ที่มีคุณภาพดี ค่าความร้อนสูง ใช้ใน อุตสาหกรรมถลุงเหล็ก พบมากในจังหวัด Quang Ninh และ บริเวณที่ราบสูงเตเหยียนในแถบตอนกลาง ของประเทศ ทองแดงพบในจังหวัด Son La ทองคำพบที่ จังหวัด Quang Nam และหลั่งเซิน (Lang Son) รวมถึงก๊าซธรรมชาติและน้ำมัน ที่พบมากบริเวณ ชายฝั่งทะเลเวงเต่า (Vung Tau)

1) แร่เหล็กและแร่โลหะผสมกลุ่มเหล็ก (Iron and Ferro-Alloy Minerals)

- แร่เหล็ก (Iron) แหล่งแร่ที่สำคัญที่สุด คือ แหล่ง Thach Khe แหล่งแร่แบบผุพังอยู่กับ ที่พบในหลายพื้นที่ของประเทศ แต่ที่มีคุณค่าในเชิงพาณิชย์ คือ แหล่ง Quy Xa และ Trai Cau

- มังกานีส เท่าที่มีการสำรวจพบ 34 แหล่ง แต่แหล่งแร่ส่วนใหญ่อยู่บริเวณทิศตะวันตกเฉียงเหนือของ จังหวัด Cao Bang

- โครเมียม (Chromium) แหล่งแร่โครไมต์ที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจ คือ แหล่งลานแร่โครไมต์ Co Dinh และแหล่งใกล้เคียง ในจังหวัด Thanh Hoa

- นิกเกิล และโคบอลต์ (Nickel & Cobalt) พบได้ที่จังหวัด Son La, Cao Bang และ Thai Nguyen นอกจากนี้ยังพบว่ามีการสะสมตัวของแร่นิกเกิลและโคบอลต์ในตะกอนบริเวณ ชายหาด (placer deposit) ในเหมือง บริเวณพื้นที่ Co Dinh นอกจากนี้แหล่งที่กล่าวมาข้างต้น ยังพบโคบอลต์ และนิกเกิลในแหล่ง แร่ทองแดง Sin Quyen

- โมลิบดีนัม (Molybdenum) มีการพบแหล่งแร่ประมาณ 40 แหล่ง ซึ่งสามารถแบ่ง ออกได้เป็น 2 พื้นที่ ได้แก่ พื้นที่ Son Pa (จังหวัด Lao Cai) และพื้นที่ Nui Sam (จังหวัด An Giang)

- ทังสแตน (Tungsten) มีการกระจายตัวทางทิศตะวันตก ของจังหวัด Thai Nyugen, Cao Bang, Thanh Hoa, Quang Nam แหล่ง Da Lien ยังพบแร่ที่มีการเกิดเป็นแบบสการ์นพวกแร่ ซีไลต์และบิสมัท

2) แร่โลหะพื้นฐาน (Base Metals)

- ดีบุก (Tin) ในเวียดนามพบแหล่งดีบุกมากกว่า 100 แหล่ง โดยแร่พวก Cassiteritesilicate-sulphide พบในพื้นที่ Tam Dao, Quy Hop, Quang Nam และ LamDong

- ทองแดง (Copper) มีการพบกว่า 10 แหล่ง พบใน 3 พื้นที่ใหญ่ๆ ได้แก่ พื้นที่ในจังหวัด

Lao Cai, Son La, และ Bac Giang แหล่งแร่แบบหินหนืดพบในพื้นที่ Ta Khoa และพื้นที่ Van Yen ซึ่งมีปริมาณนิเกิลมากกว่าทองแดงถึงสองเท่า แหล่งแร่แบบน้ำร้อนที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจคือแหล่ง Sin Quyen จังหวัด Lao Cai

- ตะกั่ว สังกะสี พบกระจุกกระจายทั่วไปทางภาคเหนือของประเทศเกือบ 400 แหล่ง แหล่งที่มีชื่อเสียง ได้แก่ แหล่ง Cho Don และ Cho

- พลวงและปรอท (Antimony and Mercury) มีการพบแหล่งแร่มากกว่า 50 แหล่งในเวียดนาม แหล่งแร่ที่พบเกิดขึ้นโดยกระบวนการน้ำร้อน ร่วมกับสายแร่พลวงและทองคำ กระจายตัวในหลายพื้นที่ทางตอนเหนือของประเทศ แหล่ง Lang Vai ในจังหวัด Tuyen Quang เป็นแหล่งที่มีทรัพยากรแร่พลวงถึง 98,000 ตัน และแร่อาร์เซนิกถึง 200,000 ตัน แหล่ง Khe Chim ในจังหวัด Quang Ninh เป็นแหล่งที่พบแร่พลวงคุณภาพสูงและมีปริมาณทรัพยากรถึง 35,000 ตัน แหล่ง Mau Due จังหวัด Ha Giang พบปริมาณทรัพยากรแร่พลวงถึง 60,000 ตัน และพบแหล่งแร่พลวง-ปรอทที่ Ban Cam และ Yen Ve ส่วนแหล่งแร่ปรอทก็พบกระจาย ทั่วทางเหนือของประเทศเวียดนาม

- บิสมัท (Bismuth) มักพบร่วมในแหล่งแร่ดีบุก ตะกั่ว-สังกะสี และแร่ลูปแฟรม บิสมัทแบบหินสการ์นพบในเมือง Da Lien จังหวัด Thai Nyugen

3) แร่โลหะเบา (Light Metals)

- แร่บ็อกไซต์ (Bauxite) พบบริเวณที่ราบสูงตอนใต้ของประเทศ ปริมาณทรัพยากรแร่ประมาณ 6.75 พันล้านตัน

- แร่อิลมีไนต์ (Ilmenite) พบแหล่งแร่อิลมีไนต์ประมาณ 66 แหล่งในเวียดนามเหนือและตอนกลางเวียดนาม พบในหลายพื้นที่ตามแนวชายฝั่ง เช่น Binh Ngoc (จังหวัด Quang Ninh) Ham Thuan (จังหวัด Thau Thien-Hue) Song Cau (จังหวัด Phu Yen) Ham Tan (จังหวัด Thuan Hai) และ Vung Tau

4) แร่โลหะมีค่า (Precious Metals)

- แร่ทองคำ (Gold) พบว่ามีการกระจายตัวอยู่ในหลายพื้นที่ จนถึงปัจจุบันพบแล้วถึง 150 แห่ง ขณะที่แบบหลังจะพบว่ามีการกระจายตัวมากกว่าและครอบคลุมพื้นที่มากกว่า ซึ่งรวมถึงมีชนิด ของแหล่งแร่ที่แตกต่างกันไปด้วย ตัวอย่างเช่น ในจังหวัด Thai Nguyen และจังหวัด Thanh Hoa จะพบ การเกิดแร่แบบ Quartz-gold จังหวัด Phu Tho พบเป็นแบบ Quartz-gold-

tourmaline อีกหลายแห่งพบ แบบ Quartz-gold-sulphide ส่วนในตอนกลางของประเทศจะพบเป็นแบบ Gold-silver แหล่งที่พบใน จังหวัด Tuyen Quang และจังหวัด Quang Binh พบว่าเกิดแบบ Gold Antimony และพบว่ามีเกิดแบบ Paragenetic Gold ในกลุ่มแร่จำพวกตะกั่ว-สังกะสี หรือ Pyrite, Chalcopyrite ในแหล่ง Sin Quyen ซึ่ง ปริมาณสำรองทรัพยากรแร่ประมาณหลายพันตัน จากการประเมินปริมาณสำรองแร่ (Inferred Reserve) พบว่ามีปริมาณหลายร้อยตัน

5) แร่พลังงาน (Energy Minerals)

- ถ่านหิน (Coal) ในเวียดนาม อาจจำแนกถ่านหินที่พบตามลำดับของการแปรสภาพได้เป็น 4 ประเภท ได้แก่ High, Medium, Low และ Non-metamorphisms (Peat) อย่างไรก็ตามพีท (Peat) จัดเป็นกลุ่มเคมีและปุ๋ย หากจัดแบบการใช้งาน แหล่งถ่านหินแบบ High Metamorphism ประกอบด้วย Meager Coal, Semi-anthracite และ Anthracite พบมากบริเวณตะวันออกของ Bac Bo ซึ่งรวมถึงแอ่ง Bao Dai และ Hon Gai

6) แร่อุตสาหกรรม (Industrial Minerals)

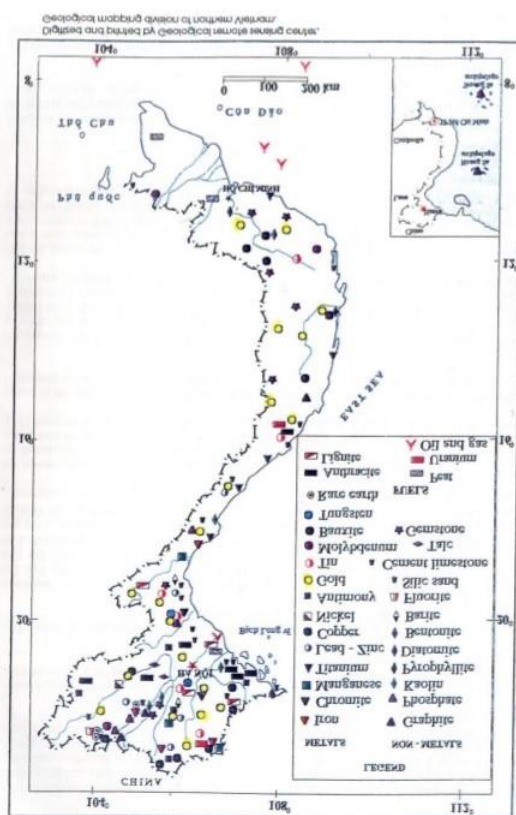
- อะพาไทต์ (Apatite) พบในหินแปรช่วงอายุแคมเบรียนตอนปลาย ที่จังหวัด Lao Cai โดยแร่ที่พบนี้สามารถแบ่งออก ได้เป็น 4 เกรด

- แบไรต์ (Barite) พบถึง 21 แหล่ง และมีความสัมพันธ์กับการเกิด ของแร่ตะกั่ว-สังกะสีหรือกับพวกแร่หายาก ปริมาณทรัพยากรแร่ทั้งหมดอาจมากถึง 25 ล้านตัน แหล่ง Dong Pao มีทรัพยากรแร่ถึง 4 ล้านตัน

- ฟลูออไรต์ (Fluorite) จากการสำรวจพบว่าฟลูออไรต์ทั้ง 4 แหล่ง เกิดขึ้นโดยกระบวนการน้ำร้อน โดยที่ในแหล่ง Dong Pao เป็นแบบ Fluorite-barite-rare earths และมีปริมาณสำรองทรัพยากรแร่มากกว่า 10 ล้านตัน ขณะที่แบบ Fluorite-quartz มีปริมาณสำรองทรัพยากรแร่ประมาณ 270,000 ตัน และแบบสุดท้าย Fluorite-tin-wolfram มีปริมาณสำรองทรัพยากรแร่ประมาณ 20,000 ตัน

- โดโลไมต์ (Dolomite) ที่พบในเวียดนามมี 2 ลักษณะ แบบแรกพบอยู่ในกลุ่มหินคาร์บอนेटที่มีอายุอยู่ในยุคทีโวเนียน ถึง ไทรแอสซิกอีกแบบหนึ่งพบอยู่ในหินแปรที่มีอายุอยู่ตั้งแต่โพเทอโรโซอิกถึงพาลีโอโซอิกตอนต้น ปริมาณสำรองแร่ (Investigated Reserves) ประมาณ 985 ล้านตัน (จาก 16 แหล่ง)

- เฟลด์สปาร์ (Feldspar) ที่พบมีอยู่ด้วยกัน 2 ชนิด ชนิดแรกเป็นเฟลด์สปาร์ในแกรนิต เพกมาไตต์ อีกชนิดหนึ่งเป็น
 - ควอร์ตไซต์ (Quartzite) พบอยู่ในหินแปรที่มีอายุอยู่ในช่วง Neoproterozoic ถึง Early Paleozoic ซึ่งควอร์ตไซต์ที่พบมี คุณภาพสูง เหมาะสำหรับการทำอิฐทนไฟเพื่อใช้ใน อุตสาหกรรมถลุงโลหะ โดยมีปริมาณสำรองแร่ ประมาณ 2 พันล้านตัน (13 แหล่ง)
 - ดินขาว (Kaolin) พบว่ามีการกระจายตัวอยู่ทั่วไปในหลายพื้นที่ มีชนิดตะกอนยุคควอเทอร์นารีซึ่งพบใน บริเวณหุบเขา (Intermontane Valleys) ตะพักแม่น้ำ (River Terraces) และ ตะพักชายฝั่งทะเล (Coastal Terraces และชนิดเกิดขึ้นโดยขบวนการ Hydrothermal Metasomatic ซึ่งรวมถึง K-pyrophyllite Bodies ใน Middle Triassic Felsic Effusive พบใน พื้นที่ Tan Mai (จังหวัด Quang Ninh)
 - ดินเบา (Diatomite) ส่วนมากจะพบในภาคกลางของเวียดนาม โดยมีการกระจายตัว อยู่ ที่จังหวัด Lam Dong และจังหวัด Phu Yen และพบที่จังหวัด Kon Tum
 - ทรายแก้ว (Silica sand) ที่พบในเวียดนามมีการกระจายตัวเป็นบริเวณกว้างตามแนว ชายหาดและพื้นที่รอบเกาะจาก จังหวัด Quang Ninh ถึงจังหวัด Kien Giang
 - กราไฟต์ (Graphite) มีการกระจายตัวทางฝั่งซ้ายของแม่น้ำแดง (Red River) เช่นใน พื้นที่ของจังหวัด Lao Cai, Yen Bai และทางตอนกลางของพื้นที่ Trung Bo
 - ทัลค์ (Talc) พบในตอนกลางของแอ่งแม่น้ำดำ
 - เบนโทไนต์ (Bentonite) มีการพบแหล่งสะสมตัวถึง 25 แหล่ง ในจำนวนนี้มีจำนวน 15 แหล่งที่ได้มีการศึกษา และมี 2 แหล่งที่มีการสำรวจและทำเหมือง
 - หินปูน (Limestone) พบในแถบชายฝั่งทะเล และมีการกระจายตัวในบริเวณ Bac Bo, North Trung Bo, และ West Nam Bo โดยหินที่มีคุณค่าทางเศรษฐกิจจะเป็นชุดหิน Bac Son และ ชุดหิน Dong Giao

ภาพที่ 4 แผนที่แสดงแหล่งทรัพยากรแร่เวียดนาม

ที่มา : DGMV, Vietnam

ข้อมูลประชากร

เวียดนามกลางมีประชากรประมาณ 25,265,800 ล้านคน จากประชากรทั้งหมดประมาณ 96,839,872 โดยร้อยละ 26 มีอายุต่ำกว่า 14 ปี ร้อยละ 7 มีอายุตั้งแต่ 65 ปีขึ้นไป และร้อยละ 67 มีอายุระหว่าง 15 – 64 ปี ซึ่งเป็นวัยแรงงาน และเกินกว่าร้อยละ 50 เป็นประชากรที่อายุต่ำกว่า 30 ปี แยกเป็นประชากรเพศชาย ร้อยละ 49.16 ประชากรเพศหญิง ร้อยละ 50.84

การเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาคในปี 2019 มีการเติบโตเฉลี่ยประมาณ 6% โดย GDP รวมของทั้งภูมิภาคคิดเป็น 14% ของ GDP รวมทั้งประเทศ เมื่อเทียบกับค่าเฉลี่ยแล้ว GDP ต่อหัวของจังหวัดในภาคกลางของเวียดนามยังค่อนข้างต่ำ ยกเว้นดานัง ซึ่งในปี 2555 มีประชากรประมาณ 47.6 ล้านคนคิดเป็น 2.3 เท่าของค่าเฉลี่ยประชากรของชาติ ตามมาด้วย Quang Ngai มีประชากร 36 ล้านคนหรือเท่ากับค่าเฉลี่ยของชาติของจังหวัดที่เหลืออยู่ซึ่งมีค่าเฉลี่ยประมาณ 55-60%

โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจของจังหวัดในภูมิภาคนี้ได้รับการพิจารณาว่ามีการเปลี่ยนแปลงในเชิงบวก แต่ยังคงถือว่าช้ามาก สัดส่วนของภาคการเกษตรคิดเป็นเพียง 25-27% ของ GDP สูงกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศ (18.4%) สัดส่วนของอุตสาหกรรม - บริการของทั้งภูมิภาคอยู่ที่ประมาณ 73-75% ซึ่งบริการคิดเป็นประมาณ 37-38%

ในส่วนของรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรในภาคกลาง ภาคกลางยังถือว่าเป็นภาคที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่ำ ยกเว้นสี่จังหวัดที่มีอัตราความยากจนน้อยกว่า 10% ได้แก่ เมื่องตานัง (2.5%), Thua Thien - Hue (8.9%), Khanh Hoa (8%), Binh Thuan (7.7%) จังหวัดที่เหลือมีอัตราความยากจนสูงกว่า 13% ซึ่งสูง ในส่วนของจังหวัดที่มีอัตราความยากจนสูงที่สุดคือ Ha Tinh ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์สูงถึง 20.7% (ในปี 2013) รัฐบาลมีความพยายามที่จะลดอัตราความยากจนอย่างต่อเนื่อง แต่การลดความยากจนอย่างยั่งยืนถือว่าเป็นสิ่งที่ยากลำบากทั้งในเชิงอัตวิสัยและวัตถุประสงค์

ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่มีอัตราการเติบโตของประชากรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เมื่อดูจากอัตราประชากรในปี 1925 ซึ่งเป็นช่วงยุคการปกครองของอาณานิคมฝรั่งเศส ขณะนั้นเวียดนามมีประชากร 17 ล้านคน ต่อมาในปี 1975 หลังการรวมประเทศเวียดนาม มีจำนวนประชากร 30 ล้านคน ต่อมาในปี 1979 ทางการเวียดนามมีการสำรวจสำมะโนประชากรได้ 52.76 ล้านคน ต่อมาในปี 1989 ซึ่งเป็นช่วงหลังจากที่เวียดนามประกาศนโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจฉบับใหม่ผ่านไปสามปีมีประชากร 61.4 ล้านคน (จิตรลดา กิจกมลธรรม อ้างอิงจาก เขียน, 2542) และปัจจุบันเวียดนามปีประชากรเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนกว่า 94 ล้านคน โดยเป็นประเทศมีประชากรมากเป็นอันดับ 15 ของโลก และเป็นอันดับที่ 3 ของอาเซียนรองจากอินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์ (CIA The world factbook, 2015)

นอกจากนี้เวียดนามยังคงมีกลุ่มชาติพันธุ์ที่หลากหลาย ประกอบด้วยกลุ่มชาวเหวียด (Việt) หรือ กินห์ (Ginh) เป็นประชากรส่วนใหญ่ของชาวเวียดนามคิดเป็นจำนวนกว่าร้อยละ 86.2 (World Atlas, 2015) ของประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มประชากรที่ตั้งถิ่นฐานอยู่กระจายทั่วประเทศ นอกจากนี้ยังมีกลุ่มชาติพันธุ์ต่างๆ อีกกว่า 54 กลุ่ม เช่น ไต๋ (Tay) ไท (Thai) หมื่อง (Muong) ฮวา (Hua) นุง (Nun) เป็นต้น

จากการที่เวียดนามมีประชากรมากถึง 90 ล้านคน จากการที่เวียดนามปิดประเทศมานาน ทำให้ประชากรตื่นตัวกับสินค้าและบริการใหม่ๆ ทำให้มีการจับจ่ายใช้สอยมากขึ้นหลังการเปิดประเทศ ประกอบกับชาวเวียดนามเริ่มมีกำลังซื้อมากขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจ อีกทั้งปริมาณเงินโอนกลับประเทศของชาวเวียดนามโพ้นทะเลหรือที่เรียกว่า ”เวียดนาม” ซึ่งมีประมาณ 3 ล้านคน โอนเงินกลับมาประเทศปีละประมาณ 3,200 ล้านเหรียญสหรัฐฯ ชาวเวียดนามส่วนใหญ่มีความต้องการสินค้าอุปโภคบริโภคที่มีคุณภาพดีจำนวนมากและเพิ่มขึ้นทุกปี

Vietnam Population by Year (Historical)						
Year	Population	% Male	% Female	Density (km ²)	Population Rank	Growth Rate
2018	96,491,146	49.49%	50.51%	291.33	15	0.99%
2017	95,540,800	49.49%	50.51%	288.46	15	1.03%
2016	94,569,072	49.48%	50.52%	285.52	15	1.07%
2015	93,571,567	49.46%	50.54%	282.61	15	1.13%
2010	88,472,512	49.37%	50.63%	267.12	13	0.97%
2005	84,308,043	49.25%	50.75%	254.55	13	0.88%
2000	80,285,562	49.26%	50.74%	242.40	13	1.32%
1995	75,198,977	49.27%	50.73%	227.64	13	1.97%
1990	69,289,665	49.24%	50.76%	205.94	13	2.24%
1985	61,049,373	49.18%	50.82%	184.32	13	2.34%
1980	54,372,514	49.13%	50.87%	164.16	15	2.22%
1975	48,729,392	49.13%	50.87%	147.12	17	2.34%
1970	43,407,267	49.29%	50.71%	131.06	17	2.77%
1965	37,860,012	49.34%	50.66%	114.31	17	2.99%
1960	32,670,629	49.33%	50.67%	98.64	17	3.03%
1955	28,147,786	49.32%	50.68%	84.98	18	2.56%
1950	24,889,906	49.37%	50.63%	74.91	19	0.00%

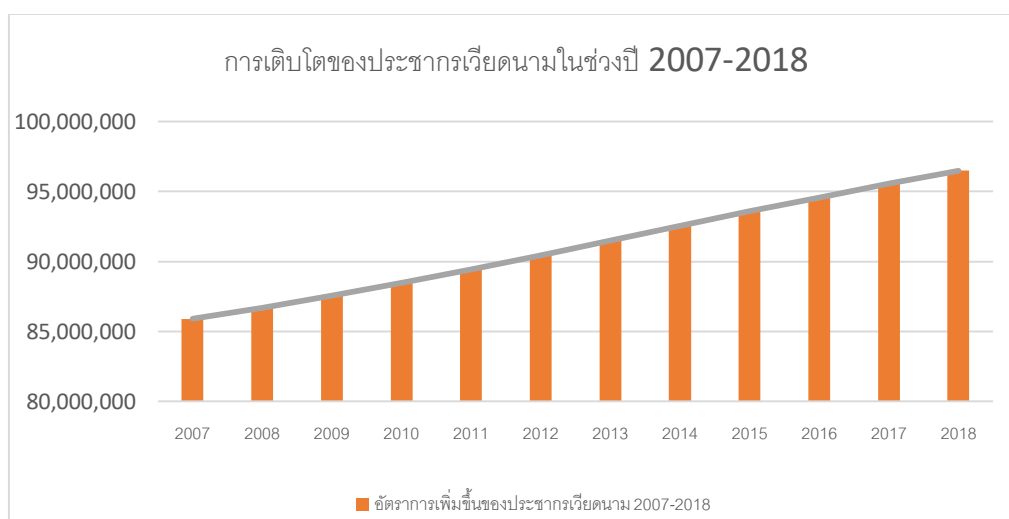
Vietnam Population by Year (Projections)						
Year	Population	% Male	% Female	Density (km ²)	Population Rank	Growth Rate
2020	98,360,145	49.50%	50.50%	296.97	15	0.00%
2025	102,763,511	49.48%	50.52%	310.27	16	0.68%
2030	106,283,637	49.41%	50.59%	320.89	16	0.68%
2035	108,988,478	49.33%	50.67%	329.06	16	0.50%
2040	111,229,112	49.25%	50.75%	335.82	16	0.41%
2045	113,144,909	49.20%	50.80%	341.61	16	0.34%
2050	114,629,852	49.19%	50.81%	346.09	16	0.26%
2055	115,517,962	49.19%	50.81%	348.77	17	0.15%
2060	115,727,991	49.21%	50.79%	349.41	17	0.04%
2065	115,322,545	49.22%	50.78%	348.18	17	-0.07%
2070	114,496,277	49.23%	50.77%	345.69	19	-0.14%
2075	113,447,762	49.26%	50.74%	342.52	21	-0.18%
2080	112,290,570	49.29%	50.71%	339.03	22	-0.20%
2085	111,079,345	49.33%	50.67%	335.37	23	-0.22%
2090	109,875,575	49.38%	50.62%	331.74	23	-0.22%
2095	108,722,517	49.40%	50.60%	328.26	23	-0.21%

ภาพที่ 5 แนวโน้มการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรเวียดนามในอดีต-ปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต
ที่มา : www.worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/ (ปี 2561)

ตารางที่ 3 แสดงจำนวนประชากรของเวียดนาม ปี 2007-2018

ปี (ค.ศ.)	จำนวนประชากร (คน)
2007	85,889,590
2008	86,707,201
2009	87,565,407
2010	88,472,512
2011	89,436,644
2012	90,451,881
2013	91,493,725
2014	92,544,915
2015	93,571,567
2016	94,569,072
2017	95,540,800
2018	96,491,146

ที่มา : ดัดแปลงข้อมูลจาก worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/

แผนภูมิที่ 1 แสดงปีและจำนวนประชากรเวียดนาม ปี 2007-2018

ที่มา : www.worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/

ข้อมูลทางสังคม

การเมือง-การปกครอง

ภาพรวมการเมือง-การปกครองของเวียดนามปัจจุบัน

เวียดนามปกครองโดยระบอบสังคมนิยมมีระบบพรรคเพียงพรรคการเมืองเดียว คือพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม โดยในมาตรา 4 ของรัฐธรรมนูญแห่งสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม ฉบับปี 1992 กำหนดว่า “พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเป็นพลังนำของรัฐและสังคม” โดยมีเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์เป็นผู้นำสูงสุด และมีคณะกรรมการเมืองซึ่งเป็นกลุ่มผู้นำของพรรคที่มีบทบาทและอำนาจในการตัดสินใจกำหนดแนวทางและนโยบายของพรรค ซึ่งกลุ่มผู้นำในคณะกรรมการเมืองนี้จะได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการกลางพรรคฯ ในการประชุมสมัชชาพรรค โดยในทุกๆ 5 ปี จะมีการประชุมใหญ่ของพรรค เป็นการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเพื่อทบทวนนโยบายที่ผ่านมาในทุกด้าน และเป็นการกำหนดทิศทาง นโยบายของพรรคและของประเทศ สำหรับในอีก 5 ปีข้างหน้า

นอกจากนี้ในการประชุมสมัชชาพรรค จะมีการพิจารณาคัดเลือกผู้นำพรรค และพิจารณาผู้ที่จะเป็นผู้นำรัฐบาลซึ่งก็คือตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และประมุขแห่งรัฐซึ่งก็คือประธานาธิบดี โดยจะมีการประกาศแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งอย่างเป็นทางการ หลังจากมีการเลือกสมาชิกสภาแห่งชาติเรียบร้อยแล้วโดยในการเลือกสมาชิกสภาแห่งชาตินี้จะมีสมาชิกที่เป็นตัวแทนจากเวียดนามทั้ง 3 ภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคกลาง และภาคใต้ ทั้งนี้ประธานาธิบดีของเวียดนามมีสถานะเป็นประมุขของรัฐ ซึ่งเป็นเพียงตำแหน่งเชิงสัญลักษณ์ ไม่ได้มีบทบาททางการเมือง ส่วนนายกรัฐมนตรีและคณะรัฐมนตรีจะเป็นผู้ที่มีบทบาทนำนโยบายมาปฏิบัติจริง (จิตรลดา กิจกมลธรรม, 2559 อ้างอิงจาก ัญญาทิพย์, 2552) ปัจจุบันผู้นำของเวียดนามคือ นายเหงียน เติน สุง ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาตั้งแต่ปี 2006 และนายเจือง เติน ชาง ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีตั้งแต่ปี 2011 โครงสร้างการปกครองแบ่งออกเป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ

จากการที่เวียดนามปกครองด้วยระบอบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ มีพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว คือพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดแนวทางการบริหารประเทศทุกด้าน ทำให้การบริหารประเทศเป็นไปอย่างราบรื่น และนโยบายต่างๆ ได้รับการปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันผู้นำประเทศมีวิสัยทัศน์ที่ชัดเจนในการบริหารประเทศ และมีความมุ่งมั่นในการพัฒนา

เศรษฐกิจอย่างจริงจัง ซึ่งช่วยสร้างความมั่นใจให้นักลงทุนต่างชาติที่สนใจเข้ามาลงทุนในเวียดนาม การแบ่งเขตการปกครอง

2.2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต

1) นพมาศ มงคลสาร(2551) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ กฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยและเวียดนาม โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อศึกษาหลักการพื้นฐานของการส่งเสริมการลงทุน การใช้มาตรการทางภาษีเพื่อส่งเสริมการลงทุน และกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งของประเทศไทยและประเทศเวียดนาม ศึกษาถึงแนวความคิด วัตถุประสงค์ของกฎหมายส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยและประเทศเวียดนามเพื่อเปรียบเทียบหาข้อดีและข้อด้อยเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนากฎหมายส่งเสริมการลงทุนของประเทศไทยต่อไป ศึกษาวิธีการใช้บังคับพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนและพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรม รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมายส่งเสริมการลงทุน จากการศึกษาพบว่าในปัจจุบันการส่งเสริมการลงทุนโดยมาตรการทางภาษีของประเทศไทย น่าจะได้รับการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมในหลายประการ โดยอาจนำข้อมูลของประเทศเวียดนามที่มีการศึกษาเปรียบเทียบมาปรับใช้ แต่การปรับเปลี่ยนที่เกิดขึ้นนั้น ผู้ที่เกี่ยวข้องควรพิจารณาถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในด้านอื่นๆ ประกอบด้วย อาทิ ในเรื่องของการจัดเก็บรายได้ ฐานะทางการเงินการคลัง รวมถึงผลกระทบทางด้านสังคมโดยรวม เพื่อให้การปรับเปลี่ยนเกิดประโยชน์โดยรวมอย่างเต็มที่

2) อภิรัตน์ จิตต์ช่วย (2554) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อศึกษาโครงสร้างและลักษณะโดยทั่วไปของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยและเพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย ซึ่งได้เพิ่มตัวแปรจากงานวิจัยอื่นๆที่ผ่านมา ได้แก่ ตัวแปรส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอัตราและเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศ ตัวแปรการสะสมทุนของรัฐบาลเบื้องต้น และตัวแปรระดับความน่าเชื่อถือ ผลการศึกษาเชิงพรรณนาพบว่า การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศเพิ่มขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ.2522- พ.ศ. 2541 และในปี พ.ศ. 2541 มีมูลค่าสูงที่สุด ในปี พ.ศ. 2542 - พ.ศ.2543 การลงทุนจากต่างประเทศลดลงมากเนื่องจากสภาวะวิกฤตเศรษฐกิจ ต่อมาในปี พ.ศ.2544 - พ.ศ.2550 ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีปริมาณเพิ่มขึ้น และในปี พ.ศ. 2551 – พ.ศ. 2552 ปริมาณการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศลดลง การลงทุนโดยตรงจาก

ต่างประเทศจำแนกตามประเภทธุรกิจพบว่าธุรกิจอุตสาหกรรม ธุรกิจสถาบันการเงิน ธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ ธุรกิจการค้า และธุรกิจการลงทุนและบริษัทโฮลดิ้ง มีสัดส่วนการลงทุนมากที่สุด 2. ตามลำดับ และการลงทุนในอุตสาหกรรมเครื่องจักรและอุปกรณ์ขนส่ง อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้า และอุตสาหกรรมโลหะและอโลหะ มีสัดส่วนการลงทุนมากที่สุดตามลำดับ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจำแนกตามประเทศ พบว่าการลงทุนจากประเทศญี่ปุ่น กลุ่มอาเซียน กลุ่มสหภาพยุโรป และประเทศสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนการลงทุนในประเทศไทยมากที่สุดตามลำดับ ในส่วนของการศึกษาเชิงปริมาณพบว่าสัดส่วนการบริโภคภาคเอกชน การลงทุน และการใช้จ่ายของภาครัฐบาล ต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศและการสะสมทุนของรัฐบาลเบื้องต้น มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและอัตราค่าจ้างแรงงานขั้นต่ำในเขตกรุงเทพฯ และปริมณฑล มีความสัมพันธ์กับการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในทิศทางตรงกันข้ามกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์เชิงคุณภาพในระยะยาวซึ่งส่งผลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ รัฐบาลควรใช้นโยบายและมาตรการต่างๆ เพื่อเป็นการสนับสนุนปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนจากต่างประเทศดังกล่าวเพื่อให้การลงทุนจากต่างประเทศในประเทศไทยเพิ่มขึ้น

3) Ning Zhang(2554) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย จีน : ปัจจัยและผลกระทบ (Foreign Direct Investment in China : Determinants and Impacts) โดยมีวัตถุประสงค์การศึกษาเพื่อ ตรวจสอบปัจจัยการกระจายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทยและประเมินผลกระทบของการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศต่อการลงทุนในประเทศจีน โดยจุดมุ่งหมายนี้ได้รับการพิสูจน์โดยมีวัตถุประสงค์คือเพื่อตรวจสอบปัจจัยที่มีผลต่อการกระจายที่ด้งการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศจีนโดยใช้ข้อมูลระดับเมืองตั้งแต่ปี 2533 ถึง 2551 เพื่อตรวจสอบปัจจัยที่กำหนดทางเลือกการลงทุนของภาคการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในตลาดจีน โดยใช้ข้อมูลจาก 14 ข้อมูลจากปี 1991 ถึง 2008 และเพื่อตรวจสอบว่าการเพิ่มการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในจีนตั้งแต่ปี 2533 มีผลกระทบต่อการกระจายตัวต่อการลงทุนในประเทศของจีน ระหว่างปี 2533 และ 2551 หรือไม่ ผลการศึกษาสามารถสรุปได้เป็นสี่จุด อันดับแรก ในระดับภูมิภาค นักลงทุนต่างชาติตัดสินใจลงทุนตามอัตราภาษี, ภูมิศาสตร์, ราคาค่าแรงและขนาดของตลาด ยิ่งไปกว่านั้นผลกระทบในด้านภาษีได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีผลกระทบในพื้นที่ทางตะวันออกมากกว่าพื้นที่ทางตะวันตก ประการที่สองในระดับภาค นักลงทุนต่างชาติได้รับผลกระทบจากขนาดของตลาด, การ

จ้างงาน, อัตราค่าจ้าง, อัตราการแลกเปลี่ยนและระดับความเป็นรัฐ แต่ไม่ใช่ในระดับที่กว้างมากนัก ประการที่สามการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศมีผลกระทบอย่างมากต่อการลงทุนในประเทศในระดับชาติและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ทางตะวันออก ประการที่สี่ไม่มีหลักฐานสำคัญว่าการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศจะลงทุนในประเทศในระดับบุคคล การศึกษานี้ให้ข้อมูลเชิงลึกที่เกี่ยวกับการตัดสินใจของนักลงทุนต่างชาติและค่าใช้จ่าย/ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของ FDI ซึ่งมีนัยสำคัญสำหรับนักวิชาการผู้ปฏิบัติงานและผู้กำหนดนโยบาย

4) Nguyễn Phúc Nguyên (2013) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยการวิจัยที่มีผลต่อการดึงดูดการลงทุนในเขตอุตสาหกรรมในเวียดนามกลาง (Nghiên cứu các nhân tố tác động đến thu hút đầu tư vào các khu công nghiệp ở Miền Trung) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ในเชิงลึกถึงปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุนในเขตอุตสาหกรรมจากมุมมองขององค์กร โดยมีการวาดแนวคิดจากการวิเคราะห์พฤติกรรมการลงทุนโดยใช้โมเดล IVpro จริงเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งขึ้น ในส่วนของสมมติฐานที่ตั้งขึ้นสามประการ คือประโยชน์ที่คาดหวังจากการลงทุน ปัจจัยของนโยบายเพื่อดึงดูดการลงทุนและการพัฒนาอุตสาหกรรมสนับสนุนถือเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ให้เกิดการลงทุนของผู้ประกอบการ ผลการศึกษาแสดงให้เห็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนของบริษัทในนิคมอุตสาหกรรมว่าอุตสาหกรรมแต่ละประเภทจะมีปัจจัยหลักที่แตกต่างกันโดยดูจากความต้องการหลักของอุตสาหกรรมประเภทนั้น นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นว่านโยบายของแต่ละท้องถิ่นและลักษณะของแต่ละเขตอุตสาหกรรมมีผลต่อการตัดสินใจลงทุนของธุรกิจ อาทิ อัตราภาษี และการเช่าที่ดิน นอกจากนี้บทความนี้ยังแนะนำแนวทางจำเป็นการลงทุนอุตสาหกรรมทั้งผู้กำหนดนโยบายและนักลงทุน

2.2.5 กรณีศึกษา

เปรียบเทียบนโยบายส่งเสริมการลงทุนเวียดนาม-ลาว

นโยบายการลงทุนสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว

รัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว มีนโยบายส่งเสริมการลงทุนทั้งภายในประเทศและนักลงทุนจากต่างประเทศด้วยการออกกฎหมายส่งเสริมการลงทุน ซึ่งกฎหมายส่งเสริมการลงทุนฉบับปัจจุบัน (เลขที่ 02/สพข. ลงวันที่ 8 กรกฎาคม 2552) เป็นการรวบรวมกฎหมายส่งเสริมการลงทุนภายในประเทศกับกฎหมายส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศเป็นฉบับ

เดียวกัน โดยกำหนดให้นักลงทุนภายในประเทศและนักลงทุนจากต่างประเทศที่ได้รับอนุญาตให้ลงทุนดำเนินธุรกิจ ใน สปป.ลาว ได้รับสิทธิประโยชน์จากการส่งเสริมการลงทุนเท่าเทียมกัน โดยได้รับการส่งเสริมการลงทุน ดังนี้

- ได้รับนโยบายยกเว้นภาษีนำเข้า และภาษีที่เก็บจากการนำเข้าอุปกรณ์ อะไหล่, พาหนะการผลิตทางตรง วัตถุดิบที่ไม่มีภายในประเทศ หรือมีแต่ไม่เพียงพอ ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปที่นำเข้ามาเพื่อแปรรูป หรือประกอบเป็นผลิตภัณฑ์เพื่อการส่งออก
- ได้รับนโยบายยกเว้นภาษีการส่งออก สำหรับการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก
- ผลกำไรจากการลงทุนดำเนินธุรกิจที่นำไปขยายต่อในกิจการของตนที่ได้รับอนุญาตไปแล้วนั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีกำไรในปีการบัญชี
- ส่งผลกำไร ทุน และรายรับอื่นๆ (หลังจากที่ได้เสียภาษีและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ตามกฎหมายแล้ว) กลับประเทศของตน หรือผ่านไปประเทศที่สามได้โดยผ่านธนาคารที่มีสำนักงานใน สปป.ลาว
- อนุญาตให้ชาวต่างชาติที่ลงทุนใน สปป.ลาว ที่มีมูลค่าตั้งแต่ 500,000.00 ดอลลาร์สหรัฐฯ ขึ้นไป มีสิทธิถือครองที่ดินเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย หรือทำเป็นสำนักงานในพื้นที่ 800 ตารางเมตร ซึ่งมีอายุการถือครองเท่ากันกับอายุของการลงทุน

นอกจากนี้รัฐบาล สปป.ลาว ส่งเสริมการลงทุนในสาขาต่างๆ ดังนี้

- กิจการการผลิตสินค้าเพื่อการส่งออก
- กิจการเกษตรและป่าไม้, แปรรูปผลิตภัณฑ์กสิกรรม-ป่าไม้และหัตถกรรม
- กิจการอุตสาหกรรมแปรรูป, อุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีทันสมัย, กิจการค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์และการพัฒนา, กิจการปกป้องรักษาสิ่งแวดล้อมและชีวนานาพันธุ
- กิจการเกี่ยวกับการพัฒนาทรัพยากรบุคคล พัฒนาฝีมือแรงงาน และการปกป้องรักษาสุขภาพของประชาชน
- กิจการก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐาน
- กิจการผลิตวัตถุดิบ อุปกรณ์เพื่อตอบสนองการผลิตอุตสาหกรรมที่สำคัญ
- กิจการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวและบริการ

ในส่วนของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สปป.ลาว เริ่มจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นครั้งแรกเมื่อปี 2524 มีการทบทวนและจัดทำขึ้นใหม่ทุก 5 ปี เพื่อใช้เป็นแผนยุทธศาสตร์ในการพัฒนาประเทศ ปัจจุบันอยู่ระหว่างการใช้แผนพัฒนาฉบับที่ 7 แผนพัฒนาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบันมีดังนี้

- 1) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 1 (2524-2528)
- 2) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 2 (2529-2533)
- 3) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 3 (2534-2538) เน้นการค้าเสรี
- 4) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 4 (2539-2543) เน้นการค้าเสรี
- 5) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 5 (2544-2548) โดยในปีแรกของ
- 6) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 6 (2549-2553)
- 7) แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 7 (2554-2558)

การใช้แผนดังกล่าว พรรคประชาชนปฏิวัติลาวได้จัดการประชุมสมัชชาพรรคฯครั้งที่ 7 ที่ประชุมพรรคได้กำหนดเป้าหมายและแนวทางการพัฒนาประเทศในระยะสั้น (ปี2544-2548) ระยะกลาง (ปี2553) และระยะยาว (ปี2563) ที่สำคัญ ดังนี้

- 1) ในระยะสั้นและระยะกลาง (ปี2544-2553) จะผลักดันให้เศรษฐกิจขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ในอัตราเฉลี่ยไม่ต่ำกว่าร้อยละ7ต่อปี
- 2) ยุติการทำไร่เลื่อนลอย ยุติการปลูกฝิ่น และลดอัตราความยากจนลงครึ่งหนึ่งภายในปี2548
- 3) ในระยะยาว (ปี2563) จะพัฒนา สปป.ลาวพ้นจากสถานการณ์เป็นประเทศพัฒนาน้อยที่สุดและประชากรมีรายได้เฉลี่ยประมาณ1,000เหรียญสหรัฐฯ(เพิ่มขึ้นจากฐานปี2544 ประมาณ 3 เท่าตัว)

แผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับที่ 6 (2549-2553) มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 กำหนดอัตราขยายตัวทางเศรษฐกิจของสปป.ลาว ร้อยละ 7.5-8.0 เฉลี่ยร้อยละ 7.2 ต่อปีเพื่อให้สอดคล้องกับแนวโน้มการขยายตัวของการลงทุนภาคเอกชนและการส่งออกของประเทศ เป็นอัตราขยายตัวทางเศรษฐกิจของภาคเกษตรและป่าไม้ ร้อยละ3-3.4 ภาคอุตสาหกรรม ร้อยละ13-14 ภาคบริการ ร้อยละ7.5-8 ในปี2553 รัฐบาลมุ่งหวังดังนี้

- ภาคเกษตรกรรมและป่าไม้มีสัดส่วนร้อยละ 36 ของ GDP ภาคอุตสาหกรรมมีสัดส่วนร้อยละ36.4ของ GDPและภาคบริการมีสัดส่วนร้อยละ 27.6 ของ GDP
- ขจัดความยากจน กำหนดให้พลเมืองของประเทศมีรายได้เพิ่มขึ้นจากประมาณ 380 เหรียญสหรัฐฯ ต่อคนต่อปีในปี2547 เป็น 827 เหรียญสหรัฐฯต่อคนต่อปีภายในปี2553และหลุดพ้นความยากจนภายในปี2563
- กำหนดเป้าหมายมูลค่าส่งออกขยายตัวร้อยละ 10ต่อปีในช่วงปี2549-2553 เพื่อผลักดันให้การขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศบรรลุเป้าหมายที่ตั้งไว้ อุตสาหกรรมที่คาดว่าจะเป็นตัวจักร

สำคัญในการเพิ่มรายได้ในการส่งออกให้กับ สปป.ลาว ได้แก่ พลังงานไฟฟ้า ไม้และเฟอร์นิเจอร์ สิ่งทอ เสื้อผ้าสำเร็จรูป และเหมืองแร่ โดยรัฐบาล สปป.ลาว คาดว่าการส่งออกรวมของประเทศในช่วงปี 2549-2553จะมีมูลค่าทั้งสิ้น 2.92 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 7 (2554-2558)

เน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ปรับปรุงหลักธรรมาภิบาล และอำนวยความสะดวก ให้ภาค เศรษฐกิจ ภาครัฐ และภาคเอกชนมีส่วนร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ แผนพัฒนาฯ ดังกล่าว กำหนดให้เศรษฐกิจต้องขยายตัวอย่างมั่นคง ให้ GDP เพิ่มขึ้นร้อยละ 8 ต่อปี และให้ประชากรมี GDP ต่อหัว 1,700 ดอลลาร์สหรัฐฯ ภายในปี 2558 ในการนี้ สปป.ลาว ต้องใช้งบประมาณ 127,000 พันล้าน กีบ หรือร้อยละ 32 ของ GDP ซึ่งร้อยละ 10-12 จะมาจากงบประมาณ รัฐบาล ร้อยละ 24-26 จาก เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ร้อยละ 50-56 จากการลงทุนจากต่างประเทศ และร้อยละ 10-12 จาก เงินกู้ธนาคาร โดยตั้งเป้าหมายให้เงินเพื่อต่ำกว่าร้อยละ 8 (อัตราขยายตัวของ GDP) ให้หนี้สาธารณะ ต่ำกว่าร้อยละ 45 ของ GDP และให้เงินออมของเอกชนเพิ่มขึ้นร้อยละ 25 ต่อปี เพื่อเป็นแหล่งเงินทุน พัฒนาเศรษฐกิจและสังคม

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่านโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจของลาวและเวียดนามนั้นมี จุดมุ่งหมายไปในทิศทางเดียวกันคือส่งเสริมการลงทุนจากต่างชาติ มุ่งเน้นในกิจการลงทุนทางด้าน อุตสาหกรรมและบริการ ลดสัดส่วนของภาคเกษตรลง ในส่วนของนโยบายส่งเสริมการลงทุนจาก ต่างชาตินั้นมีนโยบายแรงจูงใจแตกต่างกันทางการลดภาษี ยกเว้นภาษีด้านการส่งออก การตั้ง โรงงานอุตสาหกรรม ลาวได้เปิดโอกาสให้นักลงทุนชาวต่างชาติสามารถถือครองกรรมสิทธิ์ที่ดินบริเวณ ใดก็ตามตลอดช่วงที่มีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม ในขณะที่เวียดนามยังคงถือครองที่ดินไว้อยู่ ทั้งสอง ประเทศมีการพัฒนาระบบคมนาคมและสาธารณูปโภคต่างๆ เพื่อรองรับการลงทุนที่เพิ่มมากขึ้น

เวียดนามและลาวนั้นมีนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจและส่งเสริมการลงทุนไปในทิศทางเดียวกัน เน้นดึงดูดลงทุนต่างชาติและมีการให้สิทธิประโยชน์ที่ไม่ต่างกันมากนัก แต่สิ่งที่ทำให้เวียดนามประสบความสำเร็จมากกว่ามาจากปัจจัยอื่นประกอบด้วย ทั้งเรื่องการเมืองที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพมากกว่า ลักษณะทางภูมิศาสตร์ซึ่งเวียดนามมีพื้นที่ติดทะเล มีท่าเรือขนาดใหญ่ ในขณะที่ลาวถือว่าเป็นประเทศ แลนด์ล็อก คือไม่มีทางต่อทางทะเลเลย ประกอบกับคุณภาพแรงงานที่ปัจจุบันถือว่าเวียดนามมีความ เจริญก้าวหน้ามากกว่า จึงเป็นสิ่งจูงใจให้เวียดนามประสบความสำเร็จในการดึงดูดนักลงทุนจาก ต่างประเทศมากกว่าลา

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 แหล่งที่มาของข้อมูล

ข้อมูลทุติยภูมิ ได้มีการสืบค้นข้อมูลแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย นโยบายการพัฒนาประเทศของเวียดนาม ครอบคลุมทั้งนโยบายระดับมหภาคและพื้นที่เฉพาะอย่างภูมิภาคเวียดนามกลาง ข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ที่ตั้งและพื้นที่ ลักษณะภูมิประเทศ สภาพอากาศ ทรัพยากรและแร่ธรรมชาติ ข้อมูลประชากรด้านอายุ รวมถึงรายได้เฉลี่ยประชากรในพื้นที่หนึ่งๆ ข้อมูลทางสังคม ระบบการเมืองและการปกครองของประเทศเวียดนาม โดยข้อมูลที่มีผลต่อการศึกษาปัจจัยการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตมีการค้นหาจาก กรมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์, กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ สำนักอาเซียน, กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ กรมการต่างประเทศ, ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย เป็นต้น

3.2 วิธีการจัดทำข้อมูล

นำข้อมูลทุติยภูมิที่รวบรวมมาคัดแยกเป็นหมวดหมู่และนำมาทบทวนวรรณกรรม จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อให้ทราบถึงปัญหาและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์เชิงคุณภาพและการวิเคราะห์สภาพขององค์กร ณ ปัจจุบัน เพื่อค้นหา จุดแข็ง จุดด้อย โอกาสและอุปสรรค ที่เกิดขึ้นกับทั้งภายในและภายนอกองค์กร จากนั้นเรียบเรียง ปรับแต่งให้เหมาะสม และทำตารางแจกแจงแผนภูมิอัตราการเปลี่ยนแปลงตัวเลขต่างๆที่มีผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมในเวียดนามกลาง

3.3 วิธีการดำเนินงาน

วิธีการดำเนินการ

วิธีการศึกษาวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลสามารถแบ่งได้ 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้

1) ดำเนินการศึกษาประเภทและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โดยเก็บข้อมูลทุติยภูมิผ่านศูนย์พัฒนาการค้าและธุรกิจไทยในอาเซียน สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์, สำนักงาน ก.พ., สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน,

สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน (องค์การมหาชน) เป็นต้น ประกอบกับใช้เทคนิคสถิติเชิงพรรณนา การวิเคราะห์เชิงบรรยาย นำเสนอในรูปแบบการเขียนและแผนภูมิรูปภาพ

2) ดำเนินการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง โดยเก็บข้อมูลแบบทฤษฎี ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับข้อมูลทางภูมิศาสตร์ ที่ตั้งและพื้นที่ ลักษณะภูมิประเทศ สภาพอากาศ ทรัพยากรและแร่ธรรมชาติ ข้อมูลประชากรด้านอายุ รวมถึงรายได้เฉลี่ยประชากรในพื้นที่ต่างๆ ข้อมูลทางสังคม ระบบการเมืองและการปกครองของประเทศเวียดนาม ผ่านเว็บไซต์ http://www.ditp.go.th /contents _attach/207688/207688.pdf, <https://www.melenco.com/finding-a-sourcing-partner-in-vietnam/>, <https://www.pwc.com/vn/en/publications/2017/dbg-2017.pdf>, <http://worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/> ผ่านเทคนิคการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) และการวิเคราะห์ SWOT Analysis

3) ศึกษาและวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง ผ่านเทคนิค SWOT Analysis จากนั้นจัดทำตารางแจกแจงข้อมูลเพื่อสรุปและนำเสนอ ในการเสนอแนะเพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเข้าไปลงทุนในพื้นที่อื่นๆของประเทศโดยศึกษาพื้นที่เวียดนามกลางเป็นกรณีศึกษาได้ใช้ข้อมูลนโยบายส่งเสริมภาคเศรษฐกิจและการลงทุนเพื่อวิเคราะห์ความเหมาะสมโดยใช้เทคนิควิเคราะห์เชิงพรรณนาและเทคนิคการวิเคราะห์ SWOT analysis

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

โปรแกรม Microsoft Excel

3.5 เทคนิคการวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 เทคนิคการวิเคราะห์เชิงคุณภาพ

3.5.2 เทคนิควิเคราะห์ทางแผนที่

3.5.3 เทคนิค SWOT Analysis

3.5.4 เทคนิควิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis)

บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ศึกษาโอกาสและการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลาง มีวัตถุประสงค์ 3 ข้อ ได้แก่ เพื่อวิเคราะห์ประเภทและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง และเพื่อวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในบทนี้จำแนกเป็น 3 ตอน ได้แก่

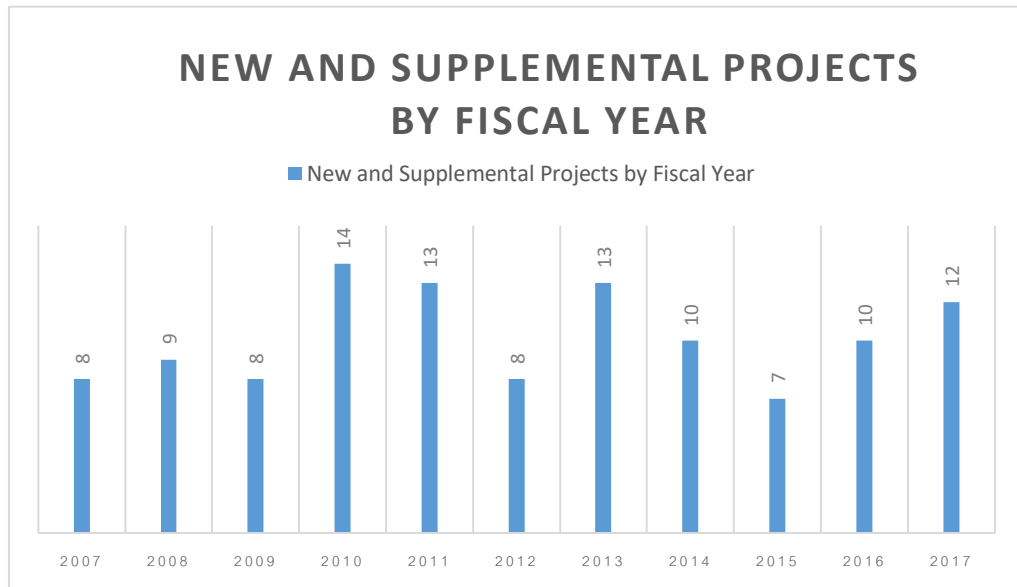
ตอนที่หนึ่ง ผลการวิเคราะห์ประเภทข้อมูลและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลาง

ตอนที่สอง ผลการศึกษาหาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลาง

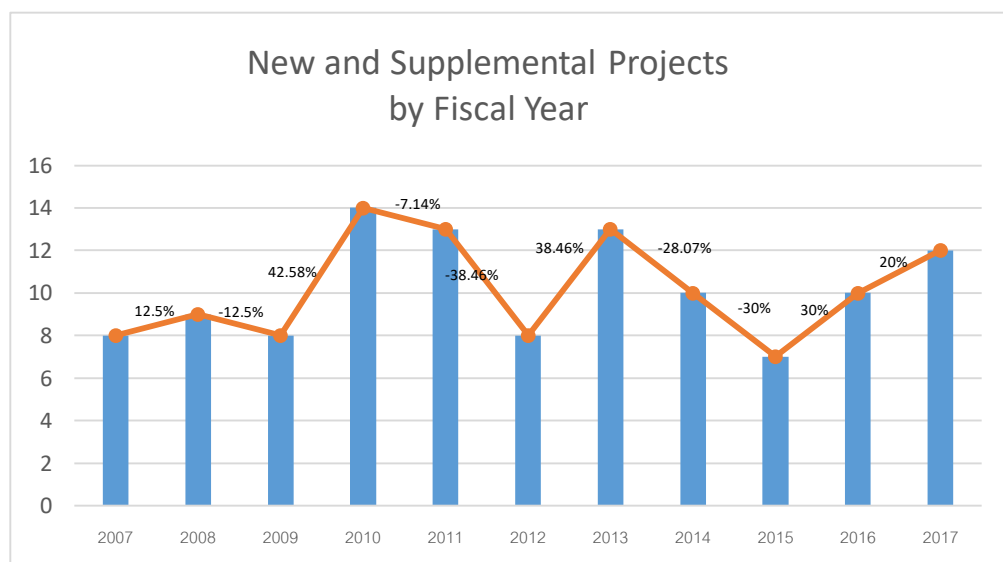
ตอนที่สาม ผลการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลาง

4.1 ผลการวิเคราะห์ประเภทข้อมูลและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลาง

ในการวิเคราะห์ประเภทข้อมูลและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลางจะให้แผนภูมิที่สอง แสดงโครงการที่เกิดขึ้นใหม่ตามปีงบประมาณ (ปี 2007-2017) และแผนภูมิสาม แสดงโครงการที่เกิดขึ้นใหม่ตามปีงบประมาณโดยเปรียบเทียบการเติบโตในแต่ละปี (ปี 2007-2017) ด้านล่างในการวิเคราะห์ร่วม ดังนี้

แผนภูมิที่ 2 แสดงโครงการที่เกิดขึ้นใหม่ตามปีงบประมาณ ปี 2007-2017

แผนภูมิที่ 3 แสดงโครงการที่เกิดขึ้นใหม่ตามปีงบประมาณโดยเปรียบเทียบการเติบโตในแต่ละปี ปี 2007-2017

ในช่วงปี 2007-2009 เวียดนามประสบปัญหาวิกฤตการเงินโลก การเกิดวิกฤตเศรษฐกิจในสหรัฐอเมริกาไม่ได้มีผลกระทบต่อประเทศสหรัฐอเมริกาเพียงประเทศเดียวแต่ส่งผลกระทบเชื่อมโยงไปทั่วโลกเนื่องจากสหรัฐอเมริกาคือประเทศมหาอำนาจและเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญทั้งทางด้านการค้า การลงทุนและการเงินข้ามชาติ ผลกระทบครั้งนี้ทำให้อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจทั่วโลกลดลง โดยเฉพาะในปี 2009 เป็นปีที่ได้รับผลกระทบรุนแรงผลผลิตมวลรวมประชาชาติของสหรัฐอเมริกา กลุ่มสหภาพยุโรปและเอเชียลดลง เนื่องจากเมื่อเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกาคงตัวจะทำให้การบริโภค การลงทุนลดลง ส่งผลให้ประเทศอื่นๆที่เกี่ยวข้องมีอุปสงค์มวลรวมลดลงด้วยจึงทำให้อัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศอื่นๆลดลงเช่นกัน ตัวอย่างการเกิดวิกฤตเศรษฐกิจครั้งนี้มีผลกระทบทำให้อุตสาหกรรมขนาดใหญ่ของสหรัฐอเมริกา เช่นอุตสาหกรรมรถยนต์ต้องประสบปัญหาขาดทุนอย่างมากเนื่องจากยอดขายลดลงอย่างสูงซึ่งอุตสาหกรรมต้องจ้างแรงงานโดยตรงประมาณ 5 ล้านคนซึ่งรัฐจำเป็นต้องเข้าไปช่วยเหลือให้เงินกู้ ซึ่งปัญหาอุตสาหกรรมรถยนต์ของสหรัฐอเมริกามีผลกระทบต่ออุตสาหกรรมอื่นๆที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศด้วย เช่นอุตสาหกรรมเหล็กกล้า ชิ้นส่วนรถยนต์ เคมีภัณฑ์ มีผลทำให้บริษัทในยุโรปต้องปิดกิจการตามไปด้วย

ภาพที่ 6 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา

ที่มา : <https://www.stou.ac.th/stouonline/LOM/data/sec/Lom6/04-02-01.html>

วิกฤตการเงินโลก ส่งผลให้อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของเวียดนามชะลอตัว ตามแผนการในช่วงต้นปี 2008 อัตราการเติบโตของ GDP คาดว่าจะอยู่ที่ร้อยละ 8.5 ถึงร้อยละ 9 แม้ว่าสมาชิกแห่งชาติได้ปรับอัตราการเติบโตของ GDP เป็นร้อยละ 7 ในเดือนพฤษภาคม 2008 แต่การเติบโตของ

GDP ที่จริงอยู่ที่ร้อยละ 6.52 ในเดือนตุลาคมและการเติบโตของ GDP ในปี 2008 มีเพียงแค่ร้อยละ 6.23 วิกฤตการณ์การเงินโลกส่งผลต่อการลงทุนต่างประเทศรวมถึงการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ และการลงทุนในหลักทรัพย์

ตามที่สำนักงานการลงทุนต่างประเทศ (FIA) และกระทรวงการวางแผนและการลงทุนจดทะเบียนของบริษัทต่างชาติในปี 2008 คาดการณ์ว่าการลงทุนจะสูงถึง 64 พันล้านเหรียญสหรัฐ รวมถึงโครงการที่จดทะเบียนใหม่และการขยายโครงการปฏิบัติการ โดยทุนสำหรับโครงการที่จดทะเบียนใหม่คือ USD 60.2 พันล้าน ทุนดำเนินการมีมากกว่า 11 พันล้านเหรียญสหรัฐ อย่างไรก็ตาม ในบริบทของสถานการณ์วิกฤต ต้นทุน เงินทุนสูงขึ้นและทำให้ตลาดส่งออกลดลง ดังนั้นเงินทุนไปยังเวียดนามอาจมีจำนวนลดลง นอกจากนี้โครงการลงทุนทั่วไปและโดยเฉพาะ FDI ส่วนใหญ่ใช้สัดส่วนของเงินกู้ที่ยืมมาจากเงินทุนทั้งหมด ดังนั้นความยากลำบากของสถาบันการเงินและธนาคารจะส่งผลให้เกิดความล้มเหลวในการเบิกจ่ายสัญญาเงินกู้ จึงเป็นสาเหตุของทุนดำเนินการในปี 2008 ต่ำลงเหลือเพียงร้อยละ 17.2 ของทุนจดทะเบียน จากเดือนธันวาคมของปี 2008 มีแนวโน้มลดลงในการลงทุนใหม่ปรากฏขึ้น นักลงทุนต่างประเทศส่วนใหญ่มาจากเอเชีย (ญี่ปุ่นร้อยละ 13 และประเทศอื่นๆ ในเอเชียร้อยละ 67) นักลงทุนจากยุโรปและสหรัฐอเมริกา มีสัดส่วนค่อนข้างน้อยประมาณร้อยละ 5 ของทุนจดทะเบียน ทำให้ในปี 2007 – 2008 เวียดนามมีการลงทุนในโครงการใหม่เฉลี่ยเพียง 8-9 โครงการต่อปีหรือคิดอัตราการเพิ่มขึ้นร้อยละ 0

แม้ว่าวิกฤตการณ์ทางการเงินทำให้เกิดปัญหาความเสถียรภาพทางเศรษฐกิจในระดับมหภาค ทั้งการควบคุมอัตราเงินเฟ้อและการบำรุงรักษาการเจริญเติบโตในอนาคต อย่างไรก็ตามเวียดนามมีข้อได้เปรียบคือ มีรูปแบบการเมืองที่มั่นคง ศักยภาพในการเติบโตที่เป็นบวก ตลาดส่งออกที่ขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ชื่อเสียงและความสัมพันธ์ที่ดีขึ้นในเวทีระหว่างประเทศ สภาพแวดล้อมการลงทุนที่ดีขึ้น และความเชื่อของนักลงทุนชาวเวียดนาม เวียดนามจึงแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเวียดนามได้ใช้แนวทางการกระตุ้นการลงทุนดังนี้

1. นโยบายการกระตุ้นความต้องการการลงทุนและการบริโภคถูกนำไปใช้เพื่อบรรเทาความยากลำบาก อำนาจความสะดวกและสนับสนุนให้ภาคเศรษฐกิจทั้งหมดมีส่วนร่วมโดยตรงในการลงทุน และการพัฒนาธุรกิจที่เร่งการลงทุนในโครงการและงบประมาณของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างพื้นฐานที่สำคัญและเร่งด่วนทั้ง การคมนาคม การชลประทาน การผลิตไฟฟ้า โดยใช้นโยบาย “ บ้าน

เพื่อคนจน” และออกนโยบายระดมทุนเพื่อสังคมในช่วงปี 2009-2015 และสนับสนุนการสร้างบ้านให้คนงานในเขตอุตสาหกรรม รายละเอียดมีดังนี้

1.1 มาตรการกระตุ้นอุปสงค์ โดยใช้การกำหนดอัตราดอกเบี้ยและการรับประกันการกู้ยืม รัฐบาลเวียดนามวางแผนที่จะใช้ VND 17 ล้านล้านเทียบเท่ากับ 1 พันล้านเหรียญสหรัฐเพื่อสนับสนุนอัตราดอกเบี้ยสำหรับผู้ประกอบการทุกภาคเศรษฐกิจเพื่อแก้ปัญหาระยะสั้นและโครงการขนาดกลางและระยะยาวจนถึงสิ้นปีสิ้นปี 2011 นอกจากนี้รัฐบาลยังอนุญาตให้

1.1.1 มีการขยายนโยบายอัตราดอกเบี้ยพิเศษร้อยละ 4 สำหรับผู้ประกอบการที่กู้ยืมเงินขนาดกลางและระยะยาว

1.1.2 สนับสนุนอัตราดอกเบี้ยสำหรับเกษตรกรในการซื้ออุปกรณ์และวัสดุสำหรับการผลิตทางการเกษตรและการสร้างบ้าน

1.1.3 ขยายรายชื่อบริษัทที่ได้รับการรับประกันสินเชื่อผ่านธนาคารเพื่อการพัฒนาเวียดนามไปยังองค์กรที่มีพนักงานอย่างน้อย 1,000 คน

1.2 มาตรการกระตุ้นการลงทุน มีการปรับปรุงกลไกนโยบายและองค์กรเพื่อส่งเสริมการเบิกจ่ายงบประมาณ โครงการที่สำคัญและเร่งด่วนที่จะดำเนินการในปี 2009 จะได้รับทุนล่วงหน้า การระดมทุนจากพันธบัตรรัฐบาลจะได้รับการปรับปรุงเพื่อลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานและโครงการการศึกษา เงินให้กู้ยืมแก่ท้องถิ่นที่มีอัตราดอกเบี้ยร้อยละ 0 จะเพิ่มขึ้นเพื่อพัฒนาการคมนาคมในชนบท รวมทั้งคลองและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและหมู่บ้านการค้า

2. นโยบายการคลังและการเงิน

2.1 นโยบายการคลัง มีการประยุกต์ใช้การยกเว้นภาษีการลดและการขยาย มีการลดภาษี 30% ของภาษีเงินได้ขององค์กรในไตรมาสที่สี่ของปี 2008 และ 2009 สำหรับวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม วิสาหกิจที่ใช้แรงงานจำนวนมาก วิสาหกิจในการเกษตรป่าไม้การประมงสิ่งทอ รองเท้าและพื้นที่การประมงผล มีการส่งเสริมนโยบายการคืนเงินภาษีมูลค่าเพิ่มทันเวลา มีเวลาขยายการเก็บภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาสำหรับคนจำนวนมาก (คนงานนักรุก) จนถึงพฤษภาคม 2009 ลดภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 50 สำหรับสินค้าบางประเภทตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ 2009 และอีกห้ากลุ่มสินค้าตั้งแต่เดือนพฤษภาคม 2009 ลดภาษีบางบรรทัดสำหรับบรรณคดี ฝึกการประหยัดควบคุมงบประมาณที่เกินกำหนดในระดับที่ยอมรับได้

2.2 นโยบายการเงิน รัฐบาลจะควบคุมอัตราแลกเปลี่ยนอย่างยืดหยุ่นได้อย่างมี

ประสิทธิภาพลดอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ตามสัญญาตลาด จัดการอัตราแลกเปลี่ยนตามสัญญาของ ตลาดกระตุ้นการส่งออกควบคุมการนำเข้าสร้างเสถียรภาพเศรษฐกิจระดับมหภาครับประกันความ ยั่งยืนของระบบธนาคารรับประกันความสมดุลของการชำระเงินของเวียดนามโดยรัฐบาลได้สร้าง เงื่อนไขที่เอื้ออำนวยต่อการเข้าถึงสินเชื่อรวมถึงการออกหนังสือค้ำประกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับ ผู้ประกอบการ SMEs ธุรกิจในภาคการส่งออกและผู้ประกอบการที่ประสบปัญหาในการขายผลิตภัณฑ์

ผลจากแนวทางการแก้ของรัฐบาลทำให้การบริโภคภายในประเทศฟื้นตัว ยอดค้าปลีกรวม ของสินค้าอุปโภค บริโภคและบริการเพิ่มขึ้นร้อยละ 21.9 คิดเป็นร้อยละ 6.5 หากการเพิ่มขึ้นของ ราคาการบริโภคเฉลี่ยในช่วงเวลาเดียวกันของ 2008 (ร้อยละ 14.47) ไม่ได้นำมาพิจารณาร่วม อัตรา การเติบโตนี้เป็นผลมาจากการกระตุ้นอุปสงค์ซึ่งครอบคลุมการลดลงของการส่งออกและทำให้การ เติบโตของบริการเพิ่มมูลค่าสูงกว่าอัตราการเติบโตโดยรวม จึงทำให้อัตราการเติบโตโดยรวมสูงกว่า อุตสาหกรรมสองแห่งคือการเกษตรป่าไม้สัตว์น้ำ ผลิตภัณฑ์และอุตสาหกรรมก่อสร้าง

ในส่วนของการส่งออกที่เพิ่มขึ้นร้อยละ 2.4 เมื่อเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันของปี 2008 เป็น 13.5 พันล้านเหรียญสหรัฐ ซึ่งภาคภายในประเทศเพิ่มขึ้นอย่างมาก (ร้อยละ 40.3) และการส่งออก สินค้าเกษตร เช่น ข้าวเพิ่มขึ้นอย่างมาก (เพิ่มขึ้นร้อยละ 71.3 และร้อยละ 76.2 ในการหมุนเวียน) การนำเข้าเกินดุล 11.3 พันล้านเหรียญสหรัฐลดลงร้อยละ 45 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2008 ซึ่งภาคเศรษฐกิจภายในประเทศมีมูลค่า 7.5 พันล้านดอลลาร์สหรัฐลดลงร้อยละ 50.4 ภาคการลงทุน ต่างประเทศมีมูลค่าถึง 4.3 พันล้านเหรียญสหรัฐลดลงร้อยละ 32.4

ในส่วนของการรักษาดุลยภาพ ดุลการค้าและการชำระเงิน ในไตรมาสแรกของปี 2008 ดุลการค้าได้เกินดุล 1.7 พันล้านเหรียญสหรัฐ มีการรักษายอดคงเหลือของการชำระเงิน การ แลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศอยู่ในระดับที่น่าพึงพอใจ อัตราเงินเฟ้ออยู่ภายใต้การควบคุม ตลาดหุ้น พื้นตัวดัชนี VN เพิ่มขึ้นร้อยละ 37 ในเดือนมีนาคม 2009 ธนาคารพาณิชย์มีการเติบโตที่มั่นคง

จากแนวทางการแก้ไขปัญหาของรัฐบาลที่ให้ผลลัพธ์ออกมาดีทำให้ในปี 2010 มีการลงทุนใน โครงการใหม่เพิ่มสูงถึง 14 โครงการ เพิ่มขึ้นเป็น 1.75 เท่าของปี 2009

ในปี 2011 เศรษฐกิจโลกอยู่ในภาวะชะลอตัวจากปัญหาหนี้สาธารณะที่เรื้อรัง ปัญหาการเงิน และอัตราว่างงานที่สูงถึงร้อยละ 9 ในโซนยุโรป เป็นผลสืบเนื่องมาจากวิกฤตเศรษฐกิจในกรีซและ

ไอร์แลนด์ผนวกกับเศรษฐกิจซบเซาในสหรัฐอเมริกาและการชะลอตัวทางเศรษฐกิจในญี่ปุ่นเนื่องจากเหตุการณ์ภัยพิบัติเมื่อเดือนมีนาคม ปี 2011 ซึ่งทำให้ GDP ญี่ปุ่นหดตัวร้อยละ 0.9 จากเหตุที่ยุโรปสหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่นเป็นกลุ่มประเทศมหาอำนาจทางการค้าและการเงินของโลก วิกฤตเศรษฐกิจเหล่านี้จึงส่งผลให้ GDP โลกโดยรวมปี 2011 เพิ่มขึ้นเพียงร้อยละ 3.8 จากปี 2010 ลดลงร้อยละ 4.5 จากที่ IMF คาดการณ์

การชะลอตัวของเศรษฐกิจในปี 2011 ส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจเวียดนาม เนื่องจากเศรษฐกิจเวียดนามมีความเชื่อมโยงกับเศรษฐกิจโลกมากขึ้นผ่านองค์การการค้าต่างๆ รวมถึงความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ทำให้ 2011 การลงทุนในโครงการใหม่ลดลงจากปี 2010 ร้อยละ 7.14 และส่งต่อต่อเนื่องถึงปี 2012 ลดลงเหลือ 5 โครงการ คิดเป็นร้อยละ 38.46 กล่าวได้ว่าการลดลงของการลงทุนในโครงการใหม่ช่วงปี 2010 – 2012 ลดลงถึงร้อยละ 26.37

ในปี 2012 รัฐบาลเวียดนามได้ใช้มาตรการต่าง ๆ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจและเริ่มประสบความสำเร็จในการจัดการเงินเพื่อเพื่อควบคุมการขาดดุลการค้า ลดทุนสำรองต่างประเทศและปรับปรุงดุลการชำระเงิน ดัชนีราคาผู้บริโภคเพิ่มขึ้นร้อยละ 6.81 เมื่อเทียบเป็นรายปีในปี 2012 ลดลงจากร้อยละ 18.13 ในปี 2011 ในขณะที่ผลผลิตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นร้อยละ 5.03 เมื่อเทียบกับปี 2010 ทำให้การลงทุนโครงการใหม่ในปี 2013 เพิ่มขึ้นเป็น 13 โครงการ คิดเป็น 1.6 เท่าของปี 2012

ทว่าในปี 2014 เกิดข้อพิพาทกันระหว่างจีนและเวียดนาม สืบเนื่องจาก รัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้บริษัททาลิสมัน-เวียดนาม ซึ่งเป็นบริษัทลูกของเครือธุรกิจเอกชนเรปซอลในสเปน เข้าขุดเจาะน้ำมันในพื้นที่พิพาททะเลจีนใต้ บริเวณห่างจากชายฝั่งด้านตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศ ประมาณ 400 กิโลเมตร พื้นที่ขุดเจาะดังกล่าวคือบริเวณที่เวียดนามเรียกว่า บล็อก 136-03 แต่จีนเรียกว่าหลุมขุดเจาะหวัน อัน เป่ย 21 และมีการสำรวจยืนยันว่าเป็นแหล่งก๊าซธรรมชาติขนาดใหญ่มากแห่งหนึ่ง

ภาพที่ 7 ข้อพิพาทกันระหว่างจีนและเวียดนาม สืบเนื่องจากรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้บริษัท
ทาลิสมัน เข้าขุดเจาะน้ำมันในพื้นที่พิพาททะเลจีนใต้

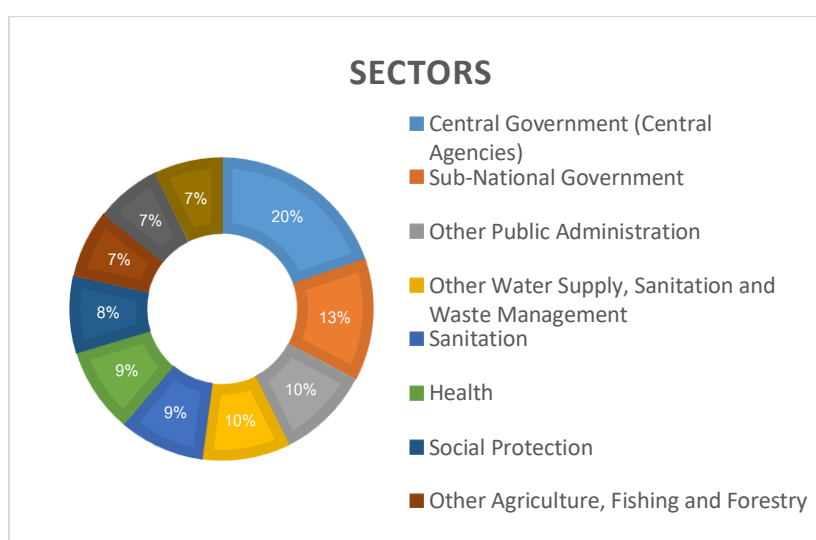
ที่มา : <https://www.bbc.com/thai/international-40702001> (ปี 2017)

การที่จีนอ้างกรรมสิทธิ์เหนือน่านน้ำทะเลจีนใต้เป็นบริเวณกว้าง ทำให้ตกเป็นกรณีพิพาทกับ
ไต้หวันและหลายชาติในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งอ้างกรรมสิทธิ์ทับซ้อนกัน โดยเมื่อปี 2014 เรือ
หน่วยรักษาความปลอดภัยชายฝั่งและเรืออื่นๆ ของทั้งฝ่ายจีนและฝ่ายเวียดนาม ต่างเผชิญหน้ากัน
อย่างตึงเครียดที่บริเวณใกล้หมู่เกาะพาราเซลในทะเลจีนใต้มาแล้ว เหตุการณ์ดังกล่าวกระทบความ
เชื่อมั่นของนักลงทุนรวมถึงความมั่นคงของประเทศ เนื่องจากจีนเป็นมหาอำนาจของโลกและถือว่าเป็น
เป็นนักลงทุนรายใหญ่ในเวียดนาม ทำให้ในช่วงปี 2014 และ 2015 การลงทุนในโครงการใหม่ของ
เวียดนามลดลงร้อยละ 29.03

อย่างไรก็ตามหลังจากกรณีพิพาทดังกล่าวสงบลง จำนวนการลงทุนในโครงการใหม่ก็กลับมา
เพิ่มมากขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 25 ในช่วงปี 2015 – 2017 ในส่วนของอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ
(GDP) ของเวียดนามในปี 2015 จะอยู่ที่ร้อยละ 6.3 และอยู่ในระดับสูงกว่าการคาดการณ์ของ
ธนาคารโลกที่ร้อยละ 6 ขณะที่ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศมีมูลค่า 41 พันล้านดอลลาร์สหรัฐ ใน
ส่วนเม็ดเงินลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศหรือ FDI มีมูลค่าสูงสุดเป็นประวัติการณ์ราว 15 พันล้าน
ดอลลาร์สหรัฐ

ช่วง 2015-2017 สัดส่วน GDP ยังเป็นไปตามที่คาดการณ์คือภาคบริการขยายตัวเพิ่มมากขึ้น พร้อมกับภาคอุตสาหกรรม ในขณะที่ภาคเกษตรมีสัดส่วนลดลง ในปี 2015 เวียดนามได้เข้าใกล้กระแสเศรษฐกิจโลกมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการลงนามและเจรจาในข้อตกลงการค้าฉบับต่างๆ ข้อตกลงการค้าเสรีใหม่ๆ เหล่านี้จะอำนวยความสะดวกให้แก่การพัฒนาของเศรษฐกิจเวียดนามและสถานประกอบการเหตุเพราะเมื่อไม่มีการกีดกันด้านภาษีศุลกากร สถานประกอบการเวียดนามจะสามารถเจาะตลาดที่มีมูลค่าสูง ขยายตลาดส่งออกและมีโอกาสเลือกเครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ทันสมัยเพื่อลดต้นทุนการผลิต ในช่วงเวลาดังกล่าวเวียดนามมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจใหญ่เป็นอันดับสองของโลก(เป็นรองจีน) ขณะที่ GDP ก็เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยปี 2015 มูลค่าของ GDP 5.9 ล้านล้านบาท ปี 2016 มูลค่าของ GDP 6.2 ล้านล้านบาท ปี 2017 มูลค่าของ GDP 6.7 ล้านล้านบาทตามลำดับ

ในส่วนของเศรษฐกิจเวียดนามในปี 2017 ขยายตัวที่ร้อยละ 6.8 โดยมีปัจจัยสนับสนุนจากการดำเนินนโยบายการเงินแบบผ่อนคลาย การส่งออกที่ขยายตัวจากเศรษฐกิจโลกที่เริ่มฟื้นตัว ซึ่งส่งผลให้ดุลบัญชีเดินสะพัดเกินดุลเพิ่มขึ้น ปริมาณเงินลงทุนทางตรงจากต่างประเทศยังคงไหลเข้าต่อเนื่อง รวมถึงการขยายตัวของการบริโภคและการลงทุนภายในประเทศ ในขณะที่อัตราเงินเฟ้อทรงตัวอยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 4 ซึ่งเป็นผลมาจากราคาอาหารที่อยู่ในระดับต่ำและอัตราแลกเปลี่ยนที่มีเสถียรภาพ

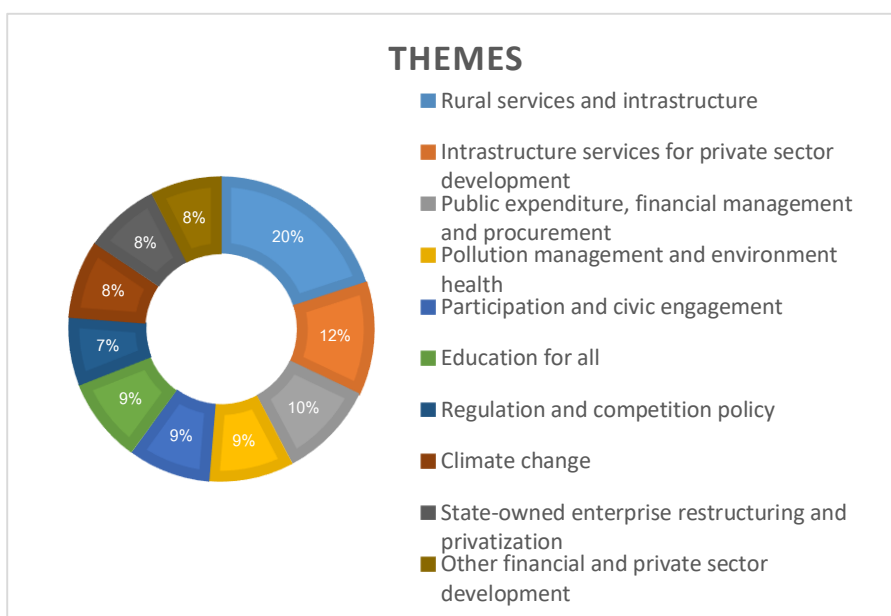

แผนภูมิที่ 4 แสดงหน่วยงานที่รับผิดชอบการลงทุน

จากผลการศึกษาพบว่าในปี 2019 ประเทศเวียดนามมีสัดส่วนการลงทุนมากที่สุด 3 ภาคการ ลงทุน คือการลงทุนจากรัฐบาลกลาง (Central Government) คือ 65 โครงการ หรือคิดเป็น 20% รองลงมาคือการลงทุนจากรัฐบาลท้องถิ่น (Sub-National Government) 43 โครงการ หรือคิดเป็น 13% และอันดับสามคือหน่วยงานบริหารอื่นๆ (Other Public Administration) 33 โครงการ หรือ คิดเป็น 10% และการจัดการน้ำประปาสุขภาพิบาลและขยะอื่น ๆ 31 โครงการ หรือคิดเป็น 10% จะ เห็นได้ว่าการลงทุนส่วนใหญ่ยังการลงทุนจากภาครัฐและเป็นการลงทุนในส่วนของโครงสร้างพื้นฐาน และบริการเพื่อเตรียมพร้อมรับและชักจูงการลงทุนจากภาคเอกชน

ในส่วนของภาคการเกษตรมีสัดส่วนเพียงร้อยละ 7 เนื่องจากช่วงหลังเวียดนามมีเป้าหมาย เปลี่ยนผ่านจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมและบริการอย่างเต็มรูปแบบตามแผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมระยะ 5 ปี (ค.ศ.2016-2020) โดยมีสาระสำคัญ คือ มีจุดมุ่งหมายในการรักษา เสถียรภาพทางเศรษฐกิจระดับมหภาคควบคู่ไปกับการตั้งเป้าหมายการเติบโต ทางเศรษฐกิจเฉลี่ยร้อยละ 6.5-7 ต่อปี ในช่วง ค.ศ. 2016-2020 มีการตั้งเป้าหมายให้ ภาคอุตสาหกรรมก่อสร้างและบริการ สร้างรายได้รวมกันเฉลี่ยเป็นสัดส่วนร้อยละ 70 ของผลิตภัณฑ์มวลรวมของประเทศ

ในส่วนของธนาคารนั้น เนื่องจากเวียดนามมีระบอบการปกครองในรูปแบบระบอบสังคมนิยม ซึ่งมีข้อจำกัดค่อนข้างเยอะและละเอียดซับซ้อน ประกอบกับวิกฤตการเงินโลกในปี 2008 ส่งผล กระทบต่อค่าเงินและสถานะของสถาบันการเงิน รัฐบาลจึงมีนโยบายควบรวมกิจการ รวมทั้งมี นโยบายการผ่อนคลายให้ธนาคารต่างชาติเข้าซื้อหรือควบรวมกับธนาคารท้องถิ่นแทนการให้ ใบอนุญาตธนาคารพาณิชย์รายใหม่ นอกจากนี้ ยังมีการปรับปรุงการกำกับดูแลสถาบันการเงินทั้งด้าน หลักเกณฑ์และการกำกับตรวจสอบให้เป็น Risk-based supervision มากขึ้น ตลาดการเงินของ เวียดนามยังอยู่ระหว่างการพัฒนา ปัจจุบันมีตลาดสำหรับซื้อขายตราสาร 2 แห่งได้แก่ 1) Ho Chi Minh Stock Exchange (HOSE) สำหรับซื้อขายตราสารทุนของบริษัทจดทะเบียนขนาดใหญ่และ Primary market ของการออกตราสารหนี้และ 2) Hanoi Stock Exchange (HNX) ตลาดซื้อขาย ตราสารทุนของบริษัทขนาดเล็กและบริษัทมหาชนที่ไม่ได้จดทะเบียน (Unlisted Public Company) รวมถึงพันธบัตรรัฐบาล และการซื้อขายตราสารแบบ Over-the-counter ตลาดหลักทรัพย์ของ เวียดนามทั้ง 2 แห่งยังมีขนาดเล็ก โดยมีมูลค่าหลักทรัพย์ตามราคาตลาด (Market Capitalization) เพียงร้อยละ 21 ของ GDP

แผนภูมิที่ 5 แสดงสัดส่วนการลงทุนในภาคส่วนต่างๆ

จากการศึกษาพบว่าในปี 2019 เวียดนามมีสัดส่วนการลงทุนกับภาคส่วนหลักสามภาคส่วน ได้แก่ บริการในชนบทและโครงสร้างพื้นฐาน (Rural services and infrastructure) 53 โครงการ หรือคิดเป็นร้อยละ 20 อันดับถัดมาคือ บริการโครงสร้างพื้นฐานเพื่อการพัฒนาภาคเอกชน (Intrastructure services for private sector development) 32 โครงการ หรือคิดเป็นร้อยละ 12 และการใช้จ่ายสาธารณะการจัดการทางการเงินและการจัดซื้อ (Public expenditure, financial management and procurement) 27 โครงการ หรือคิดเป็นร้อยละ 10

จะเห็นว่าสัดส่วนการลงทุนกับภาคส่วนต่างๆ ยังคงเน้นหลักไปที่การสร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ซึ่งเป็นไปตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี (2011-2020) ที่มีเป้าหมายต้องทำให้สำเร็จ 3 ประการ คือ ต้องพัฒนาเศรษฐกิจระบบสังคมนิยมแบบตลาด (Socialist-oriented market economy) ให้ได้ กล่าวคือ จะต้องสร้างสภาพแวดล้อมของการแข่งขันทางเศรษฐกิจที่สมบูรณ์ แบบและมีการปฏิรูประบบ การบริหารเศรษฐกิจเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด ต้องเร่งพัฒนา ทรัพยากรมนุษย์ให้ได้คุณภาพสูงขึ้นผ่านระบบการศึกษาและเทคโนโลยี และสุดท้ายคือสร้างโครงสร้างพื้นฐานและสิ่งอำนวยความสะดวกอย่างครบถ้วน มีโครงการที่ทันสมัย สร้างโครงสร้างพื้นฐานขนาดใหญ่สำหรับภาคเมือง และสร้างระบบการขนส่งที่เพียงพอเพื่อเชื่อมโยง

ภูมิภาคต่างๆ ของประเทศเข้าด้วยกัน ดังจะเห็นได้ว่านอกจากการลงทุนกับโครงสร้างพื้นฐานแล้ว เวียดนามยังให้ความสำคัญกับการจัดการมลพิษและอนามัยสิ่งแวดล้อมการมีส่วนร่วมและการมีส่วนร่วมของพลเมือง และการศึกษาสำหรับทุกคน โดยมีสัดส่วนการลงทุนในภาคส่วนทั้งสามเท่ากันคือ ร้อยละ 9 รัฐบาลเวียดนามได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เป็นอย่างมาก ทั้งสามภาคส่วนที่กล่าวมานั้นถือเป็นส่วนสำคัญที่จะนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพประชากรซึ่งจะเป็นกำลังหลักในการพัฒนาประเทศ

แผนภูมิที่ 6 แสดงการกระจายตัวของผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ (GDP) ในแต่ละภาคเศรษฐกิจตั้งแต่ปี 2007 ถึง 2017

ในช่วงปี 2007 – 2009 ประเทศเวียดนามมีสัดส่วน GDP ของภาคบริการมากขึ้นจาก โดยเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 42.83 เป็นร้อยละ 43.44 ตามลำดับ โดยภาคอุตสาหกรรมยังถือเป็นกิจกรรมที่ทำรายได้ให้กับประเทศชาติได้มากเป็นอันดับสอง และสุดท้ายภาคการเกษตรที่มีสัดส่วนลดลง ซึ่งการเปลี่ยนแปลงสัดส่วน GDP ในช่วงนี้ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการเข้าเป็นสมาชิกขององค์การการค้าโลก หรือ World Trade Organization (WTO) เวียดนามได้เข้าเป็นสมาชิก WTO ได้เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2007 โดยเป็นลำดับที่ 150 ถือเป็นกาเปิดประตูไปสู่ยุคใหม่ของการค้าและการลงทุนใน

เวียดนาม มีผลทำให้เวียดนามกลายเป็นประเทศหนึ่งในเอเชียที่เศรษฐกิจมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว เพราะเวียดนามจะต้องปรับลดภาษีและเปิดให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนในประเทศตามกฎหมายของ WTO

ทว่าในช่วงปี 2010 -2014 สัดส่วน GDP ในภาคส่วนต่างๆกลับลดลงไปอีก เป็นผลมาจากการใช้มาตรการทางการเงินที่กระตุ้นเศรษฐกิจในปี 2009 กลับมีผลทำให้ขาดดุลการค้าและดุลบัญชีเดินสะพัดมากขึ้น และโดยที่สำรองเงินตราต่างประเทศที่รัฐบาลมีอยู่พอเพียงสำหรับการนำเข้าเพียง 3 เดือน (อ้างตามที่ธนาคารแห่งชาติของเวียดนามประกาศ) ประกอบกับเกิดภาวะเงินเฟ้อเนื่องจากราคาสินค้านำเข้าปรับตัวสูงขึ้นตลอดเวลาทำให้รัฐบาลต้องประกาศปรับลดเงินเวียดนามต้องลงร้อยละ 5.44 เมื่อเทียบกับเงินดอลลาร์สหรัฐในตลาดก็ยังมีเงินระหว่างธนาคาร ประกอบกับภัยธรรมชาติที่เวียดนามต้องเผชิญสัดส่วน GDP ในทุกภาคส่วนลดลงเมื่อเทียบกับช่วงปี 2007-2009 อย่างไรก็ตามหลังจากปี 2010 สัดส่วน GDP ภาคอุตสาหกรรมและบริการก็ค่อยๆเพิ่มขึ้นตามลำดับ ในขณะที่ภาคการเกษตรยังคงลดลงอย่างต่อเนื่องและต่ำสุดในปี 2014 ที่มีสัดส่วน GDP เหลือเพียงร้อยละ 10.70 และถือว่าเป็นตัวเลขที่น้อยที่สุดในรอบสิบปี

ในช่วงการปฏิรูปเศรษฐกิจการค้าระยะแรก ระหว่างปี 1955 - 2000 สินค้าส่งออกเกือบร้อยละ 70 ของเวียดนามเป็นสินค้าขั้นปฐม (Primary Product) ประเภททรัพยากรธรรมชาติ และผลผลิตทางการเกษตร โดยเฉพาะน้ำมันดิบเป็นสินค้าที่มีการส่งออกมากที่สุดในช่วงนั้น ด้วยสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 19.5 อย่างไรก็ตาม ปัจจุบันโครงสร้างการส่งออกของเวียดนามเปลี่ยนแปลงไปสู่การส่งออกสินค้าที่มีความซับซ้อนมากขึ้นโดยเฉพาะ การส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ที่เพิ่มขึ้นอย่างก้าวกระโดด จนกลายเป็นสินค้าส่งออกอันดับ 1 ของเวียดนามที่มีสัดส่วนการส่งออกสูงถึงร้อยละ 27.8 ในปี 2014 โดยเป็นผลจากการเข้ามาลงทุนของบริษัทข้ามชาติขนาดใหญ่ เช่น อินเทล ไมโครซอฟ และซัมซุง เป็นต้น ทั้งนี้สินค้าส่งออกหลักเป็นสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ที่ตลาดโลกมีความต้องการสูงในปัจจุบัน เช่น Smart Phone และส่วนประกอบ (สัดส่วนสูงถึงร้อยละ 53.1 ของการส่งออกสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมด) ซึ่งแตกต่างจากกลุ่ม Personnel computer และ Notebook ที่ ความต้องการในตลาดโลกมีแนวโน้มลดลง นอกจากนี้ การส่งออกเครื่องจักรก็มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการส่งออกเครื่องคอมพิวเตอร์แบบพกพา (Portable Digital Computer) ขณะที่การส่งออกน้ำมันดิบและผลผลิตทางการเกษตรโดยเฉพาะข้าว ชาและกาแฟ มีสัดส่วนที่ลดลงอย่าง

ต่อเนื่อง ส่วนการส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเข้มข้น อาทิ เครื่องนุ่งห่ม รองเท้า และเฟอร์นิเจอร์ ยังมีบทบาทอยู่บ้าง ทำให้ภาพรวมการส่งออกสินค้าของเวียดนามในปัจจุบันเป็นสินค้าอุตสาหกรรมถึงร้อยละ 70 และเป็นสินค้าขั้นปฐมเพียงร้อยละ 20

ตารางที่ 4 ภาคส่วนของโครงการโครงสร้างพื้นฐานในแต่ละจังหวัดในภูมิภาคเวียดนามกลาง
ข้อมูลปี 2020

Province	Sector	Water, Sanitation and Waste Management	Agriculture, Fishing and Forestry	Energy and Extraction	Transportation	Education	Health	Public Administration	Financial Sector	Total
ดักลัก (Đắk Lắk)			1							1
ซาลาย (Gia Lai)		1			18					19
กอนตูม (Kon Tum)			1							1
เลิมด่ง (Lâm Đồng)		1	1							2
ฮ่าติง (Hà Tĩnh)		2		1	1					4
แห่งะ อัน (Nghệ An)		7		1		1				9
กว่างบิ่ง (Quảng Bình)		4					1			5
กว่างจิ (Quảng Trị)							1			1
แทงฮว่า (Thanh Hóa)		3	1							4
เทื่อเทียนเว้ (Thừa Thiên-Huế)			1	1					1	3
บิन्हดิงห์ (Bình Định)		1			5					6
แก๊งฮว่า (Khánh Hòa)		2	1		1					4
ฟูเอียน (Phú Yên)		1			1					2

กว๋างนาม (Quảng Nam)	1	3							4
กว๋างงำย (Quảng Ngãi)	1		1	1					3
บิ่งเทวิน (Bình Thuận)		1							1
นึ่งเทวิน (Ninh Thuận)	3	1	2						6
ดำนัง (Đà Nẵng)	2						1		3

ที่มา The World Bank

หมายเหตุ ข้อมูลปี 2020

ตารางที่ 5 ภาคส่วนของโครงการโครงสร้างพื้นฐานในแต่ละภูมิภาค ข้อมูลปี 2020

Sector	Water, Sanitation and Waste Management	Agriculture, Fishing and Forestry	Industry, Trade and Service	Energy and Extraction	Transportation	Education	Health	Public Administration	Financial Sector	Total
เวียดนามเหนือ	55	25	1	3	20	2	5	1	6	118
เวียดนามกลาง	29	11		6	27	1	2	1	1	78
เวียดนามใต้	11	13	14	1		2	4			45

ที่มา The World Bank

หมายเหตุ ข้อมูลปี 2020

จากตารางที่สอง สัดส่วนของโครงการพื้นฐานทั่วประเทศมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 80.3 ภูมิภาคเวียดนามกลางมีจำนวนการลงทุน 78 โครงการ ซึ่งอยู่ใกล้เคียงกับค่าเฉลี่ย ถือว่ายังไม่มีแต้มต่อเด่น

มากนัก ในขณะที่ภูมิภาคเวียดนามเหนือมีการลงทุนอยู่ที่ 118 โครงการ จะถือได้ว่าภูมิภาคเวียดนามเหนือเป็นจุดศูนย์กลางของการลงทุนของประเทศ

ในส่วนของภูมิภาคเวียดนามกลางซึ่งมีการลงทุนอยู่ที่ 78 โครงการ ค่าเฉลี่ยแต่ละจังหวัดคิดเป็น 4.3 จังหวัดที่มีการลงทุนสูงกว่าค่าเฉลี่ยได้แก่ จังหวัดซาลาย(Gia Lai) จังหวัดฮาติง (Hà Tĩnh) จังหวัดแห่งอัน (Nghệ An) จังหวัดกว๋างบิ่ง (Quảng Bình) จังหวัดแทงฮว่า (Thanh Hóa) จังหวัดบิ่งดิง (Binh Định) จังหวัดแก้งฮว่า (Khánh Hòa) กว๋างนาม (Quảng Nam) และจังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận) โดย 3 จังหวัดที่มีการลงทุนโครงการต่างๆมากที่สุดได้แก่ จังหวัดซาลาย(Gia Lai) 19 โครงการ จังหวัดแห่งอัน (Nghệ An) 9 โครงการ จังหวัดบิ่งดิง (Binh Định)และจังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận) จังหวัดละ 6 โครงการ

จังหวัดซาลาย(Gia Lai)

จังหวัดซาลาย(Gia Lai) เป็นจังหวัดในเขตที่สูงตอนกลางของประเทศเวียดนามทางตอนเหนือ ติดกับจังหวัดกอนตูม(Kon Tum) ทางตอนใต้ติดกับจังหวัดดักลัก (Dak Lak) ทิศตะวันตกติดกับประเทศกัมพูชา และในทิศตะวันออกติดกับจังหวัดกว๋างาย (Quang Ngai) จังหวัดบิ่งห์ดิงห์ (Binh Dinh) และจังหวัดฟูเอียน (Phu Yen) จังหวัดซาลายมีขนาดพื้นที่มากเป็นอันดับที่ 2 ของประเทศ เมืองหลวงของจังหวัดชื่อเปล่ยกู (Pleiku) มีพื้นที่ทั้งจังหวัด 15,494.9 km² (5,982.6 ตารางไมล์) และมีประชากรประมาณ 1.3 ล้านคน ความหนาแน่น 82 / km² (210 / ตารางไมล์)

ภาพที่ 8 แผนที่จังหวัดชลาาย (Gia Lai)

ที่มา : <https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%84%E0%B8%9F%E0%B8%A>

5%E0%B9%8C:Gia_Lai_in_Vietnam.svg (ปี 2020)

จังหวัดชลาายมีพื้นที่การเกษตรประมาณ 500,000 เฮกตาร์ ซึ่งมากกว่า 291,000 เฮกตาร์ เป็นพื้นที่สำหรับปลูกพืชประจำปีและไม้ยืนต้น มากกว่า 208,000 เฮกตาร์เป็นพื้นที่ที่มีศักยภาพดีในการพัฒนาการผลิตทางการเกษตร

เนื่องจากลักษณะของดินและสภาพภูมิอากาศ จังหวัดชลาายมีความหลากหลายของกลุ่มพืชและสัตว์สูง เป็นที่มาของมูลค่าทางเศรษฐกิจที่สูงตามไปด้วย พื้นที่การผลิตทางการเกษตรที่มีขนาดใหญ่และสินค้าโภคภัณฑ์มีความได้เปรียบในการแข่งขัน โดยเฉพาะใน 7 พื้นที่ที่มีดินสีแดง รวมทั้งหมดมีพื้นที่ประมาณ 386,000 เฮกตาร์ โดยเฉพาะในพื้นที่เตื่องเซิน (Truông sơn) ที่สามารถปลูกพืชอุตสาหกรรม เช่น ยาง กาแฟ พริกไทย เม็ดมะม่วงหิมพานต์ ฝ้าย เป็นต้น ทางตะวันออกของจังหวัดได้รับอิทธิพลจากสภาพภูมิอากาศของพื้นที่ราบเหมาะสมสำหรับพืชระยะสั้นและเป็นพื้นที่ผลิตน้ำตาลให้น้ำตาลให้โรงงานน้ำตาลสองแห่งคือ An Khe และ Ayun Pa ที่ผลิตน้ำตาลได้ถึง 4,000 ตัน/ปี

เขตตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดมีพื้นที่ป่าไม้ประมาณ 1,112,452.8 เฮกตาร์ ซึ่ง 773,447.7 เฮกตาร์เป็นพื้นที่เพื่อการผลิต (คิดเป็นร้อยละ 69.5 ของพื้นที่ป่า) ซึ่งเป็นวัตถุประสงค์สำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปไม้กระดาขนาดใหญ่และมีคุณภาพสูง บนพื้นฐานของทรัพยากรการเกษตรและป่าไม้และแร่ธาตุส่งผลให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมการผลิตวัสดุก่อสร้างและการแปรรูปผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรและป่าไม้ขนาดกลางและขนาดใหญ่

เมืองเปล็ญู (Pleiku) เมืองหลวงของจังหวัด อยู่ห่างจากกว๊านญู (Quy Nhon) เมืองชายฝั่งทะเลและเมืองหลักของจังหวัดบิन्हดินห์ประมาณ 186 กม. และห่างจากบวญมาถั่วต (Buon Ma Thuot) เมืองหลักของจังหวัดด๊กลัก ประมาณ 197 กิโลเมตรและ 550 กิโลเมตรจากเมืองโฮจิมินห์

สนามบินเปล็ญู (Pleiku Airport) มี สายการบิน Vietnam Airlines บริการทุกวันตั้งแต่ถึงฮานอยดานังและโฮจิมินห์ซิตี้ สนามบินเปล็ญู อยู่ห่างจากใจกลางเมืองเปล็ญูประมาณ 25 กม. และห่างจากจังหวัดกอนตูมประมาณ 45 กม.

ภาพที่ 9 สนามบินเปล็ญู (Pleiku Airport)

ที่มา : <https://www.alotrip.com/flight/news/pleiku-airport-temporarily-closed-7-months> (ปี 2018)

จังหวัดเหงะอาน (Nghệ An)

จังหวัดเหงะอาน (Nghệ An) ตั้งอยู่บริเวณชายฝั่งอ่าวตังเกี๋ยทางทิศตะวันออกเฉียงของเวียดนาม เป็นจังหวัดที่ใหญ่ที่สุดของเวียดนาม ทางทิศตะวันตกติดกับประเทศลาว ทางทิศใต้ติดกับจังหวัดฮ่าทิง (Hà Tĩnh) และทางทิศเหนือติดกับจังหวัดแทงฮัว (Thanh Hóa) จังหวัดเหงะอานตั้งอยู่บนเส้นทางเศรษฐกิจตะวันออก – ตะวันตก โดยเชื่อมระหว่างพม่า ไทย ลาว และเวียดนามตามทางหลวงหมายเลข 7 ไปยังท่าเรือเกือล่อ (Cửa Lò) จังหวัดเหงะอานเป็นที่รู้จักในฐานะจังหวัดที่มีศักยภาพทางอุตสาหกรรมที่สูงในเวียดนามในด้านการผลิตปูนซีเมนต์ น้ำตาล นม และหินอ่อน เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีเขตอุตสาหกรรมสำคัญของจังหวัดคือ VSIP (15 km²), Hermaraj (30 km²), Nam Cam (4 km²), Dong Hoi เป็นต้น

ภาพที่ 10 แผนที่จังหวัดเหงะอาน (Nghệ An)

ที่มา : https://fr.m.wikipedia.org/wiki/Fichier:Nghè_An_in_Vietnam.svg (ปี 2020)

จังหวัดเหงะอานมีจำนวนประชากรประมาณ 3,064,000 คน มีแรงงานประมาณ 1,892,000 คน อัตราการเติบโตของประชากรอยู่ที่ร้อยละ 0.87

จังหวัดแห่งอันมี 1 เมืองใหญ่ 3 เมืองย่อยและ 17 เขต วินห์ (Vinh) เป็นเมืองขนาดใหญ่ และเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมของจังหวัดและบริเวณชายฝั่งตอนกลางตอนเหนือทั้งหมด

จังหวัดแห่งอันมีพื้นที่ป่าไม้ทั้งหมด 972,910.52 เฮกเตอร์ เป็นป่าสำหรับการผลิต 501,634.85 เฮกตาร์ ป่าคุ้มครอง 302,068.47 เฮกตาร์ ป่าใช้งานพิเศษ 169,207.2 เฮกตาร์ มีปริมาณไม้สำรองทั้งหมดประมาณ 50 ล้านลูกบาศก์เมตร มีต้นไม้กว่า 1,000 ล้านต้น เป็นแหล่งวัตถุดิบที่สำคัญสำหรับการใช้ประโยชน์และการพัฒนาอุตสาหกรรมฐานป่าไม้ จังหวัดแห่งมีแนวชายฝั่งยาว 82 กม. มีพื้นที่ 4,230 ไมล์ทะเลต่อตารางฟุต มีชายฝั่ง 6 หาด, ธารน้ำเค็มและน้ำกร่อย 3,000 เฮกตาร์น้ำจืดและน้ำกร่อย 12,000 เฮกตาร์สำหรับรองรับการพัฒนาและการแปรรูปสัตว์น้ำ

จังหวัดแห่งอันมีปริมาณแร่บางชนิดโดยเฉพาะแร่ธาตุที่ใช้สำหรับการผลิตวัสดุก่อสร้าง เช่น หินปูนสำหรับผลิตปูนซีเมนต์เกือบ 4 พันล้านตัน หินปูนขาวมากกว่า 900 ล้านตัน ดินเหนียวสำหรับปูนซีเมนต์มีมากกว่า 1.2 พันล้านตัน ดินเหนียวสำหรับเซรามิกคุณภาพสูง 5 ล้านลูกบาศก์เมตร หินก่อสร้าง 500 ล้านลูกบาศก์เมตร หินบะซอลต์ 260 ล้านลูกบาศก์เมตร หินปูพื้น หินแกรนิต 150 ล้านลูกบาศก์เมตร, หินอ่อน 300 ล้านลูกบาศก์เมตร เป็นต้น

จังหวัดแห่งอันมีทางหลวงทงสายวิ่งผ่าน (NH 1A, NH 15, NH Ho Chi Minh, NH7, NH46, NH48) มีเส้นทางทรานส์เอเชียจากลาวผ่านประตูชายแดนแทงถุย (Thanh Thuy) ไปยังท่าเรือลาวและท่าเรือเกือล่อรวมถึงถนนในแต่ละพื้นที่เพื่อสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงระหว่างเขตต่างๆ และเขตเศรษฐกิจ ท่าเรือเกือล่อ มีการผลิต 3 ล้านตันต่อปีและสามารถรองรับเรือ 10,000 DWT ขณะนี้ท่าเรือน้ำลึกได้รับการวางแผนและกำลังสร้างเพื่อรองรับเรือ 50,000 DWT- 100,000 DWT นอกจากนี้ยังมีการสร้างท่าเรือเฉพาะ Dong Hoi และสามารถรับเรือ 30.000 - 50.000 DWT

สนามบินนานาชาติแห่งอันวิงห์ (Nghi An's Vinh) เป็นสนามบินหลักของภูมิภาคเวียดนาม กลางชายฝั่งทะเลและเป็นสนามบินนานาชาติที่มีผู้คนหนาแน่นเป็นอันดับห้าในเวียดนาม ปัจจุบัน Vietnam Airlines, VietJet Air และ Jetstar Pacific Airlines ให้บริการเฉลี่ย 26 ครั้งต่อวันซึ่ง Vietnam Airlines ให้บริการเที่ยวบินไป - กลับสี่เที่ยวบิน: Vinh - ฮานอย, Vinh - โฮจิมินห์ซิตี, Vinh

- Da Nang และ Vinh - เวียงจันทน์ (ลาว); VietJet Air ให้บริการ Vinh - โฮจิมินห์ซิตี้และ Vinh - Da Lat Jestar Pacific ให้บริการ Vinh - โฮจิมินห์ซิตี้และ Vinh - Buon Ma Thuot

ภาพที่ 11 สนามบินนานาชาติแห่งอันวิงห์ (Nghệ An's Vinh)

ที่มา : <https://www.whavietnam.com/connectivity-to-the-world-c24.html>

จังหวัดแห่งอันมีทางรถไฟสายเหนือ - ใต้ 94 กม. โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สถานีกาวิงห์ (Ga Vinh) เป็นสถานีอันดับหนึ่งและเป็นสถานีขนส่งผู้โดยสารและขนส่งสินค้าที่ใหญ่เป็นอันดับสามของประเทศ

จังหวัดบิन्हดินห์ (Binh Dinh)

จังหวัดบิन्हดินห์ (Binh Dinh) ตั้งอยู่บนชายฝั่งตอนกลางของเวียดนาม มีพื้นที่ติดกับจังหวัดกวางหงาย (Quang Ngai) จังหวัดซาลาย (Gia Lai) และจังหวัดฟูเอียน (Phu Yen) ทางทิศเหนือ ทิศตะวันตกและทิศใต้ตามลำดับ พื้นที่ที่มีความลาดชันจากตะวันตกไปตะวันออก แม่น้ำทุกสายไหลผ่านและมักจะถูกน้ำท่วมในช่วงฤดูฝน และจะแห้งแล้งในฤดูร้อน มีแม่น้ำสายหลักสี่สาย ได้แก่ แม่น้ำกอน (Kon) แม่น้ำฮาแทง (Ha Thanh) แม่น้ำลาทิง (La Tinh) และแม่น้ำลายเซียง (Lai Giang)

ภาพที่ 12 จังหวัดบิन्हดินห์ (Binh Dinh)

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/B%C3%ACnh_%C4%90%E1%BB%8Bnh_Province (ปี 2020)

จังหวัดบิन्हดินห์มีประชากรประมาณ 1.5 ล้านคน โดยประมาณร้อยละ 25 อาศัยอยู่ในเขตเมือง และร้อยละ 75 อาศัยอยู่ในพื้นที่ชนบท ความหนาแน่นของผู้อยู่อาศัยโดยเฉลี่ยคือ 247 คนต่อตารางเมตร

จังหวัดบิन्हดินห์มีแร่ธาตุเป็นหินแกรนิตถูกใช้เป็นวัสดุก่อสร้างคุณภาพสูง (โดยเฉพาะหินแกรนิตสีแดงและสีเหลืองมีให้บริการเฉพาะในจังหวัดบิन्हดินห์) สำรองมีประมาณ 700 ล้านลูกบาศก์เมตร แร่โอลิมไนซ์ ซึ่งมีปริมาณสำรองประมาณ 2.5 ล้านตัน แร่อะลูมิเนียมในเมืองวิงแทง (Vinh Thanh) ปริมาณแร่สำรองอยู่ที่ประมาณ 150 ล้านตัน ทรายและทรายขาว อยู่ตามแนวชายฝั่งและในหุบเขา พื้นที่ลุ่มน้ำของแม่น้ำตั้นมีปริมาณประมาณ 14 ล้านลูกบาศก์เมตร มีแร่ธาตุ 5 แห่งในฮอยวาน (Hoi Van), แกงแทง (Canh Thanh), ดินห์กวาง (Dinh Quang), หวิงทิงห์ (Vinh Thinh), กวีญิน (Quy Nhon) โดยเฉพาะน้ำแร่ร้อนในกวีญิน (Quy Nhon) ที่ได้มาตรฐานสากลสามารถใช้ประโยชน์ได้ 50 ล้านลิตร/ปีนอกจากนี้ยังมีดินขาว ในอำเภอภูคาต (Phu Cat) และ กวีญิน (Quy Nhon) ซึ่งมีสำรองประมาณ 25 ล้านตัน ดินเหนียวปริมาณสำรองประมาณ 13.5 ล้าน

ลูกบาศก์เมตร และทองคำในอำเภอฮวายอัน (Hoai An) วิ่งแทง (Vinh Thanh) และเตยเซิน(Tay Son)

จังหวัดบิन्हดินห์มีพื้นที่ป่าธรรมชาติ 185,884 เฮกตาร์และมีไม้สำรอง 10 ล้านลูกบาศก์เมตร 64,850 เฮกตาร์ของป่าไม้เทียม พื้นที่ป่าไม้มีพื้นที่ประมาณ 250,734 เฮกตาร์ซึ่งสามารถพัฒนาเป็นพื้นที่รองรับอุตสาหกรรมแปรรูปไม้และกระดาษ ทรัพยากรธรรมชาติป่าไม้ พืชป่าและสัตว์ป่ามีความอุดมสมบูรณ์

ชายฝั่งของจังหวัดบิन्हดินห์มีความยาว 134 กม. พื้นที่ของน่านน้ำคือ 2,500 km² และมากกว่า 40,000 km² ของเขตเศรษฐกิจพิเศษมีทรัพยากรทางทะเลมากมาย เช่น ปลาทุ ปลาทูน่า กุ้ง รังนก กุ้งก้ามกราม ปู เป็นต้น ซึ่งเป็นที่นิยมในตลาดทั้งในและต่างประเทศ ขณะนี้มีเรือประมงมากกว่า 8,108 ลำที่มีความจุรวม 577,646 CV (โดยเฉพาะการทำประมงนอกชายฝั่งคิดเป็นร้อยละ 55) มีกำลังการผลิตประมง 120,000 ตันต่อปี อุตสาหกรรมแปรรูปผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำของจังหวัดประกอบด้วยโรงงานแปรรูปอาหารทะเลแช่แข็ง 6 แห่ง กำลังการผลิต 35 ตัน/วันและมูลค่าการส่งออกปีละประมาณ 30 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ขณะนี้มีท่าเรือปลา 4 แห่งในจังหวัดบิन्हดินห์ ได้แก่ ท่าเรือยอนเจิว (Nhon Chau) ท่าเรือเตมกวาน (Tam Quan) ท่าเรือเดกี (De Gi) และท่าเรือกีเญิน (Quy Nhon)

ภาพที่ 13 ท่าเรือยอนเจิว (Nhon Chau)

ที่มา : <https://www.nguoiduatin.vn/chau-ve-hop-pho-cang-quy-nhon-lai-ve-tay-vinalines-qua-thuong-vu-400-ty-a436013.html> (ปี 2019)

ในส่วนของการคมนาคม โครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดบิन्हดินห์มีความสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ เนื่องจากเป็นจุดตัดสำคัญของถนนแห่งชาติสองสาย ได้เพิ่มบทบาทของจังหวัดบิन्हดินห์ในฐานะประตูสู่ภาคที่ราบสูงตอนกลาง จังหวัดบิन्हดินห์มีถนนแห่งชาติที่มีความยาวรวม 208 กม. และถนนภายในจังหวัดรวมความยาว 458.5 กม. ถนนแห่งชาติ 1A ตัดผ่านผ่านจังหวัดจากเหนือจรดใต้ด้วยความยาว 118 กม. เชื่อมต่อหัวเมืองทางตะวันออกของเมืองฮวายเถิน (Hoài Nhơn) เมื่อฟูมี (Phù Mỹ) เมืองปากกาด (Phá Cát) เมืองอันเถิน (An Nhơn) และเมืองทวิเฟือก (Tuy Phước) ไปยังส่วนที่เหลือของเวียดนาม โดยเส้นทาง National Route 1D เชื่อมต่อเมืองหลวงของจังหวัดกวีเถิน (Quy Nhơn) กับ 1A และเมืองโซงเกิว (Sông Cầu) ในจังหวัดฟูเอียน (Phú Yên) 20 กม. การเชื่อมโยงโดยตรงจากกวีเถิน (Quy Nhơn) ไปยังที่ราบสูงตอนกลางและชายแดนประเทศกัมพูชา มีความสำคัญต่อบทบาทของบิन्हดินห์ (Binh Dinh) ในฐานะการเป็นประตูสู่ที่ราบสูงและการพัฒนาอุตสาหกรรม

จังหวัดบิन्हดินห์มีท่าเรือใหญ่สองท่าคือ ท่าเรือกวีเถิน (Quy Nhơn) และท่าเรือทีนาย (Thị Nai) ทั้งสองตั้งอยู่ที่เมืองกวีเถิน ท่าเรือกวีเถินเป็นท่าเรือสำคัญของจังหวัดบิन्हดินห์ ตั้งอยู่ในท่าเรือ Hai Cang บริเวณตะวันออกของเมืองกวีเถิน

ท่าเรือกวีเถิน (Quy Nhơn) เป็นท่าเรือหลักที่เข้าถึงได้ง่ายที่สุดไม่เพียงแต่สำหรับจังหวัดบิन्हดินห์เท่านั้น แต่ยังรวมถึงจังหวัดที่อยู่ในที่ราบสูงภาคกลาง เช่น จังหวัดซาลายและจังหวัดกอนตุม แม้กระทั่งบางส่วนของลาวและกัมพูชา เช่น แขวงอัตตะปือ (Attapeu) ประเทศลาว และแขวงรัตนคีรี (Ratanakiri) ประเทศกัมพูชา ถนนแห่งชาติ 19 สายมีจุดเริ่มต้นที่ท่าเรือกวีเถิน (Quy Nhơn) และนำไปสู่จังหวัดซาลายและประตูชายแดนแลแทง (Lê Thanh)

ภาพที่ 14 ท่าเรือกีญิน (Quy Nhon)

ที่มา : <http://cafef.vn/hon-75-co-phan-ban-sai-tai-cang-quy-nhon-se-duoc-thu-hoi-ve-cho-nha-nuoc-20190302140942266.chn> (ปี 2019)

ท่าเรือทีนาย (Thị Nại) เป็นท่าเรือที่ใหญ่เป็นอันดับสองในจังหวัดบิन्हดินห์ ตั้งอยู่ในท่าเรือ Hai Cang บริเวณตะวันออกของเมืองกีญิน ในปี 2009 มีการจัดการสินค้ากว่า 644 ตันในท่าเรือทีนาย ซึ่งส่งออก 113 ตันและนำเข้า 3 ตัน

จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận)

จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận) อยู่ในภาคเวียดนามกลางตอนใต้ ศูนย์กลางของจังหวัดคือเมืองฟานรัง (Phan Rang) ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของภูมิภาคชายฝั่งตอนกลางของเวียดนามทางตอนเหนือติดกับจังหวัดแกฮวา (Khanh Hoa) ทางตอนใต้ติดกับจังหวัดบิงเทวิน (Binh Thuan) ทางตะวันตกติดกับจังหวัดเลิมด่ง (Lam Dong) ทางตะวันออกติดกับทะเลตะวันออก จังหวัดนิงเทวินตั้งอยู่ห่างจากโฮจิมินห์ซิตีประมาณ 350 กม. ห่างจากญาจาง (Nha Trang) ประมาณ 105 กม. ห่างจากดาลัด (Da Lat) ประมาณ 110 กม. และห่างจากสนามบินกัมรันห์ (CXR) ประมาณ 60 กม. ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากสำหรับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของจังหวัด

ภาพที่ 15 แผนที่จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận)

ที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/Ninh_Thu%E1%BA%ADn_Province (ปี 2020)

จังหวัดนิงเทวิน มีประชากรประมาณ 565,700 คน (ข้อมูลปี 2009) ประชากรในเขตเมืองประมาณ 185,700 หรือร้อยละ 32.3 ในปี 2007 เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วจาก 123,700 เฉลี่ยเพิ่มขึ้นร้อยละ 6 จากปี 2000 ถึงปี 2007 ในขณะที่ประชากรในชนบทมีการเติบโตที่ลดลงเล็กน้อย อัตราการเติบโตของประชากรโดยรวมเฉลี่ยร้อยละ 1.5 ซึ่งสูงเป็นอันดับสองในชายฝั่งตอนใต้รองจากดานัง (Da Nang)

พื้นที่ตามธรรมชาติของจังหวัดมีพื้นที่ทั้งหมด 3,360 ตารางกิโลเมตรซึ่งมีพื้นที่การเกษตร 60,113 เฮกตาร์พื้นที่ป่าไม้ 159,895 เฮกตาร์ พื้นที่พิเศษสำหรับวัตถุประสงค์ 12,673 เฮกเตอร์และพื้นที่อยู่อาศัย 2,880 เฮกตาร์ พื้นที่ที่เหลืออยู่ 100,443 เฮกตาร์ประกอบด้วยที่ดินที่ไม่ได้ใช้ แม่น้ำลำธาร และหิน

ทรัพยากรทางทะเล ด้วยแนวชายฝั่งที่ยาวกว่า 105 กม. ทำให้จังหวัดนิงเทวิน มีทรัพยากรทางน้ำที่หลากหลายรวมถึงผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำมากกว่า 500 ชนิด นอกจากนี้ยังมีระบบชีวภาพที่อุดมสมบูรณ์ของปะการังกว่า 120 สายพันธุ์และเต่า ภูมิภาคชายฝั่งมีข้อตกลงของอ่าวและทะเลสาบที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวในระดับชาติและระดับนานาชาติและเป็นพื้นที่สำหรับการพัฒนาการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำและการเพาะพันธุ์กุ้ง

ทรัพยากรธรรมชาติและแร่ธาตุ ประกอบด้วยแร่โลหะ ได้แก่ แร่ซูลแฟรมโมลิบดีนัมไทแทนในพื้นที่ชายฝั่งทะเลซึ่งมีปริมาณสำรองประมาณ 800 ล้านตัน แร่ธาตุที่ไม่ใช่โลหะรวมถึงคริสตัลควอตซ์ ดินทราย เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีวัตถุดิบในการผลิตวัสดุก่อสร้าง ประกอบด้วยหินแกรนิต มีสำรองทั้งหมดประมาณ 850 ล้านลูกบาศก์เมตร ปูนขาว มีสำรองประมาณ 1.5 ล้านลูกบาศก์เมตร หินปูนที่มีต้นกำเนิดจากปะการังกระจุกตัวอยู่ในพื้นที่ชายฝั่งทะเลซึ่งมีปริมาณสำรองประมาณ 2.5 ล้านตัน

จังหวัดนิงเทวิน ตั้งอยู่บนเส้นทางเดินหลักทางเหนือ - ใต้ของเวียดนาม มีเส้นทางแห่งชาติ 1A และรถไฟสายเหนือ - ใต้วิ่งผ่านจังหวัด สถานีรถไฟหลักของจังหวัดนิงเทวิน อยู่ที่เมืองท่าปจ่าม (Tháp Chàm) นอกจากนี้ยังมีสถานีรถไฟขนาดเล็กอีกสองแห่งคือ สถานีบ่าเรว (Bà Râu) ในเมืองเทวิญบั๊ก (Thuận Bắc) และสถานีกำน๋า (Cà Ná) ใกล้ชายแดนทางใต้ฟานรัง (Phan Rang) เชื่อมต่อกับดาลัด (Da Lat) โดยถนนนานาชาติ 27 วิ่งผ่านเส้นทางงวานมุก (Ngoạn Mục Pass) เคยเป็นทางรถไฟที่ให้บริการในเส้นทางเดียวกัน แต่มันไม่ได้ใช้งานมาตั้งแต่เริ่มสงครามเวียดนาม

จังหวัดนิงเทวินมีท่าเรือสามที่ คือ อ่าววิงฮี (Vinh Vinh Hy) ทางตะวันออกเฉียงเหนือของเขตนิงฮาย (Ninh Hải District) ท่าเรือนิญชู (Ninh Chu) ทางตอนใต้ของเขตนิงฮาย (Ninh Hải District) อยู่ใกล้ฟานรัง (Phan Rang) ท่าเรือกำน๋า (Cà Ná) ตั้งอยู่ทางตอนใต้ของจังหวัดนิงเทวิน นอกจากนี้ยังมีสนามบินเชิงพาณิชย์ที่ใกล้ที่สุดคือสนามบินนานาชาติกามซัญ (Cam Ranh International Airport)

ภาพที่ 16 สนามบินนานาชาติกามซังญ์ (Cam Ranh International Airport)

ที่มา : <https://www.traveldailymedia.com/cam-ranh-new-terminal/cam-ranh-international-airport/> (ปี 2018)

จากการศึกษาพบว่าจังหวัดทั้งสี่ที่มีการลงทุนในเรื่องของโครงสร้างพื้นฐานมากที่สุดเป็นลำดับแรกของภูมิภาคเวียดนามกลางในแต่ละจังหวัดล้วนมีการประกรมมากกว่าหนึ่งล้านคน ยกเว้นจังหวัดนิงเทวินซึ่งมีประชากรประมาณ 565,700 คนแต่มีอัตราการเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างต่อเนื่อง และจังหวัดที่มีประชากรมากที่สุดอยู่ที่จังหวัดเหงะอานโดยมีจำนวนประชากรประมาณ 3,064,000 คน

ทรัพยากรธรรมชาติส่วนใหญ่ของจังหวัดทั้งสี่คือคือป่าไม้ เนื่องจากจังหวัดทั้งสี่มีพื้นที่ป่ามากและยังอุดมสมบูรณ์จึงมีป่าสำรองเพื่อใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์มาก โดยในจังหวัดชาลาจะมีพื้นที่จังหวัดใหญ่เป็นอันดับสองของประเทศ ในเขตตะวันออกเฉียงใต้ของจังหวัดมีพื้นที่ป่าไม้ประมาณ 1,112,452.8 เฮกตาร์ ซึ่งเป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมแปรรูปไม้กระดาขนาดใหญ่และมีคุณภาพสูง นอกจากนี้ในจังหวัดอื่นๆยังมีแร่สำคัญสำหรับอุตสาหกรรมก่อสร้างทั้งหิน ดิน ทราย หินปูน หินแกรนิต ปูนขาว เป็นต้น

ในส่วนของคมนาคม ทั้งสี่จังหวัดมีถนนสายหลักของประเทศ จังหวัดเหงะอานมีทางหลวงหกสายวิ่งผ่าน (NH 1A, NH 15, NH Ho Chi Minh, NH7, NH46, NH48) มีเส้นทางทรานส์เอเชียจากลาวผ่านประตูชายแดนแทงถวี (Thanh Thuy) ไปยังท่าเรือลาวและท่าเรือเกือล่อ นอกจากนี้ยัง

ในจังหวัดที่มีพื้นที่ติดทะเลยังมีท่าเรือสำคัญสำหรับรองรับสินค้าเพื่อขนส่ง การคมนาคมทางรถไฟ และสนามบินนานาชาติที่มีสายการบินสายสำคัญให้บริการทุกวัน เช่น สนามบินนานาชาติแห่งอันวิงห์ (Nghi An's Vinh) สนามบินเปล่ยกู (Pleiku Airport) เป็นต้น

จากปัจจัยทางด้านประชากร วัตถุดิบ และการคมนาคมที่มีความพร้อมสำหรับการลงทุนทำให้จังหวัดทั้งสี่มีการเข้ามาลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของในพื้นที่จำนวนมากเพื่อเตรียมความพร้อมรองรับการลงทุนจากภาคเอกชนในอนาคต

จากสถิติจนถึงกันยายน 2019 การลงทุนจากต่างประเทศในเวียดนามมีมูลค่า 26,160 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 3.1 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2018 โดยมีโครงการใหม่ 2,759 โครงการ มูลค่า 10,900 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ลดลงร้อยละ 22.3 มีโครงการปรับปรุงการลงทุน 1,037 โครงการ มูลค่า 4,700 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และมีการซื้อหุ้นกิจการภายในประเทศ 6,502 โครงการ มูลค่า 10,400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพิ่มขึ้นร้อยละ 82.3 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี 2018

ในช่วงดังกล่าว สาขาการผลิตแปรรูปมีการลงทุนจากต่างประเทศมากที่สุด มูลค่า 18,090 ล้านดอลลาร์สหรัฐ คิดเป็นร้อยละ 69.1 ของมูลค่าการลงทุนรวม รองลงมา ได้แก่ อสังหาริมทรัพย์ 2,770 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และการค้าส่งและค้าปลีก 1,400 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

เวียดนามมีผู้ลงทุนต่างชาติจาก 109 ประเทศและเขตการปกครอง โดยผู้ลงทุนสูงสุด คือ ฮองกง มูลค่า 5,890 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รองลงมา ได้แก่ เกาหลีใต้ 4,620 ล้านดอลลาร์สหรัฐ สิงคโปร์ 3,770 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และญี่ปุ่น 3,067 ล้านดอลลาร์สหรัฐ กรุงเทพมหานครเป็นพื้นที่การลงทุนสูงสุด มูลค่า 6,150 ล้านดอลลาร์สหรัฐ รองลงมา ได้แก่ นครโฮจิมินห์ 4,520 ล้านดอลลาร์สหรัฐ และจังหวัดบิ่งห์เซือง 2,520 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

4.2 ผลการศึกษาหาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในภูมิภาคเวียดนามกลาง

เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง ผู้วิจัยได้ยกบทวิเคราะห์รวมถึงบทความที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเลือกลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางของบริษัทและนักลงทุน โดยวิเคราะห์ร่วมกับ ทฤษฎีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของ

E. WILLARD MILLER พบว่าผู้ลงทุนส่วนใหญ่จะเลือกลงทุนตามเขตเศรษฐกิจพิเศษที่รัฐบาลเวียดนามจัดตั้งเพื่อสิทธิประโยชน์ด้านการลงทุน สิทธิพิเศษทางด้านภาษีอากร เป็นต้น

เว็บไซต์ VIETNAM NEWS รายงานว่าจังหวัดกว๋างาย (Quảng Ngãi) ที่ตั้งในภาคกลางของเวียดนามมอบใบรับรองการจดทะเบียนการลงทุนอย่างเป็นทางการให้กับบริษัทต่างชาติสี่รายที่ Việt Nam-Singapore Industrial Park (VSIP) จังหวัดกว๋างาย ด้วยการลงทุนรวมทั้งสิ้น 321 ล้านดอลลาร์สหรัฐ

โครงการนี้เป็นโครงการใหม่ล่าสุดที่ VSIP Quảng Ngãi นำการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศ (FDI) 733 ล้านดอลลาร์นับตั้งแต่เริ่มการก่อสร้างในปี 2013 ไปยังเขตเศรษฐกิจดังกล่าว บริษัท Bekaert ซึ่งเป็นผู้นำตลาดและเทคโนโลยีระดับโลกด้านการแปรรูปและแปรรูปลวดเหล็กซึ่งมีสำนักงานใหญ่ในเบลเยียมจะจัดตั้งโรงงานผลิตลวดและลวดเหล็กมูลค่า 125 ล้านดอลลาร์เพื่อให้บริการลูกค้าทั่วโลก บริษัท Hoya Lens ซึ่งจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์โตเกียวมีการวางแผนสร้างโรงงานผลิตเลนส์แว่นตามูลค่า 138 ล้านดอลลาร์ บริษัท Happy Furniture Land จากสิงคโปร์มุ่งมั่นลงทุน 48 ล้านดอลลาร์ในโรงงานผลิตแห่งใหม่ขณะที่ บริษัท Gesin Việt Nam จากเกาหลีวางแผนที่จะพัฒนาโรงงานผลิตและแปรรูปที่นอน 10 ล้านดอลลาร์ที่ Việt Nam-Singapore Industrial Park (VSIP)

เมื่อเสร็จสิ้นการทำงาน Việt Nam-Singapore Industrial Park (VSIP) จะสามารถสร้างงานให้กับคนงานได้มากกว่า 35,000 คนตามรายงานของ VSIP Quảng Ngãi

นาย Lieven Larmuseau รองประธานบริหารของ Bekaert กล่าวในงานว่าโรงงานจะถูกสร้างขึ้นในเขต Sơn Tịnh และการลงทุนจะดำเนินการในเฟสตามการเติบโตของตลาด ในระยะแรกแผนจะไปถึงประมาณ 75,000 ตันของตามแผนการณ์ในปี 2020

VSIP ได้พัฒนา Việt Nam-Singapore Industrial Park แปรดแห่งทั่วประเทศรวมถึงจังหวัดบั๊กนิง (Bắc Ninh), เฮยฟ่อง (Hài Phòng), ฮายเตือง (Hải Dương), กวางหงาย (Quảng Ngãi) และแห่งะอัน (Nghệ An) พร้อมกับสามแห่งในจังหวัดบิन्हเซือง (Bình Dương) พื้นที่อุตสาหกรรมกระจายอยู่ทั่วพื้นที่รวม 7,000 เฮกตาร์และดึงดูดการลงทุนจากนักลงทุน 760 รายคิดเป็นมูลค่าเกือบ 12 พันล้านดอลลาร์และสร้างงาน 210,000 ตำแหน่งในเวียดนาม

ภาพที่ 17 Việt Nam-Singapore Industrial Park (VSIP) จังหวัดกว๋างงาย

ที่มา : <https://kland.vn/en/IndustrialPark/vietnam-singapore-industrial-park-quang-ngai-p468.html>

VSIP – Quang Ngai Integrated Township & Industrial Park ตั้งอยู่ถัดจากทางหลวงหมายเลข 1A และ 8 กม. จากเมืองกว๋างงาย Vietnam Singapore Industrial Park (VSIP) แบ่งออกเป็นพื้นที่อุตสาหกรรมและการพัฒนาที่ดินและบริการในเมือง อุตสาหกรรมที่กำลังเติบโตใน VSIP ได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอ เครื่องหนัง อาหารและเครื่องดื่ม ส่วนประกอบอิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมเบาที่ช่วยอุตสาหกรรมน้ำมันก๊าซและเคมี สำหรับนักลงทุนต่างชาติ จังหวัดกว๋างงายยังมีข้อบกพร่องบางประการรวมถึงการขาดแรงงานที่มีทักษะและโครงสร้างพื้นฐานที่ยังคงอยู่ในการพัฒนา อย่างไรก็ตามนี่ยังหมายความว่าราคาที่ดินและแรงงานมีราคาถูกกว่าและนักลงทุนมีโอกาสอย่างมากที่จะรวมเข้ากับช่วงแรกของจังหวัดที่มีการเติบโตและการพัฒนาที่รวดเร็ว

ในขณะที่เว็บไซต์ VIETNAM INVESTMENT REVIEW (VIR) รายงานว่าคณะกรรมการบริหาร Da Nang High-Tech Park and Industrial Zone ได้มอบใบอนุญาตการลงทุนลงทะเบียนให้กับกลุ่ม Key Tronic EMS (USA) ด้วยการลงทุนทั้งหมด 70 ล้านดอลลาร์สหรัฐ เพื่อสร้างโรงงานผลิตและประกอบอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ในสวนอุตสาหกรรมฮวาแขง (Hoa Khanh)

โครงการมีที่ขนาดการผลิตที่ 100 ล้านชิ้นต่อปี บริษัท Key Tronic EMS (USA) ผลิตสัญญาณไฟรถยนต์เพื่อการส่งออก ระยะเวลาการดำเนินงานของโครงการคือ 12 ปีหลังจากได้รับ

ใบรับรองการลงทะเบียนการลงทุนครั้งแรก คณะผู้บริหารยังกล่าวอีกว่า Key Tronic Group EMS จะดำเนินการก่อสร้างปรับปรุงโรงงานติดตั้งอุปกรณ์และเริ่มดำเนินการอย่างเป็นทางการ Key Tronic เป็นผู้ผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ตั้งอยู่ใน Spokane Valley (USA) และมีโรงงานในจีนและเม็กซิโก

นอกจากนี้บริษัท Universal Alloy Corporation Asia (สหรัฐอเมริกา) ผู้ผลิตชิ้นส่วนอากาศยานชั้นนำของโลกได้ตัดสินใจลงทุน 170 ล้านดอลลาร์สหรัฐเพื่อผลิตชิ้นส่วนเครื่องบินจำนวนมากและจะส่งออกไปยังอเมริกาเหนือ สหภาพยุโรปและมาเลเซีย จากข้อมูลของ UAC Group ผลิตภัณฑ์ 100% ที่ผลิตในดานัง (Da Nang) จะถูกส่งออกไปยังตลาดการบินในโลก โดยจะส่งออก 25 ล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2021 และ 82 ล้านดอลลาร์สหรัฐภายในปี 2022 และจะสร้างการส่งออกมากกว่า 180 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี 2026

นอกจากนี้ UAC มีการวางแผนว่าจะทำงานอย่างใกล้ชิดกับวิทยาลัยอาชีวศึกษาดานังเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการบินและอวกาศ UAC วางแผนที่จะรับสมัครงานจาก 650-1,200 คนที่มีทักษะสูงในด้านกลศาสตร์, ไฟฟ้า, ระบบอัตโนมัติ ในขณะที่เดียวกันก็พัฒนาห่วงโซ่การผลิตของอุตสาหกรรมสนับสนุนด้วยการดึงดูดคนงานมากกว่า 2,000 คน

ดานังมีสถานที่ตั้งเชิงยุทธศาสตร์ตามแนวชายฝั่งตอนกลางสามารถเข้าถึงได้อย่างง่ายดายผ่านทางหลวงสายหลัก ท่าเรือและเที่ยวบินระหว่างประเทศ มีนโยบายทางเศรษฐกิจของรัฐบาลท้องถิ่น เสนอสิ่งจูงใจมากมายสำหรับนักลงทุนในอุตสาหกรรมการประมง การผลิตโครงสร้างพื้นฐาน การบริการและการท่องเที่ยว

อย่างไรก็ตามนักลงทุนบางคนกล่าวว่าเมืองควรจัดโซนอุตสาหกรรมอยู่ใกล้กับ Da Nang Hi-Tech Park เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ประกอบการผลิต ในความเป็นจริงบริษัทผู้ผลิตสินค้าไฮเทค โดยเฉพาะชิ้นส่วนที่มีขนาดใหญ่และต้องการชิ้นส่วนต่าง ๆ มากในการผลิตผลิตภัณฑ์ ในขณะที่ยังต้องการผู้จัดหาที่มาพร้อมกับจำนวนมาก ผู้จัดหาเหล่านี้จำเป็นต้องหาโรงงานผลิตใกล้เคียงหรือภายใน 30 นาทีเดินทางโดยรถบรรทุกเพื่อให้แน่ใจว่ามีการจัดหาอย่างต่อเนื่องและรวดเร็ว

ในขณะที่เดียวกันผู้จัดหาหลายรายยังไม่ผ่านเกณฑ์ในฐานะผู้ประกอบการผลิตเสริมไฮเทคตามที่กำหนดไว้ สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความกังวลเนื่องจากการจัดการโซนอุตสาหกรรมใกล้กับ Da Nang Hi-Tech Park จำเป็นต้องจัดหาพื้นที่การผลิตที่เพียงพอสำหรับผู้จัดหา นอกจากนี้ยังต้อง

พิจารณาการเพิ่มขึ้นของอัตราค่าเช่าที่ดินและค่าสัมประสิทธิ์การปรับที่เหมาะสมเพื่อช่วยนักลงทุนในการดำเนินโครงการ

ภาพที่ 18 เขตเศรษฐกิจ Da Nang Industrial Zone

ที่มา : <https://www.vietnam-briefing.com/news/vietnam-industrial-zones-how-to-pick-location-for-your-business.html/> (ปี 2019)

นอกจากการเลือกลงทุนตามเขตเศรษฐกิจพิเศษแล้ว ยังมีผู้ลงทุนเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรมตามความจำเป็นในด้านอื่นๆ เช่น การตั้งโรงงานใกล้แหล่งวัตถุดิบ เป็นต้น

ตามที่เว็บไซต์ Duane Morris Vietnam ได้วิเคราะห์ถึงพลังงานความร้อนใต้พิภพในเวียดนามที่มีศักยภาพจนถึงปัจจุบัน นักวิจัยให้ความเห็นว่าเวียดนามมีแหล่งน้ำร้อนมากกว่า 200 แหล่งที่อุณหภูมิ 40-100 องศาเซลเซียสซึ่งเป็นพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาโครงการพลังงานความร้อนใต้พิภพในอนาคต อย่างไรก็ตามอุตสาหกรรมพลังงานความร้อนใต้พิภพของเวียดนามยังอยู่ระหว่างการพัฒนาและส่วนใหญ่ยังอยู่ในขั้นตอนการวิจัย

เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่นๆ เช่น อินโดนีเซีย หรือฟิลิปปินส์ เวียดนามมีศักยภาพที่จำกัดสำหรับพลังงานความร้อนใต้พิภพและเวียดนามยังไม่มีแผนที่สำหรับการพัฒนาพลังงานความร้อนใต้พิภพ อย่างไรก็ตามพลังงานความร้อนใต้พิภพมีศักยภาพทั่วประเทศเวียดนาม โดยเฉพาะจังหวัดฟูเถ่อ, จังหวัดกวางบิง และจังหวัดกวางจิ ซึ่งส่วนเป็นจังหวัดในภาคกลางของเวียดนาม จังหวัดเหล่านี้คาดว่าจะมีศักยภาพความร้อนใต้พิภพสูงถึง 400 MW ผลิตพลังงาน

ปัจจุบันมีเพียงกลุ่มบริษัทผู้นำความร้อนใต้พิภพของสหรัฐอเมริกาอย่างบริษัท Ormat Technologies ซึ่งเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางได้ใช้ความพยายามอย่างมากในฐานะผู้จัดหาเทคโนโลยีพลังงานทดแทนและพลังงานหมุนเวียนได้จัดการวิจัยและประสานงานกับหน่วยงานของรัฐในเวียดนามเพื่อวางแผนโครงการโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนใต้พิภพ บริษัท Ormat ได้ยื่นขอใบอนุญาตในการสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนใต้พิภพ 5 แห่งในเมืองเลทวี่ (Le Thuy, Quang Binh), เมืองโดตึก (Mo Duc) และเมืองเงียะถาง (Nghia Thang) จังหวัดกวางงาย (Quang Ngai), เมืองฮายเวิน (Hoi Van, Binh Dinh) และเมืองตือบอง (Tu Bong, Khanh Hoa) ด้วยความสามารถที่เสนอโรงงานขนาด 150-200MW และมีรายงานว่า Vietnam Geothermal Energy Corp เลือกบริษัท Ormat เป็นหุ้นส่วนทางเทคนิคหลักสำหรับสองโครงการใน Mo Duck และอำเภออำเภอตือเงียะ (Tu Nghia) จังหวัดกวางงาย (Quang Ngai) โดยมีกำลังการผลิตออกแบบ 18.7 MW แต่ละแห่ง

ในปี 2013 จังหวัดกวางงายได้รับใบอนุญาตการลงทุนและใบอนุญาตก่อสร้างโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนใต้พิภพที่มีความจุ 25MW ที่เขตดากร็อง (Da Krong) และจากการรายงานโครงการได้ระบุนำไปเป็นเงิน 46.3 ล้านดอลลาร์สหรัฐ นี่จะเป็นโครงการโรงไฟฟ้าพลังงานความร้อนใต้พิภพแห่งแรกและเป็นก้าวสำคัญสำหรับการพัฒนาโครงการพลังงานความร้อนใต้พิภพในอนาคตในเวียดนาม

แม้ว่าเวียดนามจะมีศักยภาพในอุตสาหกรรมพลังงานความร้อนใต้พิภพ แต่การเติบโตของอุตสาหกรรมนี้ยังคงมีข้อจำกัด เนื่องจากสาเหตุหลายประการที่ยังขาดกรอบการกำกับดูแลโดยเฉพาะพลังงานหมุนเวียนมีส่วนสำคัญ ในปัจจุบันกรอบการกำกับดูแลหลักเกี่ยวกับพลังงานความร้อนใต้พิภพคือกฎหมายว่าด้วยการใช้พลังงานหมุนเวียน เช่น กฎหมายว่าด้วยไฟฟ้า กฎหมายว่าด้วยการใช้พลังงานอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ และเอกสารแนวทางของพวกเขา ในส่วนของมาตรการส่งเสริมการรับซื้อไฟฟ้าจากพลังงานหมุนเวียนจนถึงปัจจุบัน เวียดนามมีการพิจารณาเพียงหนึ่งครั้งคือครั้งที่ 31/2011 / QĐ-TTG ควบคุมกลไกที่สนับสนุนการพัฒนาโครงการพลังงานลม อย่างไรก็ตาม อัตราค่าไฟฟ้าที่สนับสนุนนี้ยังต่ำกว่าที่นักลงทุนคาดหวัง

นอกจากการขาดกรอบทางกฎหมาย กลไกการกำหนดราคาในตลาดไฟฟ้าของเวียดนามก็เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับบริษัทต่างชาติที่ลงทุนในโครงการพลังงานความร้อนใต้พิภพ ปัจจุบันการไฟฟ้าของเวียดนาม (EVN) เป็นเพียงผู้จำหน่ายและซื้อไฟฟ้าในราคาที่ต่ำมากและความสามารถในการแข่งขันในตลาดนี้ยังไม่เกิดขึ้นจริง

จากทั้งหมดแม้ว่าจะยังไม่ได้มีกรอบทางกฎหมายเฉพาะสำหรับการพัฒนาโครงการความร้อนใต้พิภพและอุปสรรคในตลาดไฟฟ้าโดยที่ยังคงมีทรัพยากรความร้อนใต้พิภพที่ยังไม่ได้ใช้ ส่วนใหญ่เวียดนามมีพื้นที่ที่จำเป็นสำหรับการพัฒนาโครงการลงทุนด้านพลังงาน และเมื่อเร็ว ๆ นี้เวียดนามได้ออกกฎระเบียบและนโยบายหลายประการเพื่ออำนวยความสะดวกและส่งเสริมการลงทุนในภาคพลังงานทดแทนโดยเฉพาะอย่างยิ่งภายใต้แผนแม่บทแห่งชาติเพื่อการพัฒนาพลังงานเวียดนาม จัดลำดับความสำคัญของการพัฒนาแหล่งพลังงานหมุนเวียนเพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าจากแหล่งพลังงานเหล่านี้

จากการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตผ่านความเห็นของนักวิชาการและนักวิเคราะห์ พบว่าปัจจัยส่วนใหญ่ที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตของบริษัทและนักลงทุนที่เลือกมาลงทุนที่ภูมิภาคเวียดนามกลางมีดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนของแต่ละบริษัทในพื้นที่เวียดนามกลาง

บริษัท	บริษัทที่ลงทุนในเขตเศรษฐกิจ Việt Nam-Singapore Industrial Park (VSIP)	บริษัทที่ลงทุนในเขตเศรษฐกิจ Da Nang High-Tech Park and Industrial Zone	บริษัท Ormat Technologies Inc	Total
ปัจจัยที่มีผลต่อการลงทุน				
ปัจจัยปฐมภูมิ	<ul style="list-style-type: none"> - การขนส่งสะดวกโดยตั้งอยู่ที่ถนนสายหลักของประเทศ - แรงงานราคาถูก - ที่ดินยังมีราคาต่ำ 	<ul style="list-style-type: none"> - การขนส่งอยู่ตามแนวชายฝั่งตอนกลางสามารถเข้าถึงได้อย่างง่ายดายผ่านทางหลวงสายหลัก ท่าเรือและเที่ยวบินระหว่างประเทศ - แรงงานราคาถูก 	<ul style="list-style-type: none"> - วัตถุประสงค์อยู่ใกล้แหล่งอุตสาหกรรม - ที่ดินยังมีราคาต่ำ - พลังงานไฟฟ้า 	<ul style="list-style-type: none"> - การขนส่งสะดวกเนื่องจากมีถนนสายหลักเข้าถึงพื้นที่สำคัญและบริเวณชายฝั่งมีท่าเรือน้ำลึก - แรงงานราคาถูก - ที่ดินมีราคาต่ำ ง่ายต่อการเข้าถึง - วัตถุประสงค์อยู่ใกล้แหล่งอุตสาหกรรม - แหล่งพลังงานอยู่ในพื้นที่

ปัจจัยทฤษฎีภูมิ	-นโยบายรัฐบาล สนับสนุนการลงทุน โดยตรงจาก ต่างประเทศ (FDI)	-นโยบายรัฐบาลมี นโยบายทางเศรษฐกิจ ของรัฐบาลท้องถิ่น เสนอสิ่งจูงใจให้นัก ลงทุน -งานวิจัย	-งานวิจัย	-นโยบายรัฐบาลสนับสนุน การลงทุนโดยตรงจาก ต่างประเทศและเน้น สนับสนุนให้ท้องถิ่นเข้ามา มีส่วนในแง่ของการลงทุน ผ่านการเสนอแรงจูงใจ -งานวิจัย
-----------------	--	--	-----------	--

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

ปัจจัยส่วนใหญ่ที่มีผลต่อการเลือกเข้ามาลงทุนในภูมิภาคเวียดนามกลางคือการคมนาคมขนส่งที่สะดวกเนื่องจากเวียดนามกลางเป็นพื้นที่เชื่อมระหว่างเมืองเศรษฐกิจอย่างเมืองฮานอยในภาคเหนือและเมืองโฮจิมินห์ นอกจากนี้ยังมีชายแดนติดกับประเทศลาวและกัมพูชา ส่งผลให้เกิดความร่วมมือทางเศรษฐกิจมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริเวณลาวบาว (Lao Bao) ซึ่งเป็นเมืองชายแดนสำคัญอยู่ในจังหวัดกวางจิ (Quang Tri) ทางภาคกลางของเวียดนาม มีพื้นที่ติดกับแขวงสะหวันนะเขต สปป.ลาว จุดเด่นของเมืองลาวบาวคือ ตั้งอยู่บนเส้นทางเศรษฐกิจตามแนวตะวันออก-ตะวันตก (EWEC) ซึ่งเชื่อมโยงการคมนาคมระหว่างพม่า ไทย สปป.ลาว และเวียดนาม นอกจากนี้ ยังเป็นที่ตั้งของเขตเศรษฐกิจพิเศษลาวบาวซึ่งรัฐบาลเวียดนามมีนโยบายดึงดูดนักลงทุนต่างชาติให้เข้ามาลงทุนด้วยการให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ อาทิ การให้เช่าที่ดินโดยไม่จำกัดพื้นที่เป็นเวลา 50 ปี การยกเว้นค่าเช่าเป็นเวลา 11 ปี เป็นต้น ส่งผลให้มีศักยภาพสูงทั้งในด้านการค้าการลงทุน และท่องเที่ยว เมืองลาวบาวจึงเป็นที่น่าจับตามองอีกแห่งหนึ่งของเวียดนาม

ปัจจัยขั้นปฐมภูมิต่อมาคือแรงงานที่ค่าแรงราคาถูก เวียดนามกลางมีประชากรประมาณ 25,265,800 ล้านคน จากประชากรทั้งหมดประมาณ 96,839,872 โดยร้อยละ 67 มีอายุระหว่าง 15 – 64 ปี ซึ่งเป็นวัยแรงงาน ในส่วนของรายได้เฉลี่ยต่อหัวของประชากรในภาคกลาง ภาคกลางยังถือว่าเป็นภาคที่มีรายได้เฉลี่ยต่อหัวต่ำ ยกเว้นสี่จังหวัดที่มีอัตราความยากจนน้อยกว่าร้อยละ 10 ได้แก่ เมืองดานัง (ร้อยละ 2.5), Thua Thien - Hue (ร้อยละ 8.9), Khanh Hoa (ร้อยละ 8), Binh Thuan (ร้อยละ 7.7) จังหวัดที่เหลือมีอัตราความยากจนสูงกว่าร้อยละ 13 ซึ่งสูง ในส่วนของจังหวัดที่มีอัตรา

ความยากจนสูงที่สุดคือ Ha Tinh ซึ่งมีเปอร์เซ็นต์สูงถึงร้อยละ 20.7 (ในปี 2013) ทำให้แรงงานในภูมิภาคเวียดนามเป็นแรงงานที่มาราคาถูก

นอกจากนี้ปัจจัยทางทุนยังเป็นปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนมายังพื้นที่เวียดนามกลางได้เป็นอย่างดี เนื่องจากพื้นที่เวียดนามกลางยังไม่จัดว่าเป็นพื้นที่พัฒนามากนัก ทำให้ราคาที่ดินยังไม่ถูกมาก สามารถเข้าถึงได้ง่ายกว่าภูมิภาคอื่นๆ อีกทั้งรัฐบาลเวียดนามและรัฐบาลท้องถิ่นยังจัดสรรสิ่งอำนวยความสะดวกไว้เพื่อส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่ดังกล่าว ทั้งโครงสร้างพื้นฐานและปัจจัยการผลิตต่างๆ เป็นต้น

ในส่วนของปัจจัยทางด้านทุนโดยภูมิส่วนใหญ่ที่ส่งผลต่อการลงทุนในภูมิภาคเวียดนามกลาง ได้แก่ นโยบายรัฐและงานวิจัย เนื่องจากพื้นที่เวียดนามกลางยังไม่ถูกพัฒนามากนัก รัฐบาลจึงร่วมกับหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องของศึกษาวิจัยพื้นที่ต่างๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับนักลงทุน และมีนโยบายในการสนับสนุนการลงทุนในภาคส่วนต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่เขตเศรษฐกิจพิเศษที่มีการมอบสิทธิประโยชน์ในการลงทุน รวมถึงการงดเว้นภาษีแรกเข้า เป็นต้น

อย่างไรก็ตามแม้ว่าเวียดนามกลางจะมีปัจจัยหลายประการที่เอื้อต่อการเข้ามาลงทุน แต่เวียดนามกลางยังมีความท้าทายในเรื่องของสภาพภูมิศาสตร์ที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบสูง มีแนวภูเขาขวางกั้น ทำให้หลายพื้นที่ไม่สามารถใช้ประโยชน์ได้ แรงงานที่ขาดทักษะ เนื่องจากวัยแรงงานที่ได้รับการศึกษามักจะย้ายถิ่นฐานไปทำงานในเมืองฮานอยและโฮจิมินห์ และกรอบกฎหมายและนโยบายบางประการที่ยังไม่เปิดกว้างสำหรับการลงทุนบางประเภท ทำให้การดำเนินงานล่าช้า เป็นต้น ด้วยปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ทำให้การลงทุนอุตสาหกรรมผลิตบางประเภทจำเป็นต้องย้ายไปลงทุนยังพื้นที่อื่นหรือประเทศอื่นที่เอื้ออำนวยมากกว่า

4.3 ผลการวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลาง

ตารางที่ 7 วิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลางผ่านปัจจัยขั้นปฐมภูมิ

การวิเคราะห์ ปัจจัยปฐมภูมิ	จุดแข็ง	จุดอ่อน
แรงงาน	<ul style="list-style-type: none"> - มีจำนวนแรงงานฝีมือมาก - ราคาแรงงานยังต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับภูมิภาคอื่นในประเทศ 	<ul style="list-style-type: none"> - แรงงานเป็นแรงงานไม่มีทักษะ เนื่องจากมักอพยพไปทำงานที่ฮานอยและโฮจิมินห์
วัตถุดิบ	<ul style="list-style-type: none"> - เวียดนามกลางมีทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลายและอุดมสมบูรณ์ มีวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรม นอกจากนี้ยังมีไม้และพืชทางการแพทย์ที่มีคุณค่า - เป็นแหล่งแร่ธรรมชาติขนาดใหญ่ ได้แก่ ไททาน, บอกลไซต์, วุลแฟรม, ดีบุก, ดินขาว, หินปูน, ถ่านหิน, ปิโตรเลียม, ฯลฯ 	<ul style="list-style-type: none"> - หลายพื้นที่ในเวียดนามกลางเข้าถึงได้ยาก เนื่องจากพื้นที่บางส่วนเป็นภูเขาสูง และบางส่วนยังเกิดภัยพิบัติ
พลังงาน	<ul style="list-style-type: none"> - เวียดนามกลางมีแหล่งพลังงานขนาดใหญ่หลายแห่งทั้งแหล่งพลังงานไฟฟ้าใต้ดิน และพลังงานน้ำ 	<ul style="list-style-type: none"> - นโยบายท้องถิ่นและนโยบายจากส่วนกลางยังไม่อำนวยความสะดวกในการลงทุนภาคพลังงานมากเท่าที่ควร
การขนส่ง	<ul style="list-style-type: none"> - เวียดนามกลางมีสนามบินที่พัฒนาแล้วซึ่งประกอบด้วยสนามบินนานาชาติ 3 แห่งและอีกหลายสนามบินท้องถิ่น - ระบบท่าเรือหลักที่มีอยู่นั้นได้รับการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานอย่างรวดเร็ว 	<ul style="list-style-type: none"> - พื้นที่ในเขตชนบท เช่น บริเวณที่ราบสูง บริเวณเทือกเขาสูง การบริการทางคมนาคมยังไม่อาจเข้าถึงและให้บริการได้มากเท่าที่ควร

<p>ภูมิภาค</p>	<p>- มีชายฝั่งที่ยาวกว่า 1,500 กม. เวียดนามกลางตั้งอยู่ในตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่ดีระหว่าง สองศูนย์กลางเศรษฐกิจ - การเมืองที่สำคัญ (ฮานอยและเมืองโฮจิมินห์) พื้นที่เวียดนามกลางตั้งอยู่บนแกนการจราจรทางทิศเหนือ - ใต้ของรถไฟ ถนนทางหลวง และเส้นทางทางทะเล</p> <p>- เวียดนามกลางยังเป็นจุดสุดท้ายของ EWEC (East West Economic Corridor) ที่ทอดยาวจากพม่าผ่านประเทศไทยและลาว พื้นที่นี้เป็นประตูสำคัญสู่ทะเลตะวันออกของประเทศอนุภูมิภาคแม่น้ำโขง (GMS)</p>	<p>- ในพื้นที่ลุ่มตอนกลางของเวียดนามมักจะเกิดอุทกภัย และพื้นที่ขนาดใหญ่ที่น้ำท่วมมักจะเกิดน้ำท่วมขังเป็นเวลานาน ในที่ราบสูงตอนกลางของเวียดนามมักจะเกิดภัยธรรมชาติน้ำท่วมฉับพลัน</p> <p>- ภูมิภาคเวียดนามกลาง ในช่วงฤดูฝนมักจะเกิดพายุและพายุหมุนเขตร้อน</p>
<p>ตลาด</p>	<p>- เวียดนามกลางเป็นตลาดใหม่ประชากรเติบโตกับสินค้าและบริการใหม่ๆ ทำให้มีการจับจ่ายใช้สอยมาก</p>	<p>- ประชากรที่มีกำลังซื้อสูงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในนครโฮจิมินห์และจังหวัดรอบนอก กรุงฮานอย และจังหวัดต่างๆ บริเวณใกล้สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญทางเศรษฐกิจ ทำให้ตลาดของเวียดนามกลางขยายตัวต่ำกว่าพื้นที่บริเวณดังกล่าว</p>

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

ตารางที่ 8 วิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนาม
กลางผ่านปัจจัยขั้นทุติยภูมิ

การวิเคราะห์ ปัจจัยทุติยภูมิ	โอกาส	อุปสรรค
นโยบาย	<ul style="list-style-type: none"> - นโยบายสนับสนุนการลงทุนอุตสาหกรรมหลักในเวียดนามกลางที่มาจากรัฐบาลกลางส่วนใหญ่ ได้แก่ นโยบายงดเว้นภาษี นโยบายอัตราดอกเบี้ยพิเศษ นโยบายให้เช่าที่ดินพิเศษ นโยบายคืนภาษี นโยบายสิทธิประโยชน์ทางภาษีในการนำเข้า เป็นต้น รัฐบาลเวียดนามยังมีนโยบายส่งเสริมให้ชาวต่างชาติเข้ามาทำการค้า โดยมี การปรับปรุงและแก้ไขกฎระเบียบ เพื่อให้เอื้ออำนวยต่อการจัดตั้ง Trading Company โดยอนุญาตให้ชาวต่างชาติสามารถจัดตั้งบริษัท trading โดยจดทะเบียนเป็นเจ้าของได้ 100% - มีนโยบายส่วนท้องถิ่นที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการลงทุนอย่างเหมาะสมในแต่ละพื้นที่ เช่น นโยบายปรับระดับ ปรับปรุงเหมืองและเทคนิคโครงสร้างพื้นฐานทางในจังหวัดชาลาเย เป็นต้น 	<ul style="list-style-type: none"> - เมืองฮานอยและเมืองโฮจิมินห์ ที่เป็นเมืองชั้นนำทางเศรษฐกิจของเวียดนาม มีนโยบายเปิดรับการลงทุน รวมถึงอำนวยความสะดวกในการลงทุนมากกว่าพื้นที่เวียดนามกลาง

ที่มา : ผู้วิจัย (2563)

จากการวิเคราะห์จุดแข็งและจุดอ่อนของปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางพบว่าเวียดนามกลางมีแรงงานจำนวนมากในราคาต่ำ คนส่วนใหญ่อายุน้อย มีสุขภาพดี เป็นมิตรและสามารถปรับตัวเข้ากับเทคโนโลยีที่ทันสมัยได้อย่างรวดเร็ว ในขณะที่ต้นทุนแรงงานที่นี้อาจต่ำกว่าจังหวัดหรือเมืองอื่น ๆ ประชากรมากกว่าร้อยละ 50 อยู่ในวัยแรงงาน แต่แรงงานส่วนใหญ่

เป็นแรงงานไม่มีทักษะ เนื่องจากมักอพยพไปทำงานที่ฮานอยและโฮจิมินห์ ทำให้ภูมิภาคเวียดนามกลางไม่ค่อยมีการลงทุนในอุตสาหกรรมชั้นสูงมากนัก

เวียดนามกลางมีมรดกทางธรรมชาติที่หลากหลายและอุดมสมบูรณ์ มีบึงเกลือหลายแห่งเหมืองทรายโดยเฉพาะทรายขาวเป็นวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรม แก้วและคริสตัล นอกจากนี้ภูมิภาคนี้ยังมีไม้และพืชทางการแพทย์ที่มีคุณค่า และยังมีแหล่งแร่ทองคำขนาดใหญ่, ไททาน, บอกลไซต์, วุลแฟรม, ดีบุก, ดินขาว, หินปูน, ถ่านหิน, ปิโตรเลียม เป็นต้น แต่จุดอ่อนที่พบคือหลายพื้นที่ในเวียดนามกลางเข้าถึงได้ยาก เนื่องจากพื้นที่บางส่วนเป็นภูเขาสูง และบางส่วนยังเกิดภัยพิบัติ เช่น ดินถล่ม น้ำท่วม เป็นต้น ในด้านพลังงาน เวียดนามกลางมีแหล่งพลังงานขนาดใหญ่หลายแห่ง มีการสร้างโครงการผลิตไฟฟ้าพลังน้ำประมาณ 200 โครงการที่กำลังสร้าง เชื่อน Zahung ในแม่น้ำ Zahung สร้างขึ้นเพื่อรองรับโรงไฟฟ้าพลังน้ำ Zahung 30 MW บริษัทหลายแห่งรวมถึงบางแห่งที่ไม่มีประสบการณ์ในโครงการพลังงานทั้งหมดได้ก้าวเข้าสู่ธุรกิจไฟฟ้าพลังน้ำ แทบจะไม่แม่น้ำในภาคกลางของเวียดนามไม่ได้รับความสนใจของนักลงทุนไฟฟ้า ในจังหวัดกวางนาม มีโครงการดังกล่าวมากมายในพื้นที่เวียดนามกลาง แต่ในปัจจุบันนโยบายท้องถิ่นและนโยบายจากส่วนกลางยังไม่อำนวยความสะดวกในการลงทุนภาคพลังงานมากเท่าที่ควร รวมถึงงานวิจัยในแง่พื้นที่ ทำให้บริษัทที่จะเข้ามาลงทุนจำเป็นต้องทำการศึกษาข้อมูลด้วยตนเองและทำให้เกิดความล่าช้า

การขนส่ง เวียดนามกลางมีสนามบินที่พัฒนาแล้วซึ่งประกอบด้วยสนามบินนานาชาติ 3 แห่ง ได้แก่ สนามบินดานัง (สนามบินที่ใหญ่ที่สุดอันดับ 3) สนามบินแคมรานห์(คันทฮั่ว) และสนามบินญูบาย(เทียนเทียน - เว้) และอีกหลายสนามบิน ได้แก่ สนามบิน Phu Cat (Binh Dinh) สนามบิน Dong Tac (Phu Yen) สนามบิน Pleiku (Gia Lai) และสนามบิน Buon Me Thuoc (Daklak) ซึ่งสนามบิน Chu Lai ได้รับการเลื่อนตำแหน่งให้เป็นสนามบินการขนส่งระหว่างประเทศในภูมิภาค ระบบท่าเรือน้ำลึกที่มีอยู่นั้นได้รับการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานอย่างรวดเร็วทั้ง ท่าเรือ Tien Sa (Da Nang) ท่าเรือ Quy Nhon (Binh Dinh) ท่าเรือ Chan May (Thua Thien - Hue) ท่าเรือ Ky Ha (Quang Nam) ท่าเรือ Dung Quat (Quang Ngai) ท่าเรือ Vung Ro (Phu Yen) ท่าเรือ Cam Ranh และท่าเรือ Van Phong International Transshipment Port (Khanh Hoa) เวียดนามกลางยังเป็นจุดสุดท้ายของ EWEC (East West Economic Corridor) ที่ทอดยาวจากพม่าผ่านประเทศไทยและลาว พื้นที่นี้เป็นประตูสำคัญสู่ทะเลตะวันออกของประเทศอนุภูมิภาคกลุ่มแม่น้ำโขง (GMS) ดังนั้น

เวียดนามกลางจึงมีความได้เปรียบในการแข่งขันการพัฒนาภาคเศรษฐกิจ จุดอ่อนของการขนส่งในเวียดนามกลางคือการพัฒนาที่ไม่เท่าเทียม แม้การขนส่งในพื้นที่เขตเมืองจะได้รับการอำนวยความสะดวกเป็นนอยามาก แต่พื้นที่ในเขตชนบท เช่น บริเวณที่ราบสูง บริเวณเทือกเขาสูง การบริการทางคมนาคมยังไม่อาจเข้าถึงและให้บริการได้มากเท่าไรนัก

ด้วยภูมิประเทศที่มีแนวชายฝั่งที่ยาวกว่า 1,500 กม. เวียดนามกลางตั้งอยู่ในตำแหน่งทางภูมิศาสตร์ที่คั่นระหว่าง สองศูนย์กลางเศรษฐกิจ - การเมืองที่สำคัญ (ฮานอยและเมืองโฮจิมินห์) พื้นที่เวียดนามกลางตั้งอยู่บนแกนการจราจรทางทิศเหนือ - ใต้ของรถไฟ ถนนทางหลวง และเส้นทางทางทะเล นอกเหนือจากเส้นทางเดินเรือและการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ เวียดนามกลางยังเป็นจุดสุดท้ายของ EWEC (East West Economic Corridor) ดังนั้นเวียดนามกลางจึงมีความได้เปรียบในการแข่งขันการพัฒนาภาคเศรษฐกิจสำคัญทางทะเลที่เอื้อต่อการเติบโตของภูมิภาค เช่น โรงกลั่นน้ำมัน การต่อเรือ การขนส่งทางเรือ และการขนส่งทางทะเลการขนส่ง (รวมถึงการผ่านสนามบินและท่าเรือ) ฯลฯ แต่ในพื้นที่ลุ่มตอนกลางของเวียดนามมักจะเกิดอุทกภัย และพื้นที่ขนาดใหญ่ที่น้ำท่วมมักจะเกิดน้ำท่วมขังเป็นเวลานาน ในที่ราบสูงตอนกลางของเวียดนามมักจะเกิดภัยธรรมชาติน้ำท่วมฉับพลัน นอกจากนี้ภูมิภาคเวียดนามกลาง ในช่วงฤดูฝนมักจะเกิดพายุและพายุหมุนเขตร้อน

ตลาดในเวียดนามกลางเป็นตลาดใหม่ประชากรตื่นตัวกับสินค้าและบริการใหม่ๆ ทำให้มีการจับจ่ายใช้สอยมาก ประกอบกับชาวเวียดนามเริ่มมีกำลังซื้อมากขึ้นตามการขยายตัวทางเศรษฐกิจทำให้ตลาดในเวียดนามกลางมีการขยายตัวมากและการบริโภคภายในเพิ่มมากขึ้น ทว่าแม้พื้นที่เวียดนามกลางแม้จะมีการขยายตัวทางเศรษฐกิจมากและการบริโภคภายในมากขึ้น แต่ประชากรที่มีกำลังซื้อสูงส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในนครโฮจิมินห์และจังหวัดรอบนอก กรุงฮานอย และจังหวัดต่างๆ บริเวณใกล้สามเหลี่ยมปากแม่น้ำโขงซึ่งเป็นพื้นที่สำคัญทางเศรษฐกิจ ทำให้ตลาดของเวียดนามกลางขยายตัวต่ำกว่าพื้นที่บริเวณดังกล่าว

ในส่วนของปัจจัยเหตุภูมิพบว่านโยบายมีส่วนสำคัญในการส่งเสริมการลงทุนในพื้นที่เวียดนามกลาง โดยภูมิภาคเวียดนามกลางแบ่งเป็นสามส่วนได้แก่ บริเวณที่ราบสูงตอนกลาง บริเวณชายฝั่งทะเลตอนเหนือของเวียดนามกลาง และบริเวณชายฝั่งทะเลตอนใต้ของเวียดนามกลาง ความแตกต่างของภูมิศาสตร์ในแต่ละพื้นที่ทำให้นโยบายการพัฒนาและสนับสนุนการลงทุนในพื้นที่เวียดนามกลางแตกต่างกัน อย่างไรก็ตามนโยบายสนับสนุนการลงทุนอุตสาหกรรมหลักในเวียดนาม

กลางที่มาจากรัฐบาลกลางส่วนใหญ่ ได้แก่ นโยบายงดเว้นภาษี นโยบายอัตราดอกเบี้ยพิเศษ นโยบายให้เช่าที่ดินพิเศษ นโยบายคืนภาษี นโยบายสิทธิประโยชน์ทางภาษีในการนำเข้า โดยผู้ประกอบการรายใหม่ที่เข้ามาลงทุนจะได้รับการลดภาษีร้อยละ 10 เป็นเวลา 15 ปี นับตั้งแต่วันที่ที่มีการผลิต และได้รับการงดเว้นภาษีร้อยละ 100 ใน 4 ปีแรกและลดร้อยละ 50 จากอัตราภาษีร้อยละ 10 รัฐบาลเวียดนามยังมีนโยบายส่งเสริมให้ชาวต่างชาติเข้ามาทำการค้า โดยมีการปรับปรุงและแก้ไขกฎระเบียบเพื่อให้เอื้ออำนวยต่อการจัดตั้ง Trading Company โดยอนุญาตให้ชาวต่างชาติ สามารถจัดตั้งบริษัท trading โดยจดทะเบียนเป็นเจ้าของได้ร้อยละ 100 นอกจากนี้ยังมีนโยบายส่วนท้องถิ่นที่สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการลงทุนอย่างเหมาะสมในแต่ละพื้นที่ เช่น นโยบายปรับระดับ ปรับปรุงเหมือง และเทคนิคโครงสร้างพื้นฐานทางในจังหวัดซาลาย เป็นต้น อย่างไรก็ตามแม้เวียดนามกลางจะมีนโยบายสนับสนุนการลงทุนจากรัฐบาลกลางและรัฐบาลท้องถิ่นที่เป็นประโยชน์มากมาย แต่คู่แข่งที่สำคัญของเวียดนามกลางคือฮานอยและโฮจิมินห์ เมืองชั้นนำทางเศรษฐกิจของเวียดนาม ซึ่งมีนโยบายเปิดรับการลงทุน รวมถึงอำนวยความสะดวกในการลงทุนมากกว่าพื้นที่เวียดนามกลาง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง มีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ประเภทและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง และเพื่อวิเคราะห์โอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง

5.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาประเภทและมูลค่าการลงทุนของอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง พบว่าในปี 2019 ประเทศเวียดนามมีสัดส่วนการลงทุนมากที่สุด 3 ภาคการลงทุน คือการลงทุนจากรัฐบาลกลาง (Central Government) ร้อยละ 20 รองลงมาคือการลงทุนจากรัฐบาลท้องถิ่น (Sub-National Government) ร้อยละ 13 และอันดับสามคือหน่วยงานบริหารอื่นๆ (Other Public Administration) และการจัดการน้ำประปาสุขภาพและขยะอื่น ๆ ร้อยละ 10 การลงทุนส่วนใหญ่เป็นการลงทุนจากภาครัฐและเป็นการลงทุนในส่วนของโครงสร้างพื้นฐานและบริการเพื่อเตรียมพร้อมรับและชักจูงการลงทุนจากภาคเอกชน โดย 3 จังหวัดที่มีการลงทุนโครงการต่างๆมากที่สุดได้แก่ จังหวัดชาลาย (Gia Lai) จังหวัดห่งอัน (Nghê An) จังหวัดบิ่งดิ่ง (Binh Dinh) และจังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận) ตามลำดับ จากสถิติจนถึงกันยายน 2019 การลงทุนจากต่างประเทศในเวียดนามมีมูลค่า 26,160 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในช่วงดังกล่าว สาขาการผลิตแปรรูปมีการลงทุนจากต่างประเทศมากที่สุด รองลงมาคืออสังหาริมทรัพย์ และการค้าส่งและค้าปลีก ตามลำดับ

มูลค่าการลงทุนและประเภทการลงทุนที่เกิดขึ้นในภูมิภาคเวียดนามกลางนั้นเกิดขึ้นจากปัจจัยต่างๆทั้งชั้นปฐมภูมิและทุติยภูมิตามทฤษฎีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของ E. WILLARD MILLER จากการศึกษากรณีศึกษาการลงทุนในพื้นที่เวียดนามกลางจากบริษัทต่างชาติ ปัจจัยปฐมภูมิส่วนใหญ่ที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางได้แก่ การคมนาคมขนส่งที่สะดวกเนื่องจากเวียดนามกลางมีถนนสายหลักเข้าถึงพื้นที่สำคัญ มีสนามบินนานาชาติและสนามบินท้องถิ่น รวมถึงเป็นบริเวณชายฝั่งมีท่าเรือน้ำลึก แรงงานในพื้นที่มีราคาถูก และทุนที่ดินมีราคาต่ำกว่าพื้นที่อื่นในเวียดนาม ง่ายต่อการเข้าถึง ในส่วนของปัจจัยทุติยภูมิคือ นโยบายรัฐบาลสนับสนุนการ

ลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศและเน้นสนับสนุนให้ท้องถิ่นเข้ามามีส่วนในแง่ของการลงทุนผ่านการเสนอแรงจูงใจ และงานวิจัยที่อำนวยความสะดวกในการเข้ามาตั้งโรงงานอุตสาหกรรม

หลังจากวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง แล้วจะพบว่าโอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางนั้นมีความแตกต่างกันในแง่ยุทธศาสตร์ คุณภาพ การเข้าถึงในเชิงข้อมูลและพื้นที่ทางภูมิศาสตร์

5.2 อภิปรายผลการศึกษา

การศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางผ่านประเภทยุทธศาสตร์การลงทุน ปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิต รวมถึงโอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง พบว่าการเติบโตของเศรษฐกิจเวียดนาม รวมถึงมูลค่าการลงทุนในแต่ละช่วงเวลามีผลผกผันตามปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอกประเทศที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าว ทั้งสถานะเศรษฐกิจโลก วิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ แต่เวียดนามมีการปรับเปลี่ยนแนวทางในการรับมือเพื่อแก้ปัญหาและสร้างความเชื่อมั่นให้นักลงทุนกลับมาลงทุนในประเทศ รวมถึงพื้นที่เวียดนามกลางเองที่รัฐบาลส่วนท้องถิ่นได้ออกนโยบายกระตุ้นการลงทุนต่างๆ อาทิ ลดภาษีการนำเข้าเครื่องจักรและงดเว้นภาษีในช่วงแรกของการเข้ามาลงทุน เพื่อเอื้อประโยชน์ให้แก่นักลงทุน

จากปัจจัยที่ส่งผลต่อการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตพบว่าเวียดนามกลางมีความแตกต่างกันในการเอื้อการลงทุนในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากเวียดนามกลางมีความแตกต่างทางด้านภูมิศาสตร์สูง ซึ่งสามารถแบ่งเวียดนามกลางออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่ บริเวณที่ราบสูงตอนกลาง บริเวณชายฝั่งทะเลตอนเหนือของเวียดนามกลาง และบริเวณชายฝั่งทะเลตอนใต้ของเวียดนามกลาง ในแต่ละภูมิภาคย่อยมีปัจจัยที่ส่งเสริมการลงทุนที่แตกต่างกัน ทั้ง การคมนาคม ตลาดและวัตถุดิบ เวียดนามกลางในตอนนี้จึงมีปัญหการกระจุกตัวความเจริญอยู่ในจังหวัดที่มีการพัฒนาด้านสาธารณูปโภคและการคมนาคมสูง ในขณะที่บางพื้นที่ซึ่งเป็นพื้นที่เข้าถึงยากเนื่องจากปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ทำให้การลงทุนในด้านต่างๆยากที่จะเข้าถึง การศึกษาโอกาสการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลางพบว่านโยบายรัฐมีส่วนสำคัญในการสนับสนุนทั้งในแง่ของนโยบายจากรัฐบาลกลางและนโยบายส่วนท้องถิ่น โดยการพัฒนาและส่งเสริมอุตสาหกรรมทุกพื้นที่ของประเทศมีจุดเริ่มต้นมาจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและการปฏิรูปโดยเหมา (1986-1988) ให้มีการเพิ่มบทบาทของภาคเอกชนมากขึ้น การกระจาย

รายได้แก่ภาครัฐกิจและท้องถิ่น การเปิดเสรีการลงทุน เพื่อดึงดูดการเข้ามาลงทุนของต่างชาติมากขึ้น แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระยะ 10 ปี (2011-2020) ที่มีวัตถุประสงค์ คือ พัฒนาอุตสาหกรรมและความทันสมัย ปรับโครงสร้างด้านการผลิตและการบริการ โดยการเน้นอุตสาหกรรมสนับสนุน ปรับโครงสร้างวิสาหกิจ ปรับปรุงคุณภาพรัฐวิสาหกิจ และพัฒนาวิสาหกิจเอกชน ให้มีความสำคัญกับตลาดภายในประเทศมากขึ้น และปรับปรุงกลไกการลงทุนและเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการลงทุน นอกจากนี้ แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระยะ 10 ปี เวียดนามยังมีการจัดทำแผนพัฒนาสังคม-เศรษฐกิจแห่งชาติทุก 5 ปี เพื่อสนับสนุนให้การพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างรวดเร็วมากขึ้น และยังมีนโยบายพัฒนาภูมิภาคเวียดนามกลาง ครอบคลุมเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลางที่ประกอบด้วย 4 จังหวัด คือ จังหวัดเถื่อเทียนเว้ จังหวัดกว๋างนาม จังหวัดกว๋างหงาย จังหวัดบิ่งดิ่งและนครดานัง โดยรัฐบาลมีเป้าหมายที่จะพัฒนาอุตสาหกรรมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในพื้นที่เหล่านี้

ในส่วนของโอกาสและอุปสรรคในการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในเวียดนามกลาง ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle Theory) โดย เรย์มอนด์ เวอร์นอน มาประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์ร่วมกับทฤษฎีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมของ โดย E. WILLARD MILLER ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยในการตัดสินใจเข้ามาลงทุนในพื้นที่เวียดนามกลางของนักลงทุนตรงกับทฤษฎีการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม เนื่องจากเวียดนามกลางทางฝั่งตะวันออกเป็นพื้นที่ชายฝั่งทะเล ทำให้มีการพัฒนาระบบท่าเรือน้ำลึกที่มีอยู่ได้รับการพัฒนาและปรับปรุงโครงสร้างพื้นฐานอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้เวียดนามกลางยังมีสนามบินที่พัฒนาแล้วซึ่งประกอบด้วยสนามบินนานาชาติ 3 แห่ง และถนนสายหลัก การคมนาคมขนส่งที่หลากหลายเชื่อมต่อบริเวณสำคัญในประเทศและต่างประเทศประกอบกับการที่เวียดนามกลางตั้งอยู่ในส่วนกลางของประเทศ เป็นจุดเชื่อมระหว่างภาคเหนือ ภาคใต้ และประเทศลาว ทำให้เวียดนามเป็นพื้นที่นำเข้ามาลงทุนอุตสาหกรรมการผลิต ประกอบกับมีวัตถุดิบในพื้นที่เป็นแร่ธาตุสำคัญรวมถึงทรัพยากรธรรมชาติที่หลากหลาย และยังเป็นตลาดที่กำลังขยายตัวเนื่องจากการบริโภคสินค้าในพื้นที่ยังอยู่ในขั้นเจริญเติบโต แต่ยังไม่ถึงจุดอิ่มตัว ทำให้การบริโภคภายในยังมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยการวิเคราะห์ดังกล่าวประยุกต์มาจากทฤษฎีวงจรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle Theory)

นอกจากนี้เวียดนามกลางยังมีแรงงานฝีมือจำนวนมากและมีราคาถูก เหมาะแก่่อุตสาหกรรมที่ใช้แรงงานเป็นกำลังสำคัญในการผลิต เพราะสามารถช่วยลดต้นทุนการผลิตได้ เวียดนามกลางมี

สาธารณูปโภคที่พร้อมสำหรับการลงทุนอุตสาหกรรม อีกทั้งในอนาคตรัฐบาลกลางและรัฐบาลส่วนท้องถิ่นยังมีแผนจะปรับปรุงสาธารณูปโภคให้ครอบคลุมทุกพื้นที่มากขึ้นเพื่ออำนวยความสะดวกต่อนักลงทุน ปัจจัยเหล่านี้เป็นปัจจัยที่ดึงดูดการลงทุนเข้ามาในพื้นที่ดังจะเห็นได้จากบทความวิจัย การลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศจีน : ปัจจัยและผลกระทบ (Foreign Direct Investment in China : Determinants and Impacts) (Ning Zhang; 2554) ที่กล่าวถึงปัจจัยการกระจายการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศจีน ผลการศึกษาสามารถสรุปถึงปัจจัยที่ส่งต่อการลงทุนได้แก่ ขนาดของตลาด ภูมิศาสตร์ ราคาค่าแรง และอัตราภาษี ซึ่งสอดคล้องกับบทความวิจัย กฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยและเวียดนาม (นพมาศ มงคลสาร; 2551) ที่กล่าวถึงความสำคัญของมาตรการภาษีที่ควรถูกปรับให้เหมาะสมจึงจะดึงดูดการลงทุนจากต่างประเทศได้ และบทความวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย (อภิรัตน์ จิตต์ช่วย; 2554) ที่แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของนโยบายและมาตรการอื่นๆ ในการดึงดูดการลงทุน ซึ่งสามารถนำมาปรับเปลี่ยนให้เข้ากับบริบทของภูมิภาคเวียดนามกลางได้ หนึ่งในมาตรการหรือนโยบายที่นำมาสู่ความสำเร็จในการดึงดูดการลงทุนคือการสร้างเขตเศรษฐกิจพิเศษ ในบทความวิจัย ปัจจัยการวิจัยที่มีผลต่อการดึงดูดการลงทุนในเขตอุตสาหกรรมในเวียดนามกลาง (Nguyễn Phúc Nguyễn; 2013) ได้พูดถึงความสำคัญของการลงทุนในเขตเศรษฐกิจ ซึ่งเขตเศรษฐกิจมักจะมีการงดเว้นภาษารอหรือลดภาษี ความพร้อมด้านสาธารณูปโภค นอกจากประโยชน์ที่ตามมาจากการรวมกลุ่มอุตสาหกรรม ไม่ว่าจะเป็นความสะดวกในการส่งต่อสินค้าระหว่างอุตสาหกรรมหลักและอุตสาหกรรมรองที่มีหน้าที่ส่งวัตถุดิบ เป็นต้น

อย่างไรก็ตามในการศึกษาโอกาสการลงทุนในเวียดนามกลางนั้นยังพบจุดอ่อนและอุปสรรคในการลงทุน ไม่ว่าจะเป็นแรงงานที่มีทักษะในพื้นที่ย้ายออกไปอยู่ภูมิภาคเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ ทำให้ในเวียดนามกลางไม่มีอุตสาหกรรมชั้นสูงมาลงทุนมากนัก ความเหลื่อมล้ำในพื้นที่อันมีผลจากความแตกต่างทางภูมิศาสตร์ นำมาสู่การเข้าถึงด้านสาธารณูปโภคที่ไม่ทั่วถึง ตลาดที่กระจุกตัวอยู่ในบริเวณดานังและจังหวัดชายฝั่งทะเล กรอบกฎหมายและนโยบายที่ไม่เอื้ออำนวยการลงทุนบางประเภทเท่าที่ควร เป็นต้น นอกจากนี้อีกหนึ่งปัญหาคือเวียดนามมีระบบการปกครองแบบสังคมนิยมอำนาจการตัดสินใจอยู่ที่หน่วยงานของรัฐเพียงองค์กรเดียว ทำให้การดำเนินงานมีความล่าช้าและไม่สามารถดูแลภาคการลงทุนและอุตสาหกรรมอย่างเต็มประสิทธิภาพได้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะทางนโยบาย

ข้อเสนอแนะหลังจากทำการศึกษาโอกาสการลงทุนในพื้นที่เวียดนามกลางสำหรับประเทศไทย ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็นว่า ควรจัดพื้นที่สำหรับอุตสาหกรรมเดียวกันให้ตั้งอยู่ใกล้อุตสาหกรรมรองและแหล่งวัตถุดิบ เพื่อประหยัดค่าขนส่งและลดเวลาของการขนส่ง ควรสร้างเกณฑ์มาตรฐานแรงงานเดียวกัน เพื่อสนับสนุนให้มีการพัฒนาทักษะแรงงาน และควรมีการอบรมแรงงานสำหรับอุตสาหกรรมเฉพาะที่ต้องใช้ทักษะและความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษ ควรมีการจัดตั้งศูนย์วิจัยเฉพาะสำหรับวิจัยด้านอุตสาหกรรมการผลิตโดยเฉพาะเพื่ออำนวยความสะดวกแก่นักลงทุน นอกจากนี้ควรมีมาตรการในการสร้างความเชื่อมั่นให้นักลงทุนกรณีเกิดภัยธรรมชาติ เช่น มีการจ่ายเงินทดแทน มีการทำประกันภัยโรงงาน เป็นต้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะงานวิจัยในอนาคต

- 1) ควรมีการศึกษาเส้นทางอุตสาหกรรมในเวียดนามกลาง โดยแบ่งว่าพื้นที่ใดทำอุตสาหกรรมชนิดใด และเหตุผลในการตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในพื้นที่ดังกล่าว
- 2) ควรมีการศึกษาศักยภาพของพื้นที่ที่ราบสูงของเวียดนามกลางโดยละเอียด เนื่องจากปัจจุบันยังเป็นพื้นที่ที่ยังไม่เปิดกว้างมากนัก แต่ด้วยภูมิศาสตร์ที่ติดกับประเทศลาว จึงเป็นประตูสำคัญระหว่างประเทศ

5.4 ข้อจำกัด

- 5.4.1 ระยะเวลาที่จำกัด ทำให้ไม่สามารถสืบค้นข้อมูลเชิงลึกได้เท่าที่ควร
- 5.4.2 งบประมาณในการศึกษา จึงไม่สามารถเข้าไปศึกษาในพื้นที่จริงได้
- 5.4.3 การเข้าถึงข้อมูลเชิงลึกจำกัด เนื่องจากหลายข้อมูลสงวนไว้เฉพาะหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จึงไม่สามารถหาข้อมูลเชิงลึกได้

บรรณานุกรม

1. หนังสือและเอกสารตีพิมพ์

1.1 ภาษาไทย

เขียน ชีระวิทย์. (2542). “เวียดนาม สังคม เศรษฐกิจ ความมั่งคั่ง การเมือง และการต่างประเทศ”.

พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

วิชัย ศรีคำ. (2547). **ภูมิศาสตร์อุตสาหกรรม**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร

อภิเศก ปันสุวรรณ. (2540). “การวิเคราะห์ที่ตั้งอุตสาหกรรมการผลิตในภาคตะวันตกและภาคใต้ของประเทศไทย”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาภูมิศาสตร์อุตสาหกรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

1.2 ภาษาต่างประเทศ

Miller, E W. (1997). **Manufacturing: A Study of Industrial Location**. Pennsylvania: Pennsylvania Syate University Press, 1997

2. สื่ออิเล็กทรอนิกส์

2.1 ภาษาไทย

กรรณิการ์ พรจิตรสุวรรณ. (2012). **วัฏจักรชีวิตผลิตภัณฑ์ (Product Life Cycle)**. เข้าถึงเมื่อ 31 พฤศจิกายน 2562. เข้าถึงได้จาก <http://kantakannikar.blogspot.com/2012/09/product-life-cycle.html>

กรมการส่งออก กระทรวงพาณิชย์. (2554). **คู่มือ การค้าและการลงทุน สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.aecthaibiz.com/aecadmin/uploads/20150506_110821.pdf

กรมเจรจาการค้าระหว่างประเทศ สำนักอาเซียน. **Vietnam Economic Reform**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก <http://www.dtn.go.th/files/58/asia/Vietnam/p1.pdf>

กรมเศรษฐกิจระหว่างประเทศ กรมการต่างประเทศ. (2556). **เวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://www.thaibiz.net/th/market/The-Socialist-Republic-of-Vietnam>

- โครงการส่งเสริมการจัดหาวัตถุดิบและการลงทุนด้านเหมืองแร่ คณะวิศวกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. **ข้อมูลด้านอุตสาหกรรมเหมืองแร่สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม.**
เข้าถึงเมื่อวันที่ 14 ตุลาคม 2562. เข้าถึงได้จาก http://www.dmr.go.th/download/article/article_20140204093131.pdf
- จิตรลดา กิจกมลธรรม. (2559). **เวียดนาม – ข้อมูลพื้นฐาน.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2561.
เข้าถึงได้จาก http://www.sac.or.th/databases/southeastasia/subject.php?c_id=11&sj_id=83
- ชญานี ชวะโนทย์. (2561). **นโยบายปฏิรูปเศรษฐกิจกับการพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศ
เวียดนาม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <file:///C:/Users/hp/Downloads/112053-Article%20Text-287301-1-10-20180215.pdf>
- ณัฐฉิณี เนตรอำไพ. (2555). **รายงานภาพรวมการลงทุนโลก ปี 2554.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 24 มกราคม
2563. เข้าถึงได้จาก http://www.boi.go.th/upload/content/world2011_19939.pdf
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. (2006). **มองเพื่อนบ้านผ่าน...EXIM.** เข้าถึงเมื่อ
วันที่ 22 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.ryt9.com/s/ryt9/48540>
- ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย. (2550). **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในแต่
ละภูมิภาคของเวียดนาม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก
<http://www.harvardasia.co.th/wp-content/uploads/2016/09/1808.pdf>
- ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2555). **สรุปภาวะเศรษฐกิจเวียดนามปี 2555 และแนวโน้มปี 2556.**
เข้าถึงเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก https://www.bot.or.th/Thai/MonetaryPolicy/EconMakhongCanelArea/Vietnam/Doelib_Econ_VN/vietnam2555.pdf
- ธัญญาทิพย์ ศรีพนา. (2557). **การตั้งแท่นขุดเจาะน้ำมันของจีนกับการเผชิญหน้าระหว่างจีน-
เวียดนามทางใต้หมู่เกาะพาราเซล และท่าทีของมหาอำนาจ.** เข้าถึงได้จาก 7 กุมภาพันธ์
2563. เข้าถึงได้จาก http://www.ias.chula.ac.th/ias/th/Article-Detail.php?id=19&fbclid=IwAR30XGhEFLjcb61gYwBjKj360bbLzZsPVOcxqHigkDoqwbB0tkZ_tqcmFX0

- นพมาศ มงคลสาร. (2551). **กฎหมายภาษีอากรกับการส่งเสริมการลงทุน : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายไทยและเวียดนาม**. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <http://newtdc.thailis.or.th/docview.aspx?tdcid=259073>
- พิศิษฐ์ เสรีวิวัฒนา. (2561). **เวียดนามตอนกลาง...ตลาดเนื้อหอมที่รอต้อนรับนักลงทุนต่างชาติ**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.exim.go.th/doc/adn/49647_0.pdf
- ภาควิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. **การเลือกทำเลที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม (Selection of Plant Location)**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2562. เข้าถึงได้จาก http://elearning.nsruc.ac.th/web_elearning/sonthaya/lesson%206/lesson%206.html
- มนัสชัย จิ่งตระกูล และพงษ์เทพ จงเจริญรุ่งโรจน์. (2016). **ไขปริศนาการขยายตัวของ การส่งออกเวียดนามท่ามกลางเศรษฐกิจโลกที่ชะลอตัว**. เข้าถึงเมื่อ 30 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก https://www.bot.or.th/Thai/MonetaryPolicy/ArticleAndResearch/FAQ/FAQ_108.pdf
- เรวดี แก้วมณี. **ทฤษฎีทางเศรษฐศาสตร์กับการย้ายฐานการผลิตไปเมียนมาร์ของอุตสาหกรรมไทย**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.oie.go.th/sites/default/files/attachments/article/Relocation_Myanmar.pdf
- ศูนย์พัฒนาการค้าและธุรกิจไทยในอาเซียน สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ ณ นครโฮจิมินห์. **สรุปภาพรวมและทิศทางเศรษฐกิจของเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 13 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.ditp.go.th/contents_attach/92803/92803.pdf
- ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. **ทฤษฎี แนวความคิด เกี่ยวกับทำเลที่ตั้งอุตสาหกรรม และปัจจัยที่มีผลต่อการตั้งโรงงานอุตสาหกรรม**. เข้าถึงเมื่อ 26 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก http://161.200.145.125/bitstream/123456789/34012/7/Chantana_st_ch2.pdf?fbclid=IwAR0NqCzAmC6SgVQYgw7IARjq1u5xiadPAd_yHQ4NUxT3MgQAlxbWW93wY

สถานเอกอัครราชทูต ณ กรุงฮานอย. (2562). **ปิดภาพรวม FDI เวียดนาม ในช่วง 9 เดือนแรกของ ปี 2562.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://globthailand.com/vietnam-30102019/>

ส่วนกลยุทธ์การค้าต่างประเทศ ฝ่ายความร่วมมือระหว่างประเทศ. (2560). **สรุปภาวะเศรษฐกิจการเงิน เวียดนาม 2560.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก https://www.bot.or.th/Thai/AboutBOT/InternationalCooperation/Doc_VietnamEcon/Final-V-20190814_AR4_Vietnam_2017_DS_2_PR.pdf

สำนักงาน ก.พ. (2559). **นโยบายการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนเวียดนาม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.asean thai.net/ewt_news.php?nid=6371&filename=index

สำนักงาน ก.พ. (2558). **ระบบไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ เวียดนาม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก http://thailand.prd.go.th/1700/ewt/asean thai/ewt_w3c/ewt_news.php?nid=3318&filename=orgAsean

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. **ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.ubu.ac.th/web/files_up/18f2015082611295826.pdf

สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน. **ระบบบริหารราชการของสาธารณรัฐสังคมนิยม เวียดนาม.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.ubu.ac.th/web/files_up/18f2015082611295826.pdf

สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน(องค์การมหาชน). (2556). **ยุทธศาสตร์ความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจของสพพ. กับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามระหว่างปี 2557-2560.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก <https://www.neda.or.th/home/uploads/download/klUx1IPBZzmSKmlcgGD.pdf>

สำนักงานความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจกับประเทศเพื่อนบ้าน(องค์การมหาชน). (2556). **ยุทธศาสตร์ความร่วมมือพัฒนาเศรษฐกิจของสพพ. กับสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามระหว่างปี 2557-2560.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 พฤศจิกายน 2561 เข้าถึงได้จาก <https://www.neda.or.th/home/uploads/download/klUx1IPBZzmSKmlcgGD.pdf>

สำนักงานส่งเสริมการค้าในต่างประเทศ ณ กรุงฮานอย. (2560). **เขตเศรษฐกิจของเวียดนาม**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.ditp.go.th/contents_attach/207688/207688.pdf

สำนักพัฒนาการค้าและธุรกิจโลฟิสต์ไต้หวัน. (2556). **นโยบายของรัฐบาลประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวต่อสินค้าโลฟิสต์ไต้หวันและโอกาสของผู้ส่งออกไทย**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2562. เข้าถึงได้จาก www.ditp.go.th > contents_attach
อภิรัตน์ จิตต์ช่วย. (2554). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการลงทุนโดยตรงจากต่างประเทศในประเทศไทย**. สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <file:///C:/Users/hp/Downloads/apirat-chi-all.pdf>

2.2 ภาษาต่างประเทศ

Asia-Pacific Rural and Agriculture Credit Association. **The Impact of the Global Financial Crisis on Vietnamese Economy**. เข้าถึงเมื่อ 24 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.apraca.org/the-impact-of-the-global/>

BBC NEWS THAILAND. (2017). **เวียดนามหยุดชุดเจาะก๊าซธรรมชาติในทะเลจีนใต้แล้ว**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.bbc.com/thai/international-40702001>

Bích Diệp (2561). **Một dải miền Trung chỉ góp 14% GDP cho cả nước**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 19 กันยายน 2562. เข้าถึงได้จาก <https://dantri.com.vn/kinh-doanh/mot-dai-mien-trung-chi-gop-14-gdp-cho-ca-nuoc-1408723605.htm>

Binh Dinh Province Department of Planning and Investment. **An overview of Binh Dinh Province**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://binhdinh.eregulations.org/menu/46?l=en>

CIA The world factbook. (2015). **EAST ASIA/SOUTHEAST ASIA :: VIETNAM**. เข้าถึงเมื่อ 12 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/geos/vm.html>

- Da Nang Investment Promotion Agency. (2560). **Investing in Central Viet Nam**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://www.thaiembassy.org/hochiminh/contents/files/business-20170307-171020-443955.pdf>
- Department of Industry and Trade of Binh Dinh Province. **INVESTMENT INFORMATION INDUSTRY AND COMMERCE**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <http://binhdinhinvest.gov.vn/cat/investment-information/115-industry-and-commerce.html>
- Đình Thiên. (2016). Tăng trưởng 6,5-7% là khả thi. เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://baochinhphu.vn/Gop-y-Hien-ke/PGSTS-Tran-Dinh-Thien-Tang-truong-657-la-kha-thi/239458.vgp>
- Christopher W. Runckel. **Ninh Thuan: Opportunities on Vietnam's South Central Coast**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก http://www.business-in-asia.com/ip/ninh_thuan_vietnam.html
- EGAT International. (2015). **EGAT International annual report 2015**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.egati.co.th/images/egati/ensite/annual/2559/Annual-Report-2015.pdf>
- Invest in Quang Tri. (2018). **Lao Bao Special Economic - Commercial Zone**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <http://invest.quangtri.gov.vn/en/investment-locations/lao-bao-special-economic-commercial-zone/lao-bao-special-economic-commercial-zone-5.html>
- Kim Chi. (2019). **Japanese cash flow to Vietnam changes direction**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 18 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://vietnamnet.vn/en/business/japanese-cash-flow-to-vietnam-changes-direction-538481.html>
- Laura Angelstorf, Switzerland Global Enterprise. (2017). **NEW BUSINESS LOCATION IN CENTRAL VIETNAM**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 17 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.sge.com/en/article/news/new-business-location-central-vietnam>

- MarketWatch. (2019). **Vietnam : The United States invests 240 million dollars in projects in Da Nang.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.marketwatch.com/press-release/vietnam-the-united-states-invests-240-million-dollars-in-projects-in-da-nang-2019-03-01>
- Melenco Team. (2557). **Finding a sourcing partner in Vietnam.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://www.melenco.com/finding-a-sourcing-partner-in-vietnam/>
- Netherlands worldwide. **Maritime industry in Vietnam.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.netherlandsworldwide.nl/countries/vietnam/doing-business/key-sectors/maritime>
- Ning Zhang. (2554). **Foreign Direct Investment in China : Determinants and Impacts.** สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2562. เข้าถึงได้จาก <https://ore.exeter.ac.uk/repository/bitstream/handle/10036/3320/ZhangN.pdf?sequence=2&isAllowed=y>
- Nhân Dân Onlie. (2019). **Da Nang develops diversified solutions to attract hi-tech investment.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://en.Nhandan.com.vn/business/investment/item/7903102-da-nang-develops-diversified-solutions-to-attract-hi-tech-investment.html>
- Nhân Dân Onlie. (2013). **Vietnam economy in 2012:a tough year with challenges ahead.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://en.nhandan.org.vn/business/economy/item/890902-vietnam-economy-in-2012-a-tough-year-with-challenges-ahead.html>
- Nguyen Minh Nguyet Anh. (2019). **Story of Quy Nhon – The world’s future AI center.** เข้าถึงเมื่อวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://blog.fpt-software.com/story-of-quy-nhon-the-worlds-future-ai-cente>
- Nguyễn Phúc Nguyễn. (2013). **Nghiên cứu các nhân tố tác động đến thu hút đầu tư vào các khu công nghiệp ở Miền Trung.** สืบค้นเมื่อ 7 สิงหาคม 2562 เข้าถึงได้จาก <https://www.researchgate.net/publication/327645216>

- PwC Viet Nam. (2558). **Doing Business in Viet Nam**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561.
เข้าถึงได้จาก <https://www.pwc.com/vn/en/publications/2017/dbg-2017.pdf>
- Soraphong. (2016). **FDI ของเวียดนามปี 2559 ทำลายสถิติเดิม**. เข้าถึงได้เมื่อ 24 มกราคม 2563.
เข้าถึงได้จาก <http://aseanwatch.org/2016/12/19>
- Unido. (2011). **Annual Report 2011**. เข้าถึงเมื่อ 12 ธันวาคม 2562. เข้าถึงได้จาก
<https://www.unido.org/resources/publications/flagship-publications/annual-report/annual-report-2011>
- Vietnam Economic News. (2019). **Japan's Marubeni Corp. asked to boost ties with Vietnamese firms**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <http://ven.vn/japans-marubeni-corp-asked-to-boost-ties-with-vietnamese-firms-38645.html>
- Vietnam Trade Promotion Agency. (2013). **Natural resources and development potential of Binh Dinh Province**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก
http://en.vietrade.gov.vn/index.php?option=com_content&view=article&id=2096:natural-resources-and-development-potential-of-binh-dinh-province&catid=333:central-key-economic-region&Itemid=212
- VVI group. (2018). **เวียดนามในวันนี้ โตเร็วขนาดไหน?**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 11 กุมภาพันธ์ 2566.
เข้าถึงได้จาก <https://www.longtunman.com/5669>
- WHA Industrial Development. **Nghe An Province, Vietnam**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 24 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.whavietnam.com/about-nghe-an-c22.html>
- World Population Review. (2561). **Population of Cities in Vietnam (2018)**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/cities/
- World Population Review. (2561). **Vietnam Population 2018**. เข้าถึงเมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <http://worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/>

ข้อมูลรูปภาพ

- ภาพที่ 1. ระบบขององค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเลือกที่ตั้งโรงงานอุตสาหกรรม. อ้างอิงจาก E.WILLARD MILLER, MANUFACTURING : A STUDY OF INDUSTRIAL LOCATION (ปี 1977)
- ภาพที่ 2. แสดงโครงการอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจหลักภาคกลาง. เข้าถึงเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://cafeland.vn/quy-hoach/da-nang-do-thi-hat-nhan-cua-vung-kinh-te-trong-diem-mien-trung-49065.html>
- ภาพที่ 3. แผนที่ประเทศเวียดนาม. เข้าถึงเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก <https://es.kisspng.com/kisspng-t60lfj/preview.html>
- ภาพที่ 4. แผนที่แสดงแหล่งทรัพยากรแร่เวียดนาม. เข้าถึงเมื่อ 14 พฤศจิกายน 2561. เข้าถึงได้จาก http://www.dmr.go.th/download/article/article_20140204093131.pdf
- ภาพที่ 5. แนวโน้มการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรเวียดนามในอดีต-ปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต. เข้าถึงเมื่อ 2 ธันวาคม 2561. เข้าถึงได้จาก www.worldpopulationreview.com/countries/vietnam-population/
- ภาพที่ 6. อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา. เข้าถึงเมื่อ 12 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.stou.ac.th/stouonline/LOM/data/sec/Lom6/04-02-01.html>
- ภาพที่ 7. ข้อพิพาทกันระหว่างจีนและเวียดนาม สืบเนื่องจากรัฐบาลเวียดนามอนุญาตให้บริษัททาลิสมัน เข้าขุดเจาะน้ำมันในพื้นที่พิพาททะเลจีนใต้. เข้าถึงเมื่อ 13 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.bbc.com/thai/international-40702001>
- ภาพที่ 8. แผนที่จังหวัดชาลาาย (Gia Lai). เข้าถึงเมื่อ 13 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก https://th.wikipedia.org/wiki/%E0%B9%84%E0%B8%9F%E0%B8%A5%E0%B9%8C:Gia_Lai_in_Vietnam.svg
- ภาพที่ 9. สนามบินเปล่ยกู (Pleiku Airport). เข้าถึงเมื่อ 19 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.alotrip.com/flight/news/pleiku-airport-temporarily-closed-7-months>
- ภาพที่ 10. แผนที่จังหวัดเหงะอ๋น (Nghệ An). เข้าถึงเมื่อ 19 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก https://fr.m.wikipedia.org/wiki/Fichier:Nghệ_An_in_Vietnam.svg
- ภาพที่ 11. สนามบินนานาชาติเหงะอ๋นวิงห์ (Nghệ An's Vinh). เข้าถึงเมื่อ 19 มกราคม 2563.

- เข้าถึงได้จาก <https://www.whavietnam.com/connectivity-to-the-world-c24.html>
- ภาพที่ 12. **จังหวัดบิन्हดีนห์ (Binh Dinh)**. เข้าถึงเมื่อ 26 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก https://en.wikipedia.org/wiki/B%C3%ACnh_%C4%90%E1%BB%8Bnh_Province
- ภาพที่ 13. **ท่าเรือยอนเจิว (Nhon Chau)**. เข้าถึงเมื่อ 26 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก www.nguoiduatin.vn/chau-ve-hop-p เข้าถึงเมื่อ 26 มกราคม 2563. เข้าถึงได้จาก ho-cang-quy-nhon-lai-ve-tay-vinalines-qua-thuong-vu-400-ty-a436013.html
- ภาพที่ 14. **ท่าเรือกีญน (Quy Nhon)**. เข้าถึงเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <http://cafef.vn/hon-75-co-phan-ban-sai-tai-cang-quy-nhon-se-duoc-thu-hoi-ve-cho-nha-nuoc-20190302140942266.chn>
- ภาพที่ 15. **แผนที่จังหวัดนิงเทวิน (Ninh Thuận)**. เข้าถึงเมื่อ 5 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก https://en.wikipedia.org/wiki/Ninh_Thu%E1%BA%ADn_Province
- ภาพที่ 16. **สนามบินนานาชาติกามซัญ (Cam Ranh International Airport)**. เข้าถึงเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก [//www.traveldailymedia.com/cam-ranh-new-terminal/cam-ranh-international-airport/](http://www.traveldailymedia.com/cam-ranh-new-terminal/cam-ranh-international-airport/)
- ภาพที่ 17. **Việt Nam-Singapore Industrial Park (VSIP) จังหวัดกว๋างงาย**. เข้าถึงเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://kland.vn/en/IndustrialPark/vietnam-singapore-industrial-park-quang-ngai-p468.html>
- ภาพที่ 18. **เขตเศรษฐกิจ Da Nang Industrial Zone**. เข้าถึงเมื่อ 13 กุมภาพันธ์ 2563. เข้าถึงได้จาก <https://www.vietnam-briefing.com/news/vietnam-industrial-zones-how-to-pick-location-for-your-business.html/>

ภาคผนวก

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนประชากรวัยแรงงานที่มีอายุ 15 ปีขึ้นไป โดยจำแนกตามจังหวัดและปี (ปี 2007-2017)

Province	Year										
	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017
WHOLE COUNTRY	47,160.3	48,209.6	49,322.0	50,392.9	51,398.4	52,348.0	53,245.6	53,748.0	53,984.2	54,445.3	54,823.8
Red River Delta	11,032.5	11,057.0	11,147.5	11,453.4	11,536.3	11,726.3	11,984.0	12,032.6	11,992.3	11,993.8	12,015.1
Ha Noi	1,653.7	3,421.2	3,405.8	3,581.3	3,572.9	3,702.5	3,799.6	3,832.4	3,820.9	3,822.5	3,828.1
Ha Tay	1,575.2
Vinh Phuc	705.2	591.5	606.3	606.8	608.3	607.2	613.2	631.2	631.4	629.8	629.9
Bac Ninh	589.3	569.9	594.7	612.1	593.5	625.3	642.1	658.2	661.7	666.9	672.1
Quang Ninh	634.7	630.8	639.5	659.6	675.0	691.9	711.4	697.2	692.4	691.9	697.8
Hai Duong	1,010.3	1,012.1	1,033.7	1,048.1	1,071.0	1,060.6	1,077.0	1,049.5	1,037.5	1,035.2	1,035.3
Hai Phong	1,009.7	1,012.0	1,019.4	1,062.7	1,075.3	1,089.0	1,125.6	1,127.7	1,128.1	1,131.6	1,135.0
Hung Yen	667.5	663.8	681.6	689.1	707.1	702.0	708.3	705.0	702.4	704.4	705.0
Thai Binh	1,151.0	1,071.2	1,092.4	1,109.3	1,134.2	1,113.1	1,103.6	1,115.3	1,110.8	1,104.7	1,104.8
Ha Nam	446.6	488.1	468.0	476.7	464.0	469.2	473.7	472.4	472.1	473.4	473.5

Nam Dinh	1,083.1	1,081.6	1,075.1	1,070.1	1,082.2	1,112.1	1,145.4	1,157.8	1,150.5	1,148.0	1,148.0
Ninh Binh	506.4	514.8	531.0	537.6	553.0	553.4	584.1	585.8	584.5	585.4	585.6
Northern midlands and mountain areas	6,547.4	6,561.2	6,801.7	6,881.3	7,058.9	7,209.2	7,380.2	7,448.5	7,527.0	7,562.8	7,603.8
Ha Giang	393.6	417.3	438.6	459.1	467.7	463.4	499.1	505.3	512.1	524.8	530.8
Cao Bang	320.8	317.8	323.8	336.8	341.2	343.8	356.1	357.3	360.9	360.9	362.0
Bac Kan	177.2	179.8	189.8	194.0	199.6	204.8	214.9	219.6	223.5	228.8	229.1
Tuyen Quang	421.7	443.1	461.7	442.2	450.3	467.0	479.1	485.1	485.5	482.9	483.5
Lao Cai	326.4	345.8	355.5	357.5	377.8	396.7	405.3	412.6	422.5	432.8	436.9
Yen Bai	417.8	426.4	445.8	457.0	478.5	479.6	495.9	503.5	512.5	519.4	525.8
Thai Nguyen	668.6	666.7	683.5	685.2	687.7	716.5	716.3	715.9	725.5	729.9	734.9
Lang Son	456.2	441.8	462.4	466.5	480.1	488.1	498.5	505.1	508.5	507.9	510.5
Bac Giang	927.7	957.0	983.0	978.2	989.4	999.1	1,000.0	1,022.6	1,036.1	1,034.5	1,035.4
Phu Tho	767.7	777.4	827.8	844.3	841.3	855.1	867.0	839.6	822.7	819.7	819.8
Dien Bien	257.4	263.6	271.2	276.4	300.4	306.4	327.7	345.4	353.2	348.4	351.7
Lai Chau	212.0	219.0	213.2	228.5	224.8	238.2	246.4	251.1	255.9	268.8	274.1
Son La	641.0	617.0	644.5	649.0	684.0	710.9	721.8	734.7	753.1	750.8	755.6

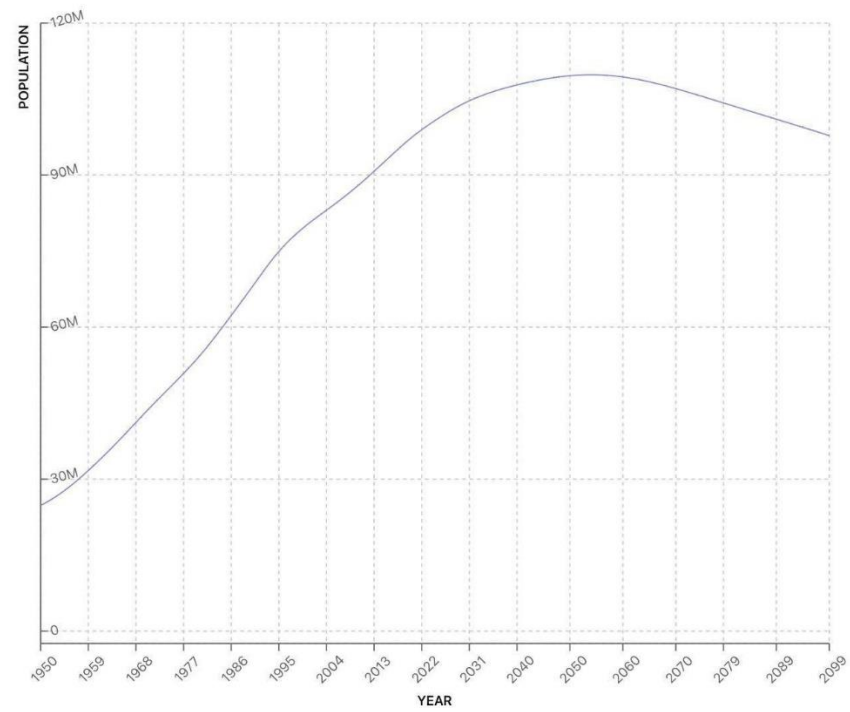
Hoa Binh	559.3	488.5	500.9	506.6	536.2	539.6	552.0	550.7	555.0	553.2	553.7
Northern Central area and Central coastal area	10,061.7	10,322.5	10,577.0	10,944.2	11,151.1	11,309.3	11,621.4	11,838.6	11,775.1	11,806.4	11,851.9
Thanh Hoa	1,888.7	1,975.7	2,074.2	2,172.2	2,225.1	2,138.1	2,224.2	2,231.8	2,238.3	2,241.2	2,243.2
Nghe An	1,624.0	1,626.9	1,656.1	1,752.1	1,757.8	1,826.3	1,920.4	1,953.1	1,892.0	1,878.8	1,879.0
Ha Tinh	631.9	679.8	666.5	674.3	702.3	706.4	700.9	727.8	745.3	718.4	718.5
Quang Binh	432.1	438.0	467.2	479.4	484.4	513.8	516.5	528.9	520.4	531.1	531.4
Quang Tri	311.1	306.4	312.7	323.9	334.0	332.4	346.2	348.6	349.7	348.9	349.7
Thua Thien-Hue	536.1	536.2	551.1	580.1	596.8	614.8	636.6	662.6	636.2	631.7	632.1
Da Nang	418.0	439.2	437.2	467.0	496.2	508.8	527.6	541.2	547.0	556.1	567.6
Quang Nam	761.5	782.8	828.1	814.0	811.6	838.7	858.2	890.3	890.2	902.0	913.4
Quang Ngai	673.4	699.7	713.2	714.7	711.0	725.7	726.2	753.8	760.9	767.4	771.5
Binh Dinh	792.5	837.9	848.0	861.1	880.4	893.9	920.1	931.4	912.9	931.4	936.2
Phu Yen	484.4	487.6	493.8	505.2	513.1	540.5	545.4	538.8	538.6	545.7	545.8
Khanh Hoa	612.9	608.9	611.6	639.5	656.6	650.7	677.0	691.0	690.5	689.6	690.2
Ninh Thuan	287.3	296.9	295.1	312.9	317.2	318.1	325.1	333.9	343.1	347.7	352.4

Binh Thuan	607.8	606.5	622.2	647.8	664.4	701.1	697.0	705.4	710.0	716.3	720.9
Central Highlands	2,624.7	2,693.4	2,855.7	2,931.7	3,051.4	3,136.5	3,249.4	3,316.8	3,415.8	3,482.0	3,527.9
Kon Tum	212.5	221.0	239.9	244.7	259.7	265.0	278.9	288.4	293.2	300.9	307.8
Gia Lai	662.4	689.7	710.5	742.8	783.9	797.3	821.5	833.3	842.4	856.6	870.7
Dak Lak	878.1	888.6	953.8	968.8	1,012.2	1,033.1	1,077.6	1,092.7	1,128.1	1,149.4	1,160.3
Dak Nong	246.8	249.9	283.3	293.4	306.6	320.7	349.2	353.5	374.0	381.3	390.1
Lam Dong	624.9	644.2	668.2	682.0	689.1	720.4	722.2	748.9	778.1	793.8	799.0
South East	7,121.4	7,680.3	7,894.0	8,053.6	8,362.4	8,604.0	8,687.7	8,822.9	8,939.4	9,081.0	9,228.5
Binh Phuoc	458.5	496.9	511.1	523.6	531.7	568.4	562.2	564.2	573.0	581.1	587.4
Tay Ninh	609.1	619.0	621.6	623.3	644.5	649.2	647.9	636.7	643.9	651.4	658.4
Binh Duong	726.3	855.6	982.4	1,014.6	1,077.6	1,147.2	1,197.7	1,268.7	1,270.8	1,280.1	1,291.5
Dong Nai	1,261.7	1,333.3	1,397.4	1,451.9	1,553.8	1,585.0	1,580.0	1,627.5	1,630.3	1,634.7	1,676.5
Ba Ria - Vung Tau	497.6	519.0	513.0	531.1	553.9	567.8	577.6	537.4	570.0	598.0	598.8
Ho Chi Minh city	3,568.1	3,856.5	3,868.5	3,909.1	4,000.9	4,086.4	4,122.3	4,188.5	4,251.4	4,335.7	4,415.9

Mekong River Delta	9,772.7	9,895.2	10,046.1	10,128.7	10,238.3	10,362.7	10,322.9	10,288.6	10,334.6	10,519.3	10,596.6
Long An	884.7	832.9	845.7	854.4	841.7	894.2	898.1	890.9	893.4	899.4	900.5
Tien Giang	993.7	948.4	1,018.2	1,011.5	987.7	1,029.4	1,072.3	1,050.8	1,080.9	1,101.8	1,113.3
Ben Tre	732.8	760.5	771.1	792.6	777.1	770.8	775.8	808.6	809.4	807.3	810.4
Tra Vinh	570.0	564.6	609.7	584.1	616.6	604.4	607.9	609.7	611.1	615.5	618.7
Vinh Long	621.7	631.6	617.5	612.9	622.8	619.1	625.2	627.6	627.6	630.4	635.6
Dong Thap	961.8	999.3	984.2	988.6	994.4	985.2	986.0	1,016.8	1,017.5	1,112.1	1,120.5
An Giang	1,221.3	1,244.9	1,227.3	1,255.0	1,300.4	1,304.4	1,275.8	1,218.3	1,218.9	1,228.3	1,233.6
Kien Giang	876.3	921.9	955.7	965.5	1,008.6	1,036.8	990.8	1,007.1	1,005.1	1,006.2	1,008.3
Can Tho	680.6	684.4	656.0	680.7	690.7	698.9	698.6	700.0	693.1	712.9	726.7
Hau Giang	444.9	447.2	453.9	456.2	456.0	456.4	462.3	453.3	462.9	471.7	479.7
Soc Trang	707.8	722.3	756.9	762.3	744.1	749.4	729.3	699.6	704.1	712.1	723.2
Bac Lieu	451.6	483.1	474.3	487.8	514.0	516.0	504.5	505.8	506.5	513.0	516.2
Ca Mau	625.5	654.1	675.6	677.1	684.3	697.7	696.2	700.1	704.1	708.6	709.9

ที่มา General Statistics Of Vietnam (2020)

หมายเหตุ 1. ข้อมูลจังหวัด Ha Tay ถูกคิดรวมกับ Ha Noi

แผนภูมิที่ 7 แสดงการเติบโตของประชากรเวียดนาม และการคาดการณ์ในอนาคต

ที่มา World Population Review (2020)

แผนภูมิที่ 8 แสดงอัตราการเติบโตของ GDP ของประเทศเวียดนาม (ปี ค.ศ. 2008-2018)

ที่มา The World Bank (2020)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	จารุวรรณ สุดาตวง
วันเกิด	27 มกราคม พ.ศ. 2541
ที่อยู่	44 หมู่ 10 ตำบลบางเตย อำเภอบ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรี 25150
ประวัติการศึกษา	สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย จากโรงเรียนปราจิณราษฎรอำรุง สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรี คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม

แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์

	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ข้าพเจ้า	นางสาวจรรุวรรณ สุดาตวง
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอเชียศึกษา ภาษาเวียดนาม
ชื่อสารนิพนธ์	การศึกษาการลงทุนอุตสาหกรรมการผลิตในพื้นที่เวียดนามกลาง
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิเศก บันสุวรรณ
ที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้	44 หมู่ 10 ตำบลบางเตย อำเภอบ้านสร้าง จังหวัดปราจีนบุรี 25150
หมายเลขโทรศัพท์	088-098-0484

ลิขสิทธิ์ของสารนิพนธ์อันเป็นผลจากการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....

(นางสาวจรรุวรรณ สุดาตวง)

ลงนามผู้รับโอน.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

